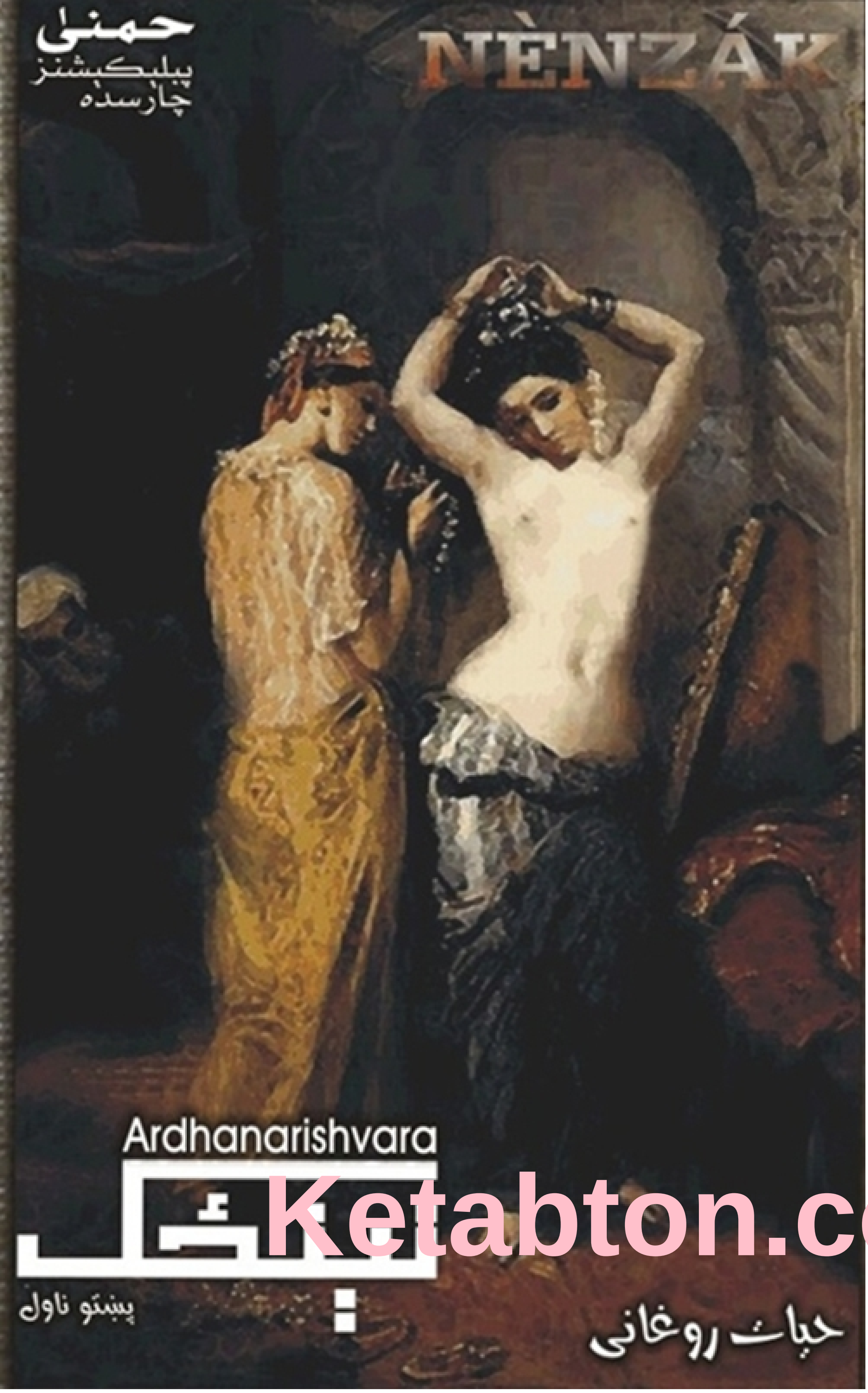

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحيم

پيل كؤم په نامه د الله چي رحمان اؤ رحيم دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

HPC2012/315
NÈNZÁK
(Ardhanarishwara)
Hayat Roghaani
Wardaga, Charsadda
Pakhtoonkhwa, Pakistan
http://www.facebook.com/roghanivision

نینځک
ناول

ARDHANARISHWARA

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ کتاب ټول واکونه لیکوال سره خوندي دي

کتاب	ننڅک (ارد هنار پښوارا)
لیکوال	حیات روغانے
تدوین	علي بابا/ فضل حکیم عندلیب
کمپوزنګ	داؤد ساګر
مخپاڼه	داؤد ساګر
وړومبے چاپ	اګست 2012
خپروونکے	عربستان پښتو ادبي ټرون الریاض سعودي عرب
	حمنیٰ پبلیکیشنز چارسده 0092 300 933 9128
شمېر	1000
بیعه	100

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپیناوے نښنځک اؤ د هغۀ ژوند سره تړلي ټول کردارونه اؤ لیکلي شوې پېښې د یؤ خیال زېږون دے. دَ دغه کردارونو د څۀ ژوندي یا مړ کردار د نوم، استوګنځاے، ځاندرې، خبرو یا کړو وړو سره سمون به هېڅ ډول کُرکژن هوډ باندې اډانه نۀ وي.

یادکیرنه دي قېصه کښې څۀ خبرې اؤ پېښې په اېغه نېغه اؤ تر څۀ حده لُوڅه ژبه کښې اؤرولي شوې دي. باید چې ځلموټي اؤ پېغلوټې ئې لوستلو نه ځنډه ؤکړي.

تړون

د هغه وړومبي ښځونک په نوم، چې د هغۀ د پېدایښت په تُرخ کښې د هغۀ خداے له پېغور ورکړے شو اؤ هغۀ دغه پېغور په خپل ځان بې د څۀ زُباد اؤ ګیلې واخستو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

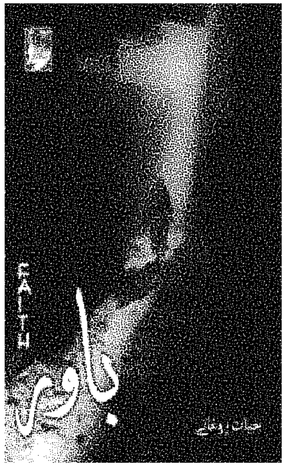

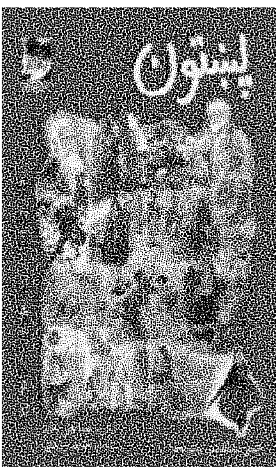

دَ ليکوال اثار

شاعري	دَ لېونتوب سندره	خپور شوے
شاعري	باور	خپور شوے
نثري ليکنې	حياتونه	خپور شوے
ژباړه	پښتون (دَ غني خان د کتاب)	خپور شوے
ناول	نېنځک	دا کتاب
ژباړه	البشتون (عربي ژبه کښې د غني خان د کتاب)..	خپرېدونکے
نثري ليکنې	حياتونه ۲	په لاره
نثري ليکنې	اسلام اؤ قام پرستي	په لاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

الف	در معرفت "نېنځک".....	حيات روغانے
ج	ښځه، سړے، جينۍ اؤ هلک	فضل عندليب
ز	وَخَلَقْنَاكُمْ اَزْوَاجاً	شېربهادر افتاب
1	شپبه وړومبې	
12	شپبه دوېمه	
37	شپبه درېمه	
48	شپبه څلورمه	
67	شپبه پنځمه	
81	شپبه شپږمه	
94	شپبه اوومه	
106	شپبه اتمه	
129	شپبه نهمه	
154	شپبه پائيزه	
أ	..... توضيحات اؤ رڼاوي	
ك	..... د کردارونو نومونه	

(c) ketabton.com: The Digital Library

در معرفت "نېنځک".....

نېنځک یؤ خیال نۀ، بلکې زمونږ دَ ژوند یؤ ډېر ستغ اؤ تریخ رېښتیا ؤ. هغه به څو ځله راغلو اؤ ما ته به مخامخ کښېناستلو. خپلې ګیلې به ئې ؤکړې اؤ څۀ پېغورونه به ئې هم راکړل. ما لکه دَ اولس چرې هم هغۀ پسې ملنډې اؤ پچموزې نۀ وې کړې، ځکه ئې ترمې بوغمې زړۀ په ما اوبۀ ښکلې.

هغه ډېره وېنا نۀ کوي، بیا هم څۀ مُوده اګاهو دَ هغۀ خبرو زۀ ؤبوږنولم. هر څو کۀ زما اوښکې دَ هغۀ اوښکو سره بدرګه نۀ شوې ..... ځکه چې زۀ اوښکې ښې نۀ ګڼم (هغه دَ بې وسۍ وي، کۀ دَ زړۀ سواندی).

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ هغۀ ځان کښې هغه وخت هم څۀ کار نۀ ؤ، کله چې هغه زېږېدلو اؤ هغه وخت هم دَ هغۀ هېڅ لاس بر نۀ ؤ، کله چې هغه دَ نیمګړي شُتون پوهې په ورومبي ځل ؤلړزولو. نړۍ په هر ګام دَ هغۀ ځاندرې، دننه ښکلا اؤ درناوي ته په ښیرنو سترګو کتلي وو، هغۀ په هر ګام ځان دَ مرۍ نه نیولے ؤ اؤ هره ساه ئې دَ اولس له خوا دَ دۀ په پېدایښت دَ دۀ خدائے له ورکړے پېغور پخپل سر اخستے ؤ. دَ هغۀ په سترګو کښې بې وسه اوښکې چپه وهلې وه اؤ دَ هغۀ په شونډو دَ بې وزلۍ نړۍ موسکا یؤ داسې خیال زېږولے ؤ، چې دَ نړۍ دَ هر انځورګر فن دَ دغه انځور روغولو ته پړ اؤ ملامته ولاړ ؤ. انسانیت به تل دۀ څخه دَ دۀ دَ برخې، پېژندګلو اؤ لوړتیا تروړلو تور پخپله لمن لري. مونږ دلته دَ کفارې یوه هڅه په دې نیت کوو، چې کۀ راتلونکي کښې دغه تور له خپلې لمن ؤوینځلے شو، کوم وینځل چې دَ ټولنې رویه کښې بدلون غواړي. کۀ هغه ژوندے وي (کۀ ژوندے نۀ وي، نو دَ مابتۍ په دعا تاسو هم امین وایئ) اؤ ستاسو مخې له درشي، نو دَ هغه نازولي سپکاوے مۀ کوئ، ځکه چې هغه په یوه ډېره نیازبینه ځاندره کښې یؤ ډېر سپېځلے روح (سا) دے اؤ خدائے ته ډېر ګران دے. هغه په ما څو ځله حضور شوے دے، دَ خپل ژوند قیصه ئې را ته تېره کړې ده اؤ دَ خپلو سترګو په رڼا ئې ما ته دَ ژوند زېري راکړي دي. زۀ دَ ټولې نړۍ نه غوښتنه کؤم، چې دَ ځیرک خپل ته دې دَ هغوي پېژندګلو، ځائے اؤ برخه ورکړے شي.

حیات روغانے

وردګه، اشنغر (پښتونخوا)

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښځه، سړے، جینۍ اؤ هلک.....

ټول مذهبونه اؤ نړیوالې ټولنې ښځې له د مور، مېرمن، خور، لور، نیا، ترور، ورندار اؤ تندار په شکل کښې اؤ سړي (نر) له د پلار، مېړۀ، ورور، ځوي، نیکۀ په شکل کښې حقونه ورکوي اؤ د حقونو نۀ ورکولو سزاګانې هم ښائي. عدالتونه اؤ شرعي قاضیان د مودو نه د قوانینو تشریح کوي اؤ پرېکړې کوي. خو تاسو چرته فکر کړے دے، چې د نړۍ په مخ یؤ بل مخلوق هم شته، چې وجود، خوي اؤ خواهشونه لري..... انسانان دي اؤ دا خبره د روغاني صېب په "نېنځک" اؤ هم په نورو لیکنو کښې ښکاره ده، چې د دریم جنس پېدا ښېنت فطري هم دغسې وي اؤ دا چې دې لسیزې نه علاوه، چې دوي پکښې د نړۍ ښځو اؤ سړو نه څۀ حقونه وګټل، نوره بیخي د دې مخلوق د حقونو په حقله خاموشي خوره ده، کۀ دوي په نړۍ کښې د ژوند کولو حق نۀ لري، نو بیا خدا ے پاک زېږول د څۀ د پاره؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ګران ورور حیات روغاني "نېنځک" مې ؤلوستلو. سترګې مې رڼا شوې. د "ځیرک خان" نه "زرکه" ښځګه جوړه شوه. د لوستلو سره لوستونکي ته دا حقیقت په ډاګه کیږي، چې "ځیرک خان" پېدائشي د درېم جنس ؤ اؤ ظالمې انساني ټولنې د هغۀ نه زرکه جوړه کړه. دې ظالم انساني چاپېرچل د خپلو جنسي خواهشونو پوره کولو اؤ ځانونه د پېغور نه ژغورلو د پاره د "ځیرک خان" سره څۀ ؤ نۀ کړل؟

د روغاني صېب "نېنځک" چې لولم، نو بیخي را ته محسوسیږي، چې روغاني صېب لکه د "ځیرک خان" په زړۀ کښې ناست وي. "ځیرک خان" څۀ غوښتل اؤ څۀ ورسره کېدل، روغاني ورور بیخي په داسې ښه لیکلي دي، چې روغاني صېب دې خفه کیږي نۀ، خو ما ته داسې محسوس شوه، لکه دا کتاب چې "ځیرک خان" یا "زرکې" پخپله لیکلے وي. د وړومبي سر نه تر اخیري سره د "ځیرک خان" قېصه په داسې زړۀ راښکونکي کلیوال انداز کښې لیکلې شوې، چې حېران شوم ورته. زۀ چې کله ښېرې اؤرم، نو خلق وائي، "غرق شې!"، "رب دې برباد کړه!"، خو دلته روغاني ورور یوه ښېره لیکلې، کۀ رواج شوه، نو له دعا کمه نۀ ده، یعنې "په دوزخ پسې ړنده شې!". بیا په یؤ بل ځائے کښې یوه متل نما خبره ده، چې داسې کار ؤ نۀ کړې، نو "میرې درباندې اړمیږي". پښتنائۀ کلتوري رنګونه د دې کتاب له ټکي ټکي ځاځي. لکه د "ځیرک" یا "زرکې" د زېږېدلو د پاره هغه کلیوالې کورنۍ خبرې ټولې لیکلې شوې دي، چې په پښتنه ټولنه کښې چې د چا اولادونه نۀ وي اؤ دیسي علاج کوي..... د مُلا ځاښتونه، د باباګانو په قبرونو پورې چیرړۍ تړل، تعویزونه تړل، ځانګو بابا ته تګ، د لوي ځوان په نوم منښتې، د کلي ډانکټرګۍ اؤ بیا د حکیم صېب پونړۍ اؤ بیا د "ځیرک" د زېږېدو په وخت د کلي د نایښې "مشکۍ" رول اؤ بیا د هغه کوټې بیخي داسې منظرکشي چې لوستونکي ته محسوسیږي، چې لکه دغه کوټه کښې موجود وي. لکه ورندار ماشوم تې ته اچولے دے، په مخامخ نغرو غبرګې پتیلې پرې دي، مشکۍ موجوده ده اؤ ټول ډاډه دي، ځکه چې د دې کلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېر خلق د دې په لاسونو کښې زېږېدلي دي او بیا د ژړا غږ او دغه غږ سره د بانګ غږ د "څیرک خان" زېږون له یو سپېځلې تړون ورکوي. بیا لکه څنګه چې پښتانهٔ د خپل ماشوم د زېږېدلو نه وروستو کور ته په ورتګ شرمیږي، د "څیرک خان" د پلار ناموس خان دغه ادا ئې هم نهٔ ده پرېښې. د کلیوال ژوند نور عکسونه لکه "د نمر سترګه داغل"، په اخترونو کښې قبرونه لیو کول، سپیلني لوګے کول، په تاخونو کښې په پرتو قرانونو دوړې، جومات ته د وریژو غوری لیږل او بیا د "څیرک خان" ښځونک عادتونه لکه چیندرو (ګواټا)، میرګاټ، کوډګۍ، د ګوډیانو وادهٔ، پټپټونې، شلغاتي، ناوې ناوک او بل یو ښکلے نوم چې ما په خپله په وړومبي ځل واورېدو "کاروږه". روغانے ورور را ته بیخي سوچه کلیوال سړے ؤبرېښېدلو.
د "څیرک خان" د ژوند بدې ورځې ئې داسې په فني جادوګرۍ څېړلې دي، چې د پښتون ځلمي د ژوند محرومیانې ترې په ډاګه کیږي او د سیاسي خطا ځېلې ورته د پیرنګي د وړې ؤچې ته راتګ او بیا د خپل واک د پاره د هند اولس په مذهبي جنون اړول او ټولټاکنې کښې داسې کول، چې هندو به هندو له ووټ (رائې) ورکوي او مسلمان مسلمان له او بیا له یو بله کرکه تر دې برېده رسېدل، چې د هند وېش او کړۍ ئې دغه ځاے ته رسول، چې د سرمائې د نظام په کلیوال ژوند داسې اغیزې چې خپل پتې پکښې لوږې ټوکوي او د ناموس خان ریښتیا چې کالوسر ګوډ او اوبهٔ خورې کول خو بیا ګوره منډۍ ته وړل او د سرمایه دارو د اړتیانو ښکار کېدل او بیا هغه فني ربط او ټچ چې قدوس خان خپلې مور ته وائي، چې کهٔ دا ځل فصل ښهٔ ؤشو، نو د کور د ډنډې اړخ ته دېوال به د خښتو جوړوو. دېوال خو جوړ نهٔ شو، خو هم دغه د کوټې دېوال په اوږده ژړۍ کښې په دوي راپرېوځي او "څیرک خان" په معجزانه توګه ژوندے پاتې شي او پلار او مور ئې مړهٔ شي او د "څیرک خان" د فطري ښځک ثابتولو د پاره د هغهٔ د پلار ناموس خان ښځونک خویونه، لکه د شپې به ئې د ښځې (قمرو) کمیس اغوستو، ټولې هغه خبرې دي، چې د دریم جنس د خدائي زېږېدلو انسانانو هغه پټ اړخونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دي، چې پښتنو ته په پښتو ژبه کښې په وړومبي ځل د "ښځک" په شکل کښې ښاغلي حیات روغاني وړاندې کړل. زۀ په داسې موضوع اؤ د انسانانو په داسې ډله چې خپلوانو ته ئې په خپلوۍ ځانونه بد ښکاري، داسې کتاب لیکل اؤ تحقیق کول د یؤ انسان په توګه ستر خدمت ګڼم اؤ د انسانیت په دړدونو دړدېدونکي انسانانو ته ئې ستره اؤ ارزښتناکه ډالۍ ګڼم.

په درناوي
فضل حکیم عندلیب
تالاش (دیر)

(c) ketabton.com: The Digital Library

وَخَلَقْنَاكُمْ أَزْوَاجاً

د انساني تخليق په لړ کښې يو سوال زۀ هميشه ډېرې بې ترسې سره سکونډلے يم اؤ هغه د "دريم جنس" په تخليق کښې د الله پاک قصد دے. دغه جنس زما په خيال کښې د دنيا په مخ ټولو نه بې ازاره صنف دے اؤ چې څومره بې ازاره دے، هم دومره ئې استحصال کيږي. ما چې دا موضوع ؤلوستله، نو حيات ته مې ؤوې، چې ستا په دې "ښينځکانو" کښې زما په خيال دا يوه خبره هم (کۀ الله ؤغواړي) د دوي د بخښنې لاره کېدې شي، چې دوي سحر سترګې غړوي، نو دعا کوي، "خدايه! هر چا کره ښادي غواړو" اؤ څوک چې د هر چا کره ښادي غواړي، هغۀ نه بې ازاره کۀ څوک مني اؤ کۀ نۀ مني، خو زۀ ئې نۀ منم. مونږ دغه صنف له د هغوي د دومره مينې اؤ بې ازارۍ په عوض کښې بغېر د نفرت نه څۀ ورکړل؟ معاشره چې دغه خلقو ته په کوم نظر ګوري، ايا کۀ مونږ ته څوک داسې نظر ؤکړي، نو په مونږ به څۀ تېريږي؟ بيا هم د مينې دغه خلق نفرت نۀ کوي. هغوي زمونږ په سترګو کښې ملنډه اؤ سپک نظر پېژني، بيا هم نفرت نۀ کوي.

زما اؤ حيات منځ کښې د وروروليې رشته ده اؤ مونږ د دې رشتې بنياد په مينه اؤ لېونتوب ايښے دے.د مينې پورې لېونتوب اؤ لېونتوب پورې مينه. د حيات د قلم ژبه ځان له اواز اؤ اسلوب لري. دغه اسلوب پسې شا ته د هغۀ جرأت اؤ د نوؤ موضوعاتو لټون دے. ما دا ټوله قيصه لوستلې ده اؤ داسې مې ګڼلې، چې زما د سترګو وړاندې هر څۀ کيږي. د ناموس خان کره د ځيرک خان پېدا کېدل اؤ بيا د ځيرک خان "زرکه" کېدل اؤ بيا د قيصې پايه پورې د پنځۀ ځلوېښت نه تر پنځوسو کلونو دې قيصه لوستلو باندې ما ته خپل ځان سپين ږيرے اؤ خپله مينه ځوانه ښکاري.

په ټوله ښتنه مينه
شېربهادرافتاب
کيماړۍ (کراچۍ)

(c) ketabton.com: The Digital Library

وړومبۍ شپه

يا خو هغه ورځې وې، چې پخليځا ے ؤ کۀ انګڼ، غوجل ؤ کۀ مڼا، خو قمرو خوږاره پرې پړه وه اؤ يا دا ورځې دي، چې کۀ چرګې ته په زوره کشې وائي، نو هم پرې مشره مور چغه کوي،

"يه قمرو! اوس چرګې دې څۀ د مور د پلار د نيکۀ ورشې خوري، چې "کشې کشې" دې راخستې دي. دوزخ پسې ړنده شې، په قلاره دربانديې ميږې اړميږي!"

(c) ketabton.com: The Digital Library

اؤ قمرو خوٗاره رو غوندې خپلې سترګې په زمکه ښخلوي. ښکلې لکه د نور کله وږندار ته د دواړو وروځو په رق اؤ يؤ وبنکي ټپکي ورکړي.
د جوغړۍ مُلا ځابنتونه وو، کۀ د سپدانو باچا شنٗه چيرړۍ کښې په سپين تار تړلي تعويزونه.....په ځانګوبابا کښې ځوړندې شوې ځانګوګانې وې، کۀ د لوٗي ځوان په نوم ورکړې شوې منښتې.....
د بمبل حکيم پوښۍ وې، کۀ د ډانکټرې خور ښونې اؤ دوايانې؟
هر څۀ چې وو، خو په يوولسم کال د قمرو پښه دوٗنه شوې وه.
انګڼ کښې کټ کښې قمرو د وړوکي د پاره بنړن ښهلو. د کټ په پوٗړمه ښکلې په کاربه د پرتوغابښ تارونه نښول اؤ وږندار کټ کښې يوه پښه کوټهي کړې بله ښکته ځوړنده کړې د بينګلو نه ټوپۍ اؤ لکۍ غوځولو کښې بوخته وه.
"پتنوس دې خدا ے په خبر کړي، دا د بينګلو ورځې دي؟ (تند ے لږ بوټ کړي) خدا ے زده کومې بنګا نه ئې راوړې دي؟ نيمې نه زياتې خو کېجې اؤ چينجنې دي. (سا واخلي) يره هلکه خو!"
قمرو څۀ خيال د ګوتې نه نيولې وه، د بنړن سيخونه يؤ بل ته غاړه وتلي په ځا ے ولاړ وو. د هغې سترګو کښې يوه ډېره نيازبينه موسکا نښېدله اؤ دغې موسکا سره د هغې دواړو شونډو کښې نر ے غوندې رؤ شو ے ؤ. دغه رؤ سره د هغې ښېلمه غابښ داسې ښکارېدل، لکه د لرګي د تمبې وړوکي غوندې چؤدي کښې چې د رڼا وږانګه په زور ځان ټومبي.
"قمرو! په زمکه څۀ ستوري لټوې؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ښکلې تپوس قمرو ؤسکونډله اؤ هغې يؤ ځل نيمې شپې له ښکلې ته اؤ بيا ئې سترګې تُوندې وْرندار پله واړولې. د هغې مُوسکو سترګو ليدلو سره ئې نظر د ولاړو سيخونو اړخ ته په ډډه واړولو،

"هسـ سـ سـې"....

"دا هسې به داسې وي، نو؟"

د ښکلې سترګې اؤ په کاربړه ګوتې تُوندې اؤ ژبه تېره ده، نوره پرې هر وخت خپسه ناسته وي.

"يه قمرو! دا ځان دې څۀ کاکۍ کړے دے؟ چې ښځه ئې، نو يوه ورځ به دا ګېډه ے در په ګېډه کېدۀ".

د ښکلې خبره رېښتيا وه. قمرو به زړۀ خامخا خْوړو. په يوولسم کال راغلې زيرې ته ئې اؤکر بې ځايه وو. هغه په زېږون وېرېدله، خو زېږے په وېره زورور ؤ. دغه زيرې د هغې د ناموس خان سترګې روښانه کړې وې. بيا هم دا وئيلے شو، چې ښکلې نه يؤ تېر شوے ؤ. قمرو دغه وخت ځان د مور نْيازبين انځور کښې ليدلو. په وْرنې کښې د نْغښتې نازولې ماشوم پستې شونډې د هغې په تې پسې نْخښتې وې اؤ دغې احساس د هغې سترګو کښې نْيازبينه مُوسکا نخوله.

"تنکۍ نۀ ئې. دې وخت کښې ښځې ته لنګون څۀ وي؟ دا ده چې، مشرې مور نه ځان ساته! هسې نۀ په ګُوربدو ګُوربدو دې بې وختـه...".

د تندار ښونې ته د ور کْړپ په خْلۀ لاس کېښودو،

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ما له کاکا (ماته شوې سا) شنشني (دوه ماتې سا ګانې) اؤ مم لاؤلل".

د میرګاتې سا مور له په راتلو راتلو کښې ماته شوې وه،

"کاکا!!!!!"

یؤ کړینګے غږ ؤشو اؤ بیا لکه د مستې سُخوندرې په تهپونو اؤ دُرینجقونو مابتېۍ ور ته رسېدلې وه.

(میرګاتې یؤ لاس د ښکلې پښو نه تؤ کړے ؤ اؤ په بل لاس ئې هغې ته شنښنې پسخوۀ، خو د ښکلې سترګې د ناموس په لاس کښې نیولې غوټې پسې نُخښتې وې).

مېلې ته قدوس لالا اؤ پانوس هم ځي، خو د کور د لویو وړو په خوښه یؤ ناموس خان پوهه دے. میرګاتې له پلار هم چرته څۀ راخستي نۀ دي، خو ناموس خان چې کله هم کور ته راځي، نو د ټرخ جېب کښې ئې دۀ له څۀ نا څۀ راخستي وي..... (دا بېله خبره ده، چې څۀ نا څۀ په بڼه هم راؤړي، خو دغه قمرو د پاره وي).

ښکلې پخپل ځوي میرګاتے نوم پخپله اېښے دے اؤ ټول کور ورته هم دغه نوم وائي، خو یؤ ناموس خان اؤ مشره مور ورته په ډکه خُلۀ فردوس خان وائي.

د "کاکا" کړینګي غږ سره چې مابتېۍ په دُرینجقونو شوې وه، نو د مشرې مور غړمب سره ئې خپلې واګې راښکلې.

"په رو یه دُوکبیانې! په رو! دوزخ پسې ړنده شې! اوس به دې لینګي سړۀ شي. بیا به ستا د پاره څۀ قران په سر ګرځوم؟ ور له مۀ ځه سخاپتې!"

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ؤدرېږه! چې بمبته دې کړي" (ښکلې وړومبې لړه پېکه شوې وه، بیا قمرو په ځنګل تېلوهي، څوک چې د دې خبرې اؤرېدو سره د خپلې کوټې په لور روانه شوې وه).

ناموس خان میرګاټي له شنشنهي سره ځلوبۍ هم راوړې وې، چې لکه د بنجاري ئې غوټه راؤسپړدله، نو وړومبې ترې مابتۍ د پاره نوي ټوکي راووتل. مابتۍ ټک سره دغې ته لاس کړو اؤ وُرندار اؤ ښکلې ته ئې سُتائنې د پاره وړاندې کړل.

"لېونۍ کېږه ورته مۀ! دومره خُوند ئې نشته".

دا خبره ښکلې هسې د مابتۍ سُکونډلو د پاره ؤکړه، ګنې نور خو ناموس خان د ښځو په خُوښه اؤ رنګونو دومره پوهېږي، چې د کلي جُونې د مابتۍ د پاره د ناموس راوړي رنګونه د خپلو مېندو نه غواړي.

مشرې مور د پاره تود څادر، سپیاکو تپلو د پاره لاسپېلي، فردوس خان د پاره رېؤړۍ، بنېن اؤ جورابو سره رمبې، چاریګي، ګاؤنې، قولبې د پاره کُوري، رنګولېټ اؤ دغسې نور ډېر څۀ.

"قمرو له دې څۀ تود څادر یا اغوستن راوړي دي؟"

مشرې مور ناموس خان ؤپوښتلو اؤ هغه ځواب ته غلې پاتې شو.

"په دوزخ پسې ړوند شې! زما څادرې لړې دي؟ یا د دغه پاراموځۍ جامې لړې دي، چې ځان دې ښۀ سړے کړے دے؟ هغه تؤده ساتل غواړي".

ښه ده، چې مُلا اللهُ اکبر کړو. کۀ بانګ نۀ ؤ شوے، نو هم ناموس څۀ وئیلي نۀ شو. غلے به ناست ؤ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بانګ سره ناموس خان جومات ته روان شو اؤ پانوس "جاسوسي ډائجسټ" لاس کښې د يؤ ګُټ نه نيولے کور ته ننوتلو.

"خېر نائيکه!"

په ور کښې پانوس په ناموس ټک ؤکړو.

"جومات ته راځه!"

لاس ورکولو سره ناموس ؤوې.

"د جومات ورته مۀ وايه! ګډه ده. اوبو نه وېرېږي. يؤ دا بېلماځه دے اؤ يوه ئې هغه بدري جماله".

دې نه اګاهو چې مشرې مور بېلماځې کښې پانوس سره ښکلې ملګرې کړې وه، هغې ترې خبره ؤتروړله،

"مورې! دۀ سره لږه ناراسته شوم. د پلار په کور ښه چټک ؤم. دا دې پوهه کړے نۀ دے".

"دوزخ پسې رنده شې ښکلې! ؤچه لخته ئې، وندنے درنه نۀ کېږي. تۀ اؤ دغه پتنوس يوه شاډوله يئ، ګډېږئ شا په شا، خو پړق له يؤ ځاے کېږئ".

مشره مور د ښکلې سره ډېره ګوزاره کوي. هغه پوهه ده، چې ښکلې د ژبې نه لږه خلاصه ده، نوره بده نۀ ده. خپله ورېره ئې ده. ښکلې ډېره په منتونو پانوس خپله کړې ده. بلقيس، مشره نږور ئې خُورځه ده اؤ قمرو ئې هم خُورځه ؤګڼه، ځکه چې د ترُورځې لُور ئې ده. قمرو له خُداے ډېر ښائست ورکړے ؤ اؤ دغه ښائست سره ئې خُوي هم داسې ؤ، چې د مشرې مور خپلو نږوريانو کښې دغه د سترګو يخ اؤ د زړۀ ټکور وه. کله کله به

(c) ketabton.com: The Digital Library

مشرې مور د ناموس خان کړۀ وړۀ هېر کړل اؤ په دې به ئې خپل زړۀ ؤغولوۀ، چې د قمرو ښکلا د بدو سترګو لاندې شوې ده، ځکه ئې غېږه ښېرازه نۀ شوه (دا خبره کۀ هر څو هغې هم پخپله نۀ منله، ولې بيا هم ځان له دلاسې د پاره بده نۀ وه). د قدوس دوي پلار چې مړ شو، نو قدوس خان به د دیارلس کلونو ؤ. ناموس پسې پنځۀ کاله وروستو شوے ؤ. پانوس اؤ ګُلې غبرګوني وو. دغه وخت خُوباني ايله د ځلوښتې نه ډېرې نمانځې کړې وې، چې د سترې ژوند اُوږد مزل ته يوازې شوه.
د مشرې مور يکې يؤ ورور نمېرګل ؤ. ښکلې هم د هغۀ لُور وه. نمېرګل د خور کورمه ځان پورې ؤنيوله. قدوس به ورسره کښېنونو کښې سر څوځوۀ. ډېر تُوند اؤ ځيرک ؤ. ناموس به يؤ اړخ ته غلے ناست ؤ. نۀ خبرې نۀ وړاني. ټول اولس نمېرګل ته په دُرنه سترګه کتل. مشره مور دا مشره مور نۀ وه. خوبانه نوم ئې پرې هسې اېښودلو شۀ؟ دنګه ځواني، ډکه ځاندره اؤ رڼې سترګې. اوس ئې د زوړ مخ ګوتونه ډېر ژور شوي دي اؤ چُوچنو سترګو کښې ئې پېغلتوب سا ورکړې ده، خو دغه سترګو نه ژوند اؤ ځلا سپینو وښتو هم وړې نۀ دي. د ورور نوم اؤ ننګ (چې کومه معنا پښتنه ټولنه کښې کيږي) د مشرې مور پېغلې جذبې د پښو لاندې کړې. کۀ څوک خبر نۀ وو، چې د هغې مشر ځوے د دیارلس کلونو دے، نو چا به هم نۀ وئيل، چې وادۀ شوې ده. د شپې چې به کله کله جالُوس خان ورياد شولو، نو ځان نه به ئې غېږه تؤ کړه. د پېغلتوب د غوښتنو اور به ئې د زغم په

(c) ketabton.com: The Digital Library

اسوېلو کنبې باد کړو. پانوس يا ګُلۍ به ئې سينه پورې جوخت کړل اؤ ؤ به ئې وې،

"الله مې دې پردې ؤساتي!"

د خاوند په مړينه هغه کونډه شوې وه، خو د نمبرګل په مرګ يتيمه شوه. نمبرګل د خپلې خور کورمې ته ځان په مجمر اېنبے ؤ. نمبر چې ټول ؤسوزېدۀ، نو د قدوس دوي د نبستۍ بُياسته شلېدلې وه. اوس هغه پنځۀ شُپېتۀ جيربه په ايجاره ساتي. د خپل کور ښبستن د ے. داسې ايجاره، چې سمه خاني ده. دا ځل خو ئې ځان له ټيکټر هم واخستو. اوس ئې متور ګرځوي اؤ کله کله پُرې پانوس هم مټ ګوري.

"دا ځل چې تماکو ؤشي، نو د خبره سره د ډنډې د څوا د ېوال به سراسر د خبنتو کوو. کوټو له به اډانه ورکړو اؤ"

"کوټې به هم پخې کړې".

د قدوس خبره مشرې مور په نيمه کنبې ؤوهله.

"مورې! څُدا ے دې ؤکړي، چې دومره ښۀ نرخونه وي. د ښار بېپاريان خو بنياخېل دي. ټول کال په کرونده، ګوډ اؤ اوبۀ څُور مونږ مړۀ شو اؤ په رېبلو ئې هغوي ماړۀ شي".

قمرو فردوس خان ته خپله کوټه کبنې قېصه کوي،

"يؤ چتے ؤ، يؤ پتے ؤ، د ناني ګنګنتے ؤ، په خَټه کبنې نُخښتے ؤ. يوه ورځ چتې ؤوې"......

"چتے پتے پُرېږده مور چاچي! ما ته د سُرې بيزې قېصه ؤکړه!"

مابتۍ سره د راتلو د قمرو نه خبره واخستله اؤ اوس به قمرو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ارومرو د سْرې بيزې قبصه کوي، ګنې بيا وروستو مابتۍ د ميرګاتي غوْړونه راکاږي.
چغمتې لا وړوکے دے، خو د اوس نه په ولاړه ميتيازې کوي اؤ څوک ورته څۀ وئېلے نۀ شي. د هغۀ پلار اوس هم ټوپک په اوږه ګرځوي اؤ دغه ټوپک د پاره تر اوسه پورې د چغمتې اوږه ډېره اُومه ده، خو په بله اوږه به خْوند هم نۀ کوي. د چغمتې پلار نۀ چا ته سر ټيټ وړے دے اؤ نۀ ئې د چا لْواړ غړ ته غاړه ښْکته کړې ده. دغه هسکې غړۍ هغۀ ته ټوپک په غاړه کړلو. ټوپک لا دومره دْروند شوے نۀ دے، چې د هغۀ هسکه غړۍ کږه کړي. کله کله چې مابنام کښې د نْغري په غاړه د هغۀ مشره لور په ډکي مْړۀ سْکارۀ بيا ژوندي کوي، نو هغۀ کښې هم څو سْپرغۍ ويښې شي اؤ هغۀ ته د خپلې پېغلې موسکۍ سترګې څېلمه شي اؤ هم دغه شپېو کښې د هغې په وينو لمبېدلې ځاندره پام کښې راتلو سره هغه ۏشوشنيږي. چغمتې هغه وخت خړپوسې کولې.
کله چې مشرې مور مابتۍ ته وئېلي وو،
"....... بيا به ستا د پاره څۀ قران په سر ګرځوم؟"
نو دغه وخت ښکلې لږه پيکه شوې وه. پښتنو کښې ډېرې خبرې داسې دي، چې هغه په پوهه اډانه نۀ لري، خو اؤرېدلې خبره وي اؤ بيا هم هغه د ريښتيا منلو سره په اوچته موړه کېږدي اؤ خپل ئې کړي. د پېغلتوب يؤ پېلام دوي د پېغلې هغه وينه منلې ده، کومه چې ترې د وادۀ په وړومبۍ شپه ۏځي (اؤ دوي ورته "پړده" وائي). د ښکلې دغه پړده په څۀ ډول شْلېدلې وه اؤ پانوس خان

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې سحر د کوټې نه ووتلو، نو سترګې ئې سرې نيولې وې. هغۀ خو دړې کاڼي هم څنډل، خو د خپل ماما نمبرګل ډېر ښۀ اؤ د خپلې مور سپارښتنې ورته ؤدرېدلې. يوې مياشت پورې پانوس خان د ښکلې سره ډډه شوے نۀ ؤ. بيا دا ؤشو، چې د ښکلې مور په قران لاس کېښودلو اؤ ښکلې هم دغه خبره نيولې وه،

"زۀ پرته ؤم. ځان له مې لاس يؤړلو اؤ خوند ئې راکړو. بيا چې لږ وخت وروستو زما لاس لوند غوندې شو، نو ؤوېرېدم، ځکه چې په لاس مې توربښن د وينې غوندې رنګ ؤ. مړځپنې ته مې ؤوې، نو هغې وې چې، "بيا داسې ؤ نۀ کړې اؤ دغه هېڅ خبره نۀ ده" اؤ په الله مې دې قسم وي، کۀ بيا مې دغسې کړې وي. ما دې پيربابا ؤوهي، کۀ بيا مې کړي وي".

د ښکلې خبرې نه زيات زور د ښکلې د مور قسم کښې ؤ (ځکه چې پښتانۀ په خپلو سترګو ليدلو نه هم اؤړي، کۀ څوک ورته په دې قران ؤخوري، چې ستا ليدل تېر کېدے شي). هر څو کۀ سائنس څرګند کړې دي، چې دغه پړده ډېره نرۍ وي اؤ څنې وخت څۀ ټوپ، دړوند پېټې پورته کولو يا په زوره غږ کولو سره هم شلېدلے شي. بايد چې د خپلوۍ کولو نه اګاهو د کورنۍ پېژندګلو ؤشي اؤ د هغوي نورې خپلوۍ، ورکړه راکړه، تګ راتګ اؤ د ژوند ژواک لاره باندې ځان پوهه کړے شي. خپلوي کول د ژوند پرېکړه وي، اؤ بيا داسې ملازې اؤ سپارښتنې ژوند سره ملګرې شي، چې کۀ وګړے (هغه مېړمن وي اؤ کۀ مېړۀ) د ترون د غوځولو بانه ګوري، نو هم ورته ټولنه خنډ کېږي، لکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

څنګه چې پانوس سره شوي وو (دا بېله خبره ده، چې پانوس د لونډۍ د ژوند تولې غلاګانې خپلو بُرګو اؤ بُرندو سترګو کښې رانغښتلې وې اؤ هسې هم کۀ هغۀ ځان نۀ نېغولو، نو د سړي ځورنده باندې نۀ توربښنه وينه وي اؤ نۀ ئې ګېډه کېږي، چې اولس به پرې پړه ؤوائي).

د ژوبل شوې څانګې غېږه کښې د نوې غوټۍ د ټوکېدلو تُوان د ژوند ټولو نه لويه پېژندګلو ده اؤ د مړاوې شوې څانګې غېږه کښې د غوټۍ ټوکېدل د ژوند ټولو نه لويه ناشونې ده. ناموس خان اؤ قمرو اؤ د ناموس خان اؤ قمرو سره تړون لرونکې د قمرو غېږ کښې د نوي ژوند هرکلي ته لېواله دي. مور د غرمې خوب له لور يا ځوے غواړي اؤ پلار د سپينې ږيرې ملاتړ د پاره. د ژوند په دې پوړۍ چې ناموس خان پلار شي اؤ قمرو مور شي، نو سپين سر اؤ سپينې ږيرې پورې به ئې څۀ روزنه ؤکړي اؤ څۀ به ئې د ژوند د خنداګانو رنګونه ؤويني؟

بيا هم ژوند د هيلې په اسره سا اخلي.

مرګ د هيلې د نيشتون نامه ده.

د مرګ اؤ ژوند منځ کښې د ورک پړاؤ نوم وګړے دے.

هم دغه وګړے د مرګ اؤ ژوند په پوله ولاړ ريښتيا دے.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوېمه شپه

د کوټې دننه د لالټین نرۍ رڼا خوره ده. شپې ټول زور خپل ځان کښې رانغښتې دے. قمرو دواړو لاسونو کښې خوا سره جوخت کټ کښې د پروت ناموس خان لاس نیولے دے، چا چې د قمرو کمیس اغوستے وُ.

"اے! چرته ورک شوے ئې؟"

ناموس خان د څهٔ خیال د ژورې کندې نه د قمرو خبرې سره راؤوتلو،

"هں!"

(c) ketabton.com: The Digital Library

"د خُدا ے شکرونه کوه! دومره مُوده پس دا زېرے په مونږه لویه پېرزو ده. اؤ بله دا چې، زۀ ورته هم ښه تکړه یم. دا تۀ ځان له په څۀ زړۀ خُورې؟".

د ناموس خان پاڅېدلو سره قمرو هم خُوځېدله، خو

"مۀ خُوځه! ـــــ زۀ درغلم".

ناموس خان د هغې په ګس لاس منګول اېښے د هغې شا ته خملاستلو. هغۀ په هغې خپل غځولي شوي لاس کښې د هغې لاس ونیولو اؤ چې څنګه ئې په هغې پښه اچوله، هغې خپل لاس د هغۀ پتون ته ونیولو، وئې وئېل،

"په رو نېکبختې! (موسکۍ سترګې ئې هغۀ ته واړولې) اوس دغه څو ورځې دي".

"زۀ هسې هم سبا نه کور ته نۀ راځم. نن شپه به تا سره تېره کړم، بیا به هله راځم چې".

"ولې؟"

"مړې! (هغه لږ سُتنوسُتر شو اؤ دغه خبرو کښې قمرو هغۀ ته مخ ور واړوي) ما ته ځان بدي ښکاري".

قمرو هېڅ ؤ نۀ وئېل. هغه خپل ناموس خان پېژني. دومره ډېره مینه ناموس خان کښې وه، چې کله کله به قمرو ته خپله ځولۍ وړه ؤبرېښېدله.

د کوټې دننه د لاټېن نرۍ رڼا خوره ده. شپې تول زُور خُپل ځان کښې رانغښتے دے. قمرو غېږه کښې ناموس خان ځان پورې جوخت نیولے دے. دومره ده چې، د کوټې دغه چپیا کښې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوي خوړې اؤ نیا زېبنې کوکې کله کله سا اخلي.
مشکې د کلي ناېګڼه ده. دا اوس چې کلي کښې کوم کهول ګرځي، دغه خو نږدې نږدې ټول د هغې لاسونو کښې شوے دے.
هغې باندې خپل کور کښې نن سبا وخت نۀ تېرېږي. چې نمر ځيره وهي، هغه د مشرې مور سره د کټ سر ته په بالښت سوره شوې وي. نن ماسخوتن شو، خو هغه ناسته ده. مازيګر ځاموره هم د خپلې لور ليدلو له راغلې ده. هغې دړيزه پتيله کښې سوچه غوړي، دوه چرګې، درځن د کورنو چرګو اګې، د جوارو وړۀ، د پيشتري سابۀ اؤ نور ډېر څۀ ځان سره راوړي دي.
"زۀ به څۀ ؤوېم، الله دې دا کور ودان ساتي".
(د ځامورې سترې دعاګانې دغه کور ته په مودو پس نمانځلې شوې وې).
"اے زوروري! ښځه په وړوکي راؤړلو ښځه وي، ګنې جينۍ وي. د قمرو ډکه ځولۍ د دې کور وداني ده. شکرونه کوئ، چې الله په کلونو پس دغه زېرے ستا په لور ؤکړو".
(مشکې کله کله ډېرې پوهه خبرې کوي).
ښکلې اؤ ګلۍ همځولې دي. دواړه چې سره يؤ ځاے شي، نو بيا د هغوي قيصې د شپې نه اوږدې وي. اوس خو دربمه ورځ ده، چې د دواړو غوږونه په چپيا پسې کاڼۀ شول اؤ د ژبو ئې په ساه اخستلو پسې ژبې شوه. ګلۍ اوس هم خپل وړوکے تې ته اچولے ښکلې سره د ژبې بدې رانغښتې دي. ورندار پخليځاے کښې په غبرګو نغرو غتې پتيلې د اوبو ډکې ايښې دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"خُدا ے دې دوزخ پسې ړنده کړه! (د مشرې مور دې خبرې سره ټول کور غوړوږونه څک کړي اؤ بیا چې د چا نوم هغه واخلي، نور خپلو کارونو کښې ارم شي) یه مشکۍ! کۀ ډکه شوې ئې، نو راشه کنه!"

مشکۍ تُونده د کوټې پله روانه شوه. څو شېبې وروستو مشرې مور غږ وکړو،

"بلقیس!!!"

اؤ بلقیس چیرړۍ اؤ بړستن نیولې کوټې پله لاړه. ښکلې ته په تللو کښې بلقیس څۀ وُوې اؤ هغې پانوس ته غوږ کښې ګنګوسه وکړه. پانوس د ښکلې په وېنا کور نه وُوتلو اؤ څو شېبې وروستو قدوس خان کور ته راغلو. هغه کور کښې د بکیاڼې د وُنې سره د څپر لاندې کټ کښې کښېناستو. ګُلۍ د چیو پیاله هغۀ له یوړه. دغه وخت ښکلې مابتۍ سره څۀ خبرې نه دُوړې څنډلې.

د وړندار کوټې ته کله څۀ اؤ کله څۀ سره تګ راتګ اؤ ځنې وخت د مشرې مور لخوا د ښکلې په بللو رابللو سره څو ګېنټې غلې غُولې تېرې شوې. د پانوس خان کوټه، چې قمرو پکښې پرته وه، نه شا ته اوبۀ ډب وې. هغې نه د کیرړو تېرۀ غږونه راتلل. د بکیاڼې، شېوې اؤ تُوت ښاخونو کښې ناستو چړګو قړتارے کوؤ.

سټرې قدوس خان اسمان ته سترګې نیولې خوره لپه په مصله ناست ؤ. پانوس خان چې خپل مشر ورور پسې د وړندار په وېنا ښکلې لېږلے ؤ، هغه څو شېبې اګاهو کور ته راغلو اؤ دالان کښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ګُلۍ غېږه کښې پروت وړوکے بښکولولو پسې خپلې کوټې ته ننوتلے ؤ. د ګُلۍ پښو ته مابتۍ د يخنۍ نه ړچېدلې اُوده وه.
مشره مور چې د قمرو کوټې نه نُغري پله تلو کښې ايله د انګڼ منځ ته رسېدلې وه، چې د کاکي د ژړا غږ ئې تر غوږو شو اؤ چې تر څو هغه کوټې ته د انګڼ نيمې نه بيا سُتنېدله، د "اللّٰهُ اکبرُ" غږ ئې واؤرېدلو.
د سحر بانګ خو هره ورځ کيږي، خو نننى بانګ ځان سره د ناموس خان اؤ قمرو د نوي ژوند زېرے راوړے دے. د قدوس خان د وادۀ په وړومبي کال مابتۍ ؤشوه اؤ بيا بلقيس د نورو وړو جوګه پاتې نۀ شوه. د ناموس خان وارۀ نۀ کېدل. د پانوس مشر ځوے فردوس خان هم په وړومبي کال شوے ؤ. هغۀ اتم پورې زده کړه کړې ده، خو چرته چې وُرځپاڼې، مُياشتنۍ اؤ ډائجسټونه ويني، هغه لولي. ځکه خو د وړې کورمې خبره کوي. کميله ئې په څلورم کال راؤړه اؤ هغه هم چې بښکلې پښې ډېرې کُلکې کړې، نو هغۀ ورسره ؤمنل.
څابښتي مال ناموس خان کور ته دننه شو. بښکلې پږې غږ ؤکړو، (اؤ دغه غږ سره چې ورته د مابتۍ پام شو، نو سترګو کښې د مشرې مور څارلو سره ګړندۍ هغۀ پله روانه شوه) خو چې قدوس خان ئې انګڼ کښې ځامورې، مشکۍ اؤ مشرې مور سره ناست ؤليدلو، نو بېرته سُتنېدلو. تر دغه وخته مابتۍ ور رسېدلې وه اؤ بښکلې ور ؤرسېدله.
"کاکا! زېرے به ما له راکوې بښه!"

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ښه! پلار نه دې پېسې اخلم، نو در به کړم".
"(د مشرې مور د سترګو لاندې ساتلو سره ګنګوسه غونډې کښې) پېسې نۀ اخلم. ښۀ ښکلے د دنګو پوندو پېزار به راله راؤړې اؤ هغه هم چې ګلونه به پُرې وي".
"(ناموس خان خپلې خوږې وړېرې ته څۀ وئېل غوښتل، خو ښکلې پرې مخکښې شوه) د میرګاتې پلار چې در وړې وي؟"
"ما اؤ هغۀ بهر یؤ ځاے ؤښکلې. (د قدوس خان پله کتلو سره) اوس زۀ ځم، خو چې هغه".
"ښه سور کښې ده. کاکے داسې سم ډېر ښکلے دے. مشره مور ورته څوک نۀ پرېږدي. تۀ راځه کنه".
"نه نه! زۀ ځم. غټ لالا ناست دے اؤ بیا به ماښام یا سبا راشم".
څۀ خو هسې هم د قدوس کور کښې ناستې سره هغه د ډېرې حیا نه کور ته نۀ شو ورتللے اؤ بیا چې ئې مشکې ؤلیده، چې کوټې ته تللو د پاره پاڅېدله، نو تُوند بهر ؤوتلو.
"ناموس لالا کښې څومره ډېره حیا ده کنه؟"
"هو! شکر دے، د وړوکي کاکا غونډې نۀ دے. میرګاټے چې کېدو، ستا سر ته ولاړ ؤ".
ښه شوه، چې مابتې خبرې سر ته رسېدلو سره پټښې سُپکې کړې، ګنې ښُکلې خو رینګوله. اوس هم د هغې په ټُوټې جوختې سُکونډارې سره ښکلې خپل تاؤ لړ کښېنولے ؤ.
"دا کاکے مونږ کله چنګه لاګلے دے؟"
د فردوس تپوس بلقیس، ښکلې، ګلۍ اؤ پانوس خان رقولي وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"داسې ؤشو، چې د شپې پربنته راغله اؤ د ګلونو پاڼو کښې ئې کاکے نُغښتلے راؤړو اؤ ستا د چاچې کټ کښې ئې پرېښودلو"،
پانوس زياته کړه، "لکه څنګه چې تۀ وې".
"اؤ پلپکته چنګه وي؟"
"پرښته د مابتۍ غوندې وي".
مابتۍ د خپل کاکا په خواب موسکۍ شوه، خو د میرګاټي بلې پوښتنې بیا بُرګه کړه،
"بیا کو به پلپکتې په مونږ چُکوندالې هم لګوي".
(هاهاها! مابتۍ هر وخت فردوس ولې سُکونډي؟)
موسم پوره په ډډه اؤړېدلے ؤ. ناموس خان کۀ دوه درې ورځې کور نه بهر ؤویستې، خو تېر په تېر پرې قدوس خان خُلۀ راؤسپړدله،
"تۀ د هغه وړوکي لیدلو له هم نۀ ئې ورغلے. دا خو ښه ده، چې ښکلې ما ته ؤوې. کۀ تۀ غُواړې، نو زۀ به کور ته نۀ ځم. (ناموس زمکې نه سترګې نۀ اوچتوي) غټ سړے شوې مړه! بس کړه!"
هغۀ د هر چا خُلې نه د خپل ځُوي د ښکلا خبرې اؤرېدلې وې، د قدوس خان خبرو سره نېغ کور ته لاړو اؤ پخپله کوټه دننه شو.
مشره مور، ګُلۍ، مشکه، ځاموره اؤ راپوړۍ ناستې وې. د ناموس لیدلو سره قمرو خپل مخ بړستن کښې پټ کړو.
"مور! کاکے لږ وینم؟"
"مور درته لوګے شه!"
(مشرې مور د ماشوم مخ نه پلؤ واخستو) اؤ د ماشوم په حقله اؤرېدلې خبرې ټولې رېښتیا ؤختلې. لکه چې ګل چا د رنګونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

په څادر کښې نغښتې وي. داسې مېښنه، نازولې اؤ سپېځلې موسکا ، لکه چې سپرلے د لوخې ؤنې په څانګو ګلونه ؤټوکوي. لکه پرښتو چې د ژوند د ټولو نه ښکلې، نیازبینه اؤ نازولې ډالۍ د هغۀ د قمرو غېږ له راوړې وي. هغۀ مخې سره دوه روپيو ته لاس کړو. يوه ئې مشکۍ اؤ يوه ئې راپوړۍ له ورکړه اؤ کوټې نه ؤوتلو.

"هلکه! د مُوندر غوندې دې روپۍ راکړه!"

راپوړۍ د ماشوم نه د ناموس سترګې ځان ته کړې.

"د مُوندر وادۀ کښې دې ځان څانګ کړے ؤ. دلته دې څۀ وطن شرشم کړو، چې".

"کښېنه مشرې مور! ولې اوومه به نۀ کوئ څۀ؟"

"د اوومې په برخه به دې اوومه کښې ؤتخنؤم. اوس دغه واخله اؤ هلک پرېږده، چې بهر څۀ نمرۍ تېره کړي" (اؤ هم دغه وخت يؤ لاس په ماشوم اېښے ناموس ته سترګې واړوي) "مخروره! ښکاره شوې؟ هله ورشه، چې وړندار دې درباندې څۀ ؤخوري اؤ بيا راځه خپلې کوټې ته".

"کوټې ته" وئېلو نه اګاهو هغۀ بهر ته لاره نيولې وه.

"(مشره مور ځيرک ښکول کړي) نېکبختې قمرو! هلک ځان نه اوچت شملوه. په ډډه چې اؤړې، نو خُدا ے مۀ کړه، د ډډې لاندې دې نۀ شي اؤ چې تے ورکوې، نو مسواکه ګوته اؤ منځ ګوته کښې دې تے نيسه اؤ خُلۀ کښې ئې ورته ږده!"

د قمرو غېږ کښې ورومبے کاکے دے. مشرې مور ته ډېره ساده

(c) ketabton.com: The Digital Library

ده.

کلي کښې تولو نه ساده وګړے خو مُوندر ؤ. د هغهٔ وادهٔ کښې د نکاح په وخت مُلا د هغهٔ نه تپوس ؤکړو اؤ هغهٔ ځواب نهٔ ورکولو. څو واره د مُلا لخوا په تپوس چې هغه غلے پاتې شو، نو ماما ئې ورته ؤوې،

"يه کور وړانيه! يؤ "هو" خو ورته ؤکړه!".

"دا خو ډېر اوږدهٔ تپوسونه کوي. زما په ځاے ئې ورته تهٔ ؤوايه!".

(د موندر په دغه ځواب اؤرېدونکي خندا نه لؤړې بؤړې پرېوتلي وو).

خپل وادهٔ کښې د نکاح د ښه کولو تؤان نهٔ لرونکے مُوندر بيا د يؤ خپلوان وادهٔ کښې په مړدکي مړ شو. مُوندر ته په اسانه چا خور لور ورکولو ته غاړه نهٔ ايښودله، ځکه چې يؤ خو هغه ډېر ساده ؤ اؤ بله دا چې رنګ نه تور ؤ. کهٔ د ښائست نهه نوي ببلکې اؤ د بې ډولۍ نهه نوي ببلکې واخلې اؤ مُوند سره ئې ؤتلې، نو د ښائست يوه کرښه هم هغهٔ کښې ځان برخېره کولې نهٔ شو. د هغهٔ تورو سترګو کښې زيړ ګاټې ښکاره وو. غاښونه ئې يؤ بل نه ډېر لرې وو اؤ څهٔ ځاے تور، څهٔ ځاے زيړ وو. پلن لاسونه اؤ پښې، چې تلي ئې لکه د څمڅېرې د خټې رنګ لرلو اؤ نوره ځاندره ئې د شمشتۍ د ډال غوندې کلکه اؤ سټغه وه. د هغهٔ د سرېتوب کهٔ هر څو کلي کښې د جغ څوک نهٔ وو، خو دغه برخېره پېلامونه د هغهٔ خپلوۍ کښې خنډ د پاره ډېر تېر وو. څمدُوره د هغهٔ په ختهه نهٔ وه، خو د څمدُورې مور خپل مېړهٔ طلاق کړې وه. د هغې رنګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

اؤ ښائست لکه د ګُل ؤ اؤ خْلې نه هم ښه تېره وه. د طلاق شوې مور نوم اؤ تېره ژبه د ثمدورې د پاره د خْپلوۍ راتلو کښې لْوې اتکل ؤ اؤ یوه ورځ د مُوندر خْپلوې د هغوې کره ورغله. د ثمدورې تلونکې ځْوانۍ ښاپېرۍ د ښاپېرک په برخه کړه. مُوندر چې بهر ځومره غلے ؤ، دغومره خپله کوټه کښې په چرچقو ؤ اؤ ثمدوره چې څومره لمبه اؤ تؤده وه، دغومره کوټه کښې یخه وه. د مُوندر خْوا چرې هم د ثمدورې سره سره نۀ شوه، خو مُوندر خْلۀ د حیا په پلؤ تړلې وه. کله کله به د هغۀ زړۀ له راغلل،

"د ثمدورې مور به هم دغسې یخه وه، ځکه خو ئې پْرې پلار بن راوستې وه".

هغۀ د ثمدورې سره خپل تړون د خپلې تندې نه ډېر کړو اؤ دا پْرېکړه ئې ؤکړه، چې هغه به هاغه څۀ نۀ کوي، کوم چې د ثمدورې پلار کړي وو. هغۀ ته به ځان ؤوې،

"کۀ د ثمدورې غوندې تۀ یخ وې اؤ هغه ستا غوندې تؤده وه،اؤ ثمدورې تۀ پرېښودې یا ئې تا سره غْلا کوله، نو تا به څۀ کول؟"

د مُوندر تور مخ، پېړې توربښنې شونډې، پْلنه پوزه، ګُولګُوټې وېښتۀ، زْیړې چُوچنۍ سترګې اؤ داسې نور ډېر څۀ وو، چې مُوندر نه ئې خْپلوۍ تمبولې، خو دغه پورته شوې خبره د هغۀ تولو نه لویه ښکلا وه اؤ بیا چې مُوندر نۀ ؤ، نو ثمدُورې ته د هغۀ یوه یوه خبره مخې ته ؤدرېدله. چې هر څومره ؤ، مُوندر خپلې شْپې ورځې د ثمدورې د یخ خْوې سره تېرې کړې. ثمدورې د بې ډوله مُوندر دننه د ښائست هغه چینه لیدلې وه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې هغه به په سپېنو پوستکو کښې نۀ وه. د مُوندر ویشتونکے ډېره مُوده وروستو په ګوته شو، خو اوس پرې د مُوندر د پلار اؤ وُرونړو لاس نۀ بر کیږي. دغه خبره به راتلونکي ته پرېږدو. دومره ده، چې ځمدوره به تل د هغۀ کونډه وي.
اوس شل ځلې وې اؤ اووۀ شلې نومونه. هر چا لکه د چاړا بېل بېل نومونه په یؤ اېړ، یوه سا اؤ یؤ رنګ وئېل. چې زوَړ ډېر شو، نو یؤ غرمب سره هر یؤ غږ پخپل پخپل ځائے پښه نیولے شو.
"تۀ پُولی ؤچؤده اؤ سر نښنې ؤتړۀ. تاسو به ورله ولې نوم ږدئ؟ د نوم پوښتنه ناموس خان نه ؤکړئ!"
د مشرې مور خبرې سره تولې سُترګې په ناموس خان اتې شوې (څوک چې تر دغه وخته پخپله دغه زوَړ ته تربدلے ناست ؤ).
"ځیرک خان"
ناموس خان چرې هم دومره په اسانه څۀ نۀ وائي. دا نوم لکه چې هغۀ په ځلۀ کښې نیولے ؤ. چا ته هم برڅېره نۀ وه، چې دغه نوم ناموس خان د وادۀ ورځ نه ځان سره په زړۀ لیکلے ؤ اؤ هم دې وخت ته ناست ؤ، چې خپل ځوي له به دغه نوم ږدي. دغه نوم هغۀ د ځان سره لُوي کړے ؤ. په دغه نوم د هغۀ سوُد کېدۀ. مشرې مور په دغه نوم اؤرېدلو څو شېبې په یؤ ناپ ناموس خان ته ؤکتل.
هغۀ دواړه لاسونه یؤ بل کښې ورکړي خپلو ځنګنانو کښې ؤنیول اؤ نوم اخستلو د پاره پورته شوې سُترګې ئې د مشرې مور سترګو نه په زمکه څملولې. د مشرې مور سترګو کښې دوه رڼې اوښکې ؤځلېدلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځیرک خان د ناموس د کوچنیتوب یوازینے ملګرے ؤ. د کلي څۀ بې سره هلکان، چې ناموس خان ته به ئې "جینوټارے" وئېلو، د ځیرک خان د وېرې نه قُرنج نۀ شو کولے. کلي کښې به دواړه یؤ بل نه بغېر کنډم ښکارېدل. ځیرک خان له د ژوند ډېر تنکي وخت کښې لُوړې کودالـه بېلچه لاس کښې ورکړي وو. مور چې به ئې په شلمه ګېډۍ لؤ کولو، نو هغه به هم ورسره ؤ. ټول کلي به ورته د کونډې ځوے وئېلو. د پلار د څلي اؤ د دوي د کور منځ کښې یوه وړه لاره اؤ د کلي جومات ؤ. د اولس پچموزو ناموس خان غلے کړو اؤ ځیرک خان تود خُویه. خبره په خبره غوغول هغۀ له نۀ ورتلل. (لاسونه وو کنه!) مور به ئې کله کله د خپل مړ مېړۀ څلي ته سترګې نؤژني کړې، څوک چې د ژمي یوه یخه شپه کښې تنګ ټکور نه کور ته راتلو اؤ سحر ئې شاملات سره مړے پروت ؤموندلے شو. د هغۀ د رباب یؤ تار شلېدلے ؤ. نن پورې هغه رباب دغسې نیمه خوا اؤ غلے د دېوال ته ځوړند دے. د موسمونو څومره نیازبینې سندرې دي، خو په دغه رباب چا اړولې نۀ شوې. د ځیرک خان د مور زړۀ اؤ دغه رباب دواړه یؤ مړي سره ډېر بې څوکه شول (هغه مړے، چې کۀ وژونکي ئې هر څو ډېر دي، خو نن پورې پکښې یؤ هم په ګوته شوے نۀ دے).

د ځیرک مور لیدل، چې د هغې د مېړۀ ځاندره کۀ د خاؤرو لاندې خاؤرې شوې ده، خو هغه په ځیرک کښې ژوندے شوے دے. هغه بیخي پلار ته تلے دے. سترګې خو ئې ترې بیخي نۀ دي خوځېدلې. چې خبره ورته بده ؤبرېښېږي، نو غلے شي..... داسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غلې، لکه ځُول راتلو نه وړاندې چې سيلۍ سا ؤنيسي.
د ځيرک خان شونډه چې شنه شوه، نو په مور ئې هم پېغلتوب راغلو. هغه په سپينو شوؤ څڼو بيا په ستر شوه. دا ريښتيا وو، چې هغه اوس هم کونډه وه، خو د ځيرک خان سرتېزۍ نه ځار، اوس نۀ چا هغې ته کونډه وئېل اؤ نۀ ئې چا ځوي ته د کونډې ځوے. په هغې "د ځيرک خان مور" نوم کېښودے شو.
يوه ورځ ځيرک لکه د نورو پښتنو ځلمو د پښتونخوا د مينې ډکه غېږه د خپلې نهرې ګېډې د پاره پرېښودله. د مرې خاؤرې وږې پښتانۀ، چې د نړۍ هغه بدمرغه قام دے، چې خپلې خاؤرې ئې د لوي خُدا ے د ورکړې تولې پنګې ځان کښې رانغښتې دي، د رڼو سپينو اوبو سيندونه پکښې چاپېره بهيږي اؤ ځنګلونه ئې هسکه غړۍ شنۀ ولاړ دي، خو بيا هم د صنعتونو نيشتون د دوي په خاؤره دا وېنا ريښتونې کوي، چې "خُدا ے د خپلو خزانو په لتون سلو کښې پنځۀ وګړي ماړۀ کوي اؤ د دغه خزانو په کار راوستلو باندې پاتې پنځۀ کم سل".
دغه ورځو کښې د پښتنو خواريکښو د پاره کراچۍ د دوبۍ په توګه ؤ. پښتنو به خپلې ښېرازه زمکې اؤ کښتونه ؤکرل اؤ بيا به د اشر پورې کراچۍ کښې نغدې دياړۍ له لاړل. څۀ هلته پاڅۀ مېشته هم شول. دغه وخت پورې کراچۍ کښې تؤدۀ باد الوتلې نۀ وو. په ځيرک خان به کراچۍ کښې د کاکوان، خړو اؤ پوردلي زړونه راتول وو، خو د هغۀ مسافرۍ کلي کښې ناموس بيخي يوازې کړے ؤ. اوس به هغه د جومات مخامخ مورې باندې نۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ؤدرېدلو (ځکه چې د غلته به زياتره هغۀ ځيرک سره خبرې کولې).
هغه ځلې چې د ځيرک خان په سُوک غلي وې، اوس د ناموس سړيتوب د ملنډې نه ويستلي وې. دغه مُوده چې مُياشتو ته ؤرسېده، نو د ناموس زړۀ د خپل خوږ ملګري ليدلو ته ډېر لېواله شو. مازيګر جومات کښې نمونځ پسې هغۀ د ځيرک د ليدلو دُعا ؤکړه. نيمګړې دُعا زر ؤنمانځلې شوه اؤ بله ورځ کلي ته ځيرک راغلو ـــــ پخپلو پښو نۀ ، د روغتون امبولنس کښې. ژوندے نۀ، د يؤ ناپېژندلي مړدکي ښکار شوے (ځکه خو د ناموس دُعا نيمګړې وه). د کراچۍ په ارتو پُلنو لارو اؤ لويو دنګو ماڼو کښې د ژوند ارزښت باندې څوک نۀ پوهېږي. د سياستمدارانو سترګې يؤ بل ته بُرګې شوې وې اؤ د هغوي په لمسه يوه ورځ مرګ د دغه ښار لارو کوڅو کښې اتڼ ؤکړو. د بې وسو اتۍ ؤسوزولې شوې اؤ بسونه اؤ لارۍ ئې ؤچقولې شوې. د وژنې اؤ وُرانې د يوې اوږدې لړۍ دغه بې ترسه پېل ؤ. د ځيرک د مور ستر يؤ ځل بيا مات شو.
د خپل پلار قبر سره خوُا کښې هغه ښخ دے. د هغۀ مور اوس لږه اخوا ښخه ده. د مينې پېرزو نه ځار شم، د مور اؤ پلار قبرونه ئې نږدې دي، خو ناموس اوس هم اختر ته د هغۀ قبر لېؤ کوي اؤ ګلونه پرې خُوروي. کۀ تاسو چرته ورپېښ شوئ اؤ دا مو هېر وو، چې د ښرولې ؤنې نه د لارې پله د مامدين کاکا دوي د کښتونو اړخ ته ځيرک خان ښخ دے، نو بيا به ئې هم په ډمبرګلو اؤ ورخاړو ؤپېژنئ، چې دا د ځيرک خان قبر دے.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د "ځيرک خان" نوم اخستل شئ وو، چې ورږومبې "ډېر ښئ دے" ورته ښکلې ؤوې. ښکلې دې نه خبر نۀ وه، چې ځيرک خان ثوک ؤ اؤ د ناموس خان زړۀ کښې ئې ځئ ځاے ؤ، خو دغه نوم ئې په غوړو خوږ ورغلو.

"خو هسې نۀ چې ثوک ورته "ځيرکو" وائي؟"

مابتې خپلې اند ښنې ځرګندولو سره ټولو ته ؤکتل.

"چې ناموس ورته "ځيرک خان" ؤوې، نو "ځيرک خان" شو (مشرې مور پرېکړه ؤکړه) د چا پلار خو دې ورله نوم وران کړي، چې د پلار هغه بغرۍ ئې په ټرښځ کندې کړم".

(يره چې يؤ خو به دا مشره مور کنځلې کله پرېږدي؟)

پرځند کاکا خپلې چړې اؤ نلونه کسوړۍ کښې اخستې د قدوس خان دوي خپر ته راغلو. د کلي ثو وګړي هم دغلته ناست وو.

قدوس خان سپين اغوستن اغوستے، سپينه خولۍ په سر ايښې پرانستې لستوڼي ناست ؤ.

"پرځند کاکا! سونت له راتلې، کۀ وريژو له؟"

د قدوس خان په ځاے مېترې پرځند کاکا ؤپوښتلو.

"مېتريه! ستا غوندې ځنګل مې مخ ته نيولے نۀ دے، د بونجۍ پوزې خو به دا منې، چې بوي زر راکاږي. دېګ نه چا سر لرې کړو اؤ پرځند ته ياد شول، چې بل مسلمانول غواړي".

د پرځند کاکا قيصه به بيا چرته واؤرو. هغۀ سره خبرې کول د هر چا د وس خبره نۀ ده (پانوس غېږ کښې ځيرک خان نيولے کور نه خپر ته راغلو).

(c) ketabton.com: The Digital Library

"هله راد پخوا ئې کړئ! اوس به ئې د رله مسلمان کړم".
خپل نلونه اؤ تېره چړه لاس کښې نیولې پرځند یؤ نظر ځیرک خان ته ؤکتل اؤ ناګهانه ئې د خلې نه ؤوتل،
"الله دې بدو سترګو اؤ بدې ورځ نه ؤساتي!"
اؤ بیا چې کله ئې پچې ته ؤکتل، نو مخامخ ولاړ پانوس نه ئې تپوس ؤکړو،
"پتنوسه! پرېکړم ئې؟ بیا به پکښې څۀ پاتې نۀ شي".
"پرځند کاکا! شړق ترې ؤباسه! برسنډه به پرې ؤخورم، بیا به ورته پسخېږي".
د پانوس دې هم بلا ورکه وي، خو پرځند کاکا خبره په دغې د بره هم وړاندې بوتلله.
"اے پلار دې ئې خُدا ے بنۀ ساتي، ګنې تاسو نه خو ګیله هسې ځان مرورول دي".
"پرځند کاکا! څۀ له راباندې د خاتم طائي قبر په لته وهې. نور څۀ ؤکړم. سبدان یو، خبره کوه، زمونږ دعا نۀ سْتنیږي اؤ نور تۀ بنۀ پوهه ئې".
د پانوس په خبره به ناستو ډېر خندلي وو، خو د پرځند کاکا متل پانوس د خندا کړو،
"پرېږده مړه! خُدا ے دې سپے سړے نۀ ګڼي اؤ تۀ ترې سوال د بارانۀ کوې".
ما خو درته وئیلي وو، چې د پرځند کاکا دې بلا ورکه وي. کلي کښې ټول د هغۀ د خلې نه ځان ساتي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"د پتنوس ځويه! ځه ګنې بيا دې تېرۀ کړم".

ميرګاتي خوار ننداره کوله، خو پرځند کاکا ئې د پلار تؤدۀ په هغۀ سارۀ کړل. هغه هم په ريښتيا ؤتښتېدو.

"پتنوس خانه! پرتوګ ترې ؤباسه اؤ کميس ئې بدې کوه! چې خرپ ترې ؤباسم".

راپوړې باندې خو کلي کښې غم هم تود وي. مشرې مور د خوږو وريژو د ېګ پوخ کړے دے اؤ راپوړې تمبل راخستے د کور انګڼ کښې ناسته ده،

"اؤ زۀ پنا ولاړه يمه

هلکه بلې مۀ نړوه!

ليدې مۀ نۀ شې"

وادۀ کړې ورسره پړقې وهي. ناوادۀ شوې پړقو سره ځۀ خيالي نړې کښې هم ورکې دي. د هغوي روح هم يؤ بت ته دغه وائي،

"مينه کښې تا نه کمه نۀ يم

(هلکه بلې مۀ نړوه!)

خو وره نۀ يم، چې به کلي خبرؤمه"

بيا لړې ګاګيرې شي ـــــ پلار، ورور، تهپک، مرګ.....

پښتنې مينې تل حبس کښې وي.

پښتنې جذبې تل د وېرې سيوري کښې سا اخلي اؤ بيا مړې شي ـــــ پښتانۀ د مينې په اسره ژوندي وي اؤ په مينه مري.

راپوړې: "يار مې د جنګ نه په شا راغلو"

ګنې خلې: (هلکه بلې مۀ نړوه!)

(c) ketabton.com: The Digital Library

راپوړۍ: "په پرونۍ ورکړې خلٔه سٔتومانه يمه"
ؤرندار هسې په خلٔه وائي چې،
"راپوړۍ! اوس د خبر ختم ؤشو اؤ تا بيا ډمامې ته لاس کړي دي".
(خو پټ ئې تمبل سره زړۀ ترٔپکې وهي).
"دوزخ پسې رنده شې د مٔلا بادر لور! چې نن ئې نۀ وهي، نو کله به ئې وهي؟"
مشرې مور دې پسې په راپوړۍ غږ ؤکړو،
"نن به دې تمبل شلٔوې، دومره ئې ؤغړنګوه!"
راپوړۍ: "خٔولګۍ دې خٔورم، نۀ پرې مړېږم"
ګڼې خلٔې: (هلکه بلۍ مۀ نړوه!)
راپوړۍ: "نېکبختې تولـه را په شا شه چې دې ؤړمه"
اؤ "چې دې وړمه" سره ګڼ غږونه ؤشو،
"مٔړه مۀ شې راپوړۍ!"
راپوړۍ: "تا په کوڅه کښې تـوخے ؤکړو"
ګڼې خلٔې: (هلکه بلۍ مۀ نړوه!)
راپوړۍ: "زۀ په مستو ککړه خلٔۀ در ؤوتمه"
راپوړۍ: "د نغارې اواز دې راغے"
ګڼې خلٔې: (هلکه بلۍ مۀ نړوه!)
راپوړۍ: "د وړې لٔور سره د کټ نه پٔرېوتمه"
راپوړۍ ته مشرې مور وئيلي وو، اوس به د عبدالرحمان مٔلا په بانګ ؤدرېږي. دغه تؤدوبنه کښې د ؤرندار سترګې په مابتۍ ؤدرېدې. مابتۍ اؤ مونپجره د دالان د وړوکي دېوال سره ولاړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وي. مابتۍ خپله شونډه چيچله او يو لاس ئې خپل لُوځ سر سره د مونپجرې په اُوږه ايښې و. د مابتۍ سترګو کښې وُرندار پېغله تنده وليدله او مخ کښې ئې د خندا ټولې کرښې ژورې شوې.

"مابتۍ!"

"مابتۍ!"

(د مور په دوہم غږ هغه د خيال غېږه کښې ويښه شوه)

"هن مورې!"

"قمرو له اوبهٔ يوسه!"

د وُرندار دغه وس و، چې مابتۍ د هغې د خيال د بُت غېږې نه کُوزه کړي.

ناموس او پانوس په دغه شپه ناوخته د اوبهٔ خوُر نه راغلي وو. ناموس چې سحر نمونځ وکړو، نو اودهٔ شو او پانوس خو ځان ته د نمونځ بخښلو څهٔ بانه ګوري. ټوله شپه ئې اوبهٔ خوُر کړے و، ښکاره خبره ده، چې ماسپخين به پاڅېدلو. هغه خو زر اودهٔ شي، وائي "نمونځ په ويښو اوړي". الله دې پوهه کړي.

ماسپخين نمونځ پسې ناموس د جومات مخې ته مورې باندې ولاړ و، چې پرځندکاکا ورسره سلام کولو پسې د ځوي مباركي وركړه.

"ډېر ښکلے ځوے خُدا ے درکړے دے. الله دې بدو سترګو او بدې ورځ نه وساتي!"

ناموس په دواړو لاسونو د هغهٔ لاس ونيولو او په ډېر روڼ تندي ئې تَرې مبارکي واخسته. د ځيرک خان مرګ نه په کلونو وروستو

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه د جومات مخامخ موړه باندې په وړومبي ځل ولاړ ؤ. د هغهٔ زړهٔ غوښتل، چې هم دغلته ولاړ وي او د ټول کلي اولس راشي او هغهٔ له مبارکي ورکړي. پرون چې د ځوړو وړيژو د ېګ نه ځلور غوړۍ جومات ته راغلې وې، نو مابښام د سونت نه ټول کلے خبر شوے ؤ او ناموس له ئې مبارکۍ ورکولې. د خپل تربور سپدګُلي په ليدلو هغهٔ خپله سينه د ډېر وياړ نه پُلنه کړه او ژوند کښې په وړومبي ځل د هغهٔ پستو سترګو کښې کلک نظر بُرند شو. سپدګُلي يوه ورځ قدوس ته وئيلي وو، چې کهٔ د ناموس ځوښه وي، نو هغه به ورله خپل ځوے ورکړي. د سپدګُلي زړهٔ سپين ؤ. هغهٔ دغه خبره په خواخوږۍ کړې وه، ګنې ځوک د خپل زړهٔ غوښې بل له ورکوي، خو ناموس خان ته دغه پېرزو لکه د پېغور ؤدرېدلې وه. د پښتنو د مينې او کړکې، پېرزو او زباد، ورکړې او منښتې خپله ژبه او خپل مخ دے. پښتانهٔ د وياړ نه په لږه منونکي نهٔ وي. وياړ د پاره هغوي ته د سر بيعه هم ارزانه وي. دغه وياړ هغه د وينې په تړون کښې لټون وي او کله کله د وينې تړون هم د خپل وياړ د پاره غوځولو کښې د لارې خنډ نهٔ پرېږدي.

"نن مو د خبره سره ځيرک خان د يويشت ورځو شو"

د کوټې ور پورې کولو سره ناموس خان ؤوې، او بيا ئې سپېږمې رانښکلې چاپېره ؤکتل،

"مشرې مور مشکۍ ترور ته وئيلي دي، چې هره ورځ به ځيرک خان ته سپيلنې لوګے کوې. دا دومه هغې روغه کړې ده".

قمرو د ناموس حېرانتيا له په موسکۍ خله ځواب ورکړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناموس په دغه ځواب موسکي کېدو سره د هغې خْلۀ خپله خْلۀ کښې واخسته اؤ قمرو د هغۀ مخ ته خپل لاس ؤنیولو (د دغه لاس ایښودلو چرې هم دا زړۀ نۀ ؤ، چې هغه دې د قمرو نه خْلۀ ؤباسي) اؤ بیا ئې په رو د هغې غېږ کښې پروت ځیرک خان له مخ ښکول کړو.

د خپل کمیس په ځائے د قمرو کمیس اغوستلو سره بل کټ کښې ښملاستونکي ناموس ؤوې،

"وریځې نن ښې ؤګوابښېدې، خو ؤ نۀ ورېدې".

قمرو په یؤ ناپ ناموس ته کتلو کتلو کښې ناڅاپه په خندا شوه.

موسکي اؤ حیران ناموس ؤپوښتله،

"ولې په خندا شوې؟"

"وریځې خو کۀ نن ؤ نۀ ورېدې، سبا به ؤوریږي. خاندم په دې چې، څومره ورځې دې دا کمیس وا نۀ غوستلو. زۀ ځان له دومره خپتمې شوې ؤم چې".

"زۀ نۀ پوهېږم قمرو! څۀ خبره ده، چې زما د ښځو رنګونه، کړۀ وړۀ اؤ اغوستن ډېر زیات خْوښ وي. زۀ وېم، چې هم دا اغوستن مې اغوستي وي، نکریزې مې په لاس کېښودې، بنګړي مې لېچو کښې ؤشړنګولے".

"ولې هن؟ تۀ داسې ولې کوې؟"

(اوس د هغې مخ نه هغه خندا تلې وه)

د ناموس خان په مخ ځونډي رېره ده. داسې به ؤوایو، چې لړې ئې څمې اورېدې شوې دي اؤ لړ وېښتۀ ئې زنې نیولي دي. هغۀ پرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

چرته چاړه رانښکلې نۀ ده. سینه ئې د وېښتو نه داسې پاکه ده، لکه چې په پوزه ئې نومې وېښتۀ نشته. د تګ وخت کښې کېڼ لاس لږ ځوړند شوے وړي. خبرې ډېرې په رو رو کوي اؤ زیاتره زمکې ته ګوري. غوځه خبره به دا ؤکړو، چې هغه جینوټارے غوندې دے اؤ په وړوکوالي به هم په دغه نوم هلکانو تنګولو، خو په کوټه دننه هغه سړے ؤ. د هغۀ غېږ کښې قمرو چرې ځان تږے لیدلے نۀ ؤ.

قمرو د هغۀ نه څو شپې اګاهو پوښتنه کړې وه، خو دا پوښتنه هغې په وړومبي ځل نۀ وه کړې اؤ نۀ په وړومبي ځل ناموس خان د هغې په پوښتنه غلے شوے ؤ (ځکه خو هغې بیا تپوس ؤ نۀ کړو). کوټه کښې چپیا خپل سُیوري خوارۀ کړي وو، چې دې کښې وریځې ؤغړمبېدې. د بُرېښنا پُرق د کوټې د ور چؤدو کښې ځان ؤځلولو. څو شېبې دغه ګُړز ګُړوز اؤ پُرق پُروق کښې تېرې شوې اؤ بیا بهر په زمکه د څاڅکو ټوپونه شول.

د څاڅکو په بنګالو اؤرېدو ناموس خان ؤوې،

"خُدا ے خو دې باران د اُورېدو کوي نۀ"

"سپرلے په سر دے. خامخا به کېږي"

"نه قمرو! زۀ وېم، چې اوس ؤدرېږي اؤ نولس ورځې پس بیا غوټ یوه مُیاشت ؤورېږي. زمونږ ځیرک خان به د ځلوېښتو ورځو وي".

(د پانوس خبرې اوس لږې شوخې نۀ دي؟)

"اؤ ما به لامبلي هم وي".

(قمرو دا وئېلو سره د حیا نه سر د هغۀ تږخ کښې ورکړي)

(c) ketabton.com: The Digital Library

پانوس خان موسکې شو ..... قمرو ته ئې ؤکتل اؤ بيا خُدا ے زده ځۀ وخت به اُودۀ شوي وي.
شپَاړس ورځې جړې ؤورېده. د کورونو د ناوؤ خَلې ؤ نۀ درېدلې. د مُوندر دوي د چنې د ېوال باندې دوه څوپېدار پرېوتي وو. د پټو په پُولو ولاړې ؤنې اؤ پټو کښې فصلونه مُلاښت وو. د ښاروؤ د تشو بُوسو په شَخوند خَلې پخې شوې وې. سَره غرمه به هم د نمر په نيشتون لکه د سَکښې ماښام توره تېرېدله. شپې خو بيخي د ګناهګار زړۀ رنګ اخستے ؤ. ګړګوړ بابا په يؤ اېړ ګُورېدلو اؤ لارو کښې ختې ښې خوشتې شوې وې.
د جړې د اوولسمې ورځ شپه نور کله نه ډېره توره اؤ دَرنه وه. اسمان څو شېبو له غلے شوے ؤ. شپې خپل نيم ژوند تېر کړے ؤ، چې بَرېښنا شوه اؤ برېښنا سره سم ګړزګړوز شو اؤ ډک جام په لاس اسمان بيا تيندک ؤخوړو. ټوله شپه ناوې ؤشرېدې. مشرې مور د چرګبانګ نمونځ دالان کښې ؤکړو.
"خُدايه! په وخت نۀ پوهېږم، خو تۀ ئې په چرګبانګي قبول کړې".
(مشرې مور خپله غاړه په دُعا خوشې ؤګڼله. مُصله ئې په کټ کښې کېښودله اؤ بيا کوټې ته ډډې کېدو د پاره دننه شوه. د هغې خيال ؤ، چې لا نيمه شپه ده. سترګې ئې پټې شوې نۀ وې، چې نمر څيره وهلې وه).
"مورې! مورې! يه مورې!"
د بلقيس ګاګيرو غږونو مشره مور تُونده پاڅوله اؤ د کوټې نه بهر وتلو سره هغې د ناموس خان د کوټې نړېدلې بلۍ ؤليدله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ډوبه شوم خُدایه!"

د بلقیس اؤ مشرۍ مور په چغو قدوس اؤ پانوس د ناموس کوټې ته رسېدلي وو. څو شېبې تېرې نۀ وې، چې کور کښې د کلي ښځې، مړونه اؤ واړۀ راغونډ شوي وو. د ډب اړخ ته دېوال پرېوتلے نۀ ؤ، څُوئېدلے ؤ. نۀ زُور نۀ غُرب. لږ وخت تېر نۀ ؤ، چې بیا نمر د خلقو سترګې بْرېښولې. سړو په خاؤرو اؤ برګو لړې کولو خپلې ساګانې ماتې کړې وې (خو دغه وخت د سُترې کېدو احساس چا ته کېدلو؟). د کوټې تیر سره لږ نژدې د تورسرې کمیس ښکاره شو اؤ سپېدګُلي قدوس ته غږ ؤکړو. هغه راغلو اؤ خاؤرې ئې تْرې اخوا کړې. د کلي نور سړي دغه وخت دغه ځاے نه اخوا شوي وو. قدوس خان څادر په مړي واچوۀ اؤ د پانوس خان سره ئې دالان ته یؤړلو. د کلي ښځې د قمرو لیدلو ته په دالان ماتې شوې، خو پانوس سُتنې کړې. مړے کټ کښې څملولو سره هغوي د مشرۍ مور کوټې ته دننه کړو. مشرۍ مور پخپل لاس د ناموس خان نه د قمرو کمیس ؤویستلو. بیا قدوس ځان سره پانوس اؤ پرځندکاکا ملګري کړل اؤ دغه ځاے ئې نور ؤلټولو. قدوس دا پټهول غوښتل، چې د کلي نور وګړي دا ګنې، چې قمرو د کوټې نه ؤویستلې شوه. دغه وخت د خپل ستر ساتلو د پاره پرځندکاکا باندې د هغۀ زړۀ اوبۀ څښکلې. د کلي اولس ته هغه یؤ نټې ؤ، خو قدوس پوهېدلو، چې د کاڼې نه به غږ ؤځي، خو پرځندکاکا نه نۀ. کۀ کلي کښې په کلوېغې چا ځان پوهولو، نو پرځندکاکا سره به ناست وو. دغه ستر ډېر ټینګ پاتې نۀ شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

(ځکه چې کله لرې نورې خاؤرې دوې اخوا کړې، نو د بش لاندې قمرو سا اخستله اؤ د هغې غبږ کښې پروت ځيرک خان په ښخ خوب اودۀ پروت ؤ).

"هله وروښو راشئ!"

د قدوس غبږ سره ټولو د هغۀ اړخ ته منډه کړه. بش ئې په ټوله اخوا کړو اؤ قمرو په بړستن کښې نغښتلې قدوس اؤ پانوس دالان ته يؤړه. د هغې روڼ مخ په خاؤرو خړ ؤ اؤ تورو وېښتو کښې ئې خاؤرې ښځلې نخښتې وې. د هغې سترګې د کوټې پله اؤړېدلې، خو هغې د خپل مخ د اړولو ټوان نۀ لرلو. مشره مور دغه وخت د خپل ناوياته نمسي تلوسې د رنګې شوې کوټې خوا له بوتله. ځيرک خان نۀ يوازې دا چې ژوندے ؤ، بلکې په خوږ خوب اودۀ ؤ. مشرې مور هغه غبږ کښې اخستے برنډې کښې پروت کټ کښې ځملولو. قدوس، پرځندکاکا، سپدګُلې اؤ پانوس کټ کښې بې ځانه قمرو روغتون پله واخستله. ټوله شپه د دړوند تير اؤ خاؤرو د پيټې لاندې د هغې سا خُدا ے زده ځنګه ټينګه پاتې شوې وه؟ د قمرو مخ چې کوم اړخ ته ؤ، هماغه اړخ ته کټ کښې ځيرک خان پروت ؤ، چې اوس ئې سترګې غړېدلې وې ـــ د دواړو لاسونو ګوتې ئې خپله خلۀ کښې نيولې وې ـــ دواړه پښې ئې راغونډولې، غځولې. د قمرو سترګې د خپل ځيرک مخ نه چرته وتلې. کور کښې يوه ژړا انګولاوه. ور ته رسېدلو رسېدلو کښې د هغې سترګې د خپل ځيرک په ليدلو مړې شوې نۀ وې، خو مړې شوې وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

درېمه شپېه

د کور نه وتونکو دوؤ ځبرګو جنازو مشره مور ماته کړې وه. کۀ هغه خبر وه، چې د بارانونو دغه ماته شوې شپېبه به د هغې کور نړوي، نو هغې به د نمر سترګه داغلې وه، خپله پینځه به ئې ځيرې کړې وه، وریځ ته به ئې وئیلي وو، چې:

"درې درې!
د وریځ تورې بلا!
درې درې!
زمونږ په کلي کښې د چا هم نۀ ځوښېږې بلا!
درې درې!"

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس د هغې خپلې سترګې ترېدلې وې. اوس هغې سره یؤ ځیرک خان ؤ، چې هم دغه ئې د ځېل کوونکي زوړ زړۀ دلاسه وه. کور کښې کۀ اوس ځیرک خان هر څو بې څوکه شوے ؤ، خو مشرې مور اؤ مابتۍ د ناموس خان اؤ قمرو د برخې مینه هم دۀ له ورکوله. د کور نورو وګړو کۀ هغۀ سره ډېره مینه نۀ کوله، نو بیا هم د هغوي خْواخوږي اؤ زړۀ سْواندي د وړوکي ځیرک خان وخت تېري د پاره ډېر وو.

مابتۍ کۀ بلقیس راوړې وه، خو د ناموس خان ګوته نیولې ئې پل اخستے ؤ. د هغې د اغوستن، بنګړو، نکریزو اؤ پېزار خْوښول اؤ راؤړل په ناموس خان وو. د هغې ژبې د قمرو غېږ کښې خبرې زده کړې وې اؤ د ناموس خان سترګو نه ئې پېرزو پېژندلې وه. هغه چې په وړومبي ځل د پېغلتوب وینې ؤوبروله، نو د خپلې مور په ځاے ئې خپل حال قمرو ته وئېلے ؤ. په هغه ورځ د مابتۍ ژړا ته قمرو ډېرې دلاسې ؤوئېلې، ډېره ورته نانې کتانۍ شوه، خو د مابتۍ اوښکو قمرو هم ؤژړوله اؤ بیا چې به کله د مابتۍ ورځې شوې، نو د لوپټې پیسکے خْلۀ کښې نیولے د حیا نه به اوبۀ اوبۀ شوه. قمرو کښې دننه یوه مور وه اؤ دغه مور ته د بلقیس مابتۍ په برخه رسېدلې وه. د پېغلوتۍ لور زړۀ په ځاے کول اؤ دغه وینه باندې پوهول ډېر ګران وو. بلقیس خپلې لور سره دغه سر خُوږ کړے نۀ ؤ.

داسې وخت چرته نۀ ؤ راغلے، چې مابتۍ فردوس غېږ کښې اخستے ؤ، یا ئې چرې دلاسه کړے ؤ، خو د مشرې مور غېږ نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بغېر هغه ځېرک خان بل چا ته نهٔ پرېږدي. دغه ورځ ځاموري ځېرک خان غېږ کښې نيولے سُرې سترګې ناسته وه. نن ځېرک خان د ځلوېښتو ورځو شوے ؤ. نن هغه ورځ وه، په کومه ورځ چې ناموس خان باران غوښتلے ؤ. هغهٔ غوښتل، چې نن ورځ نه باران ؤوريږي، خو نن نه دُرې ورځې وړاندې باران ؤدرېدلے دے. قمرو وئيل، چې په نن ورځ به هغه ځلوېښتې نه لامبي، خو هغه نن نه دُرې ورځې وړاندې لمبولې شوې اؤ خاؤرو ته سپارلې شوې ده. نن د ناموس اؤ قمرو درېمه ده. پرځندکاکا د هغوي بخښانې د پاره وريژې باندې کړې دي. عبدالرحمان مُلا ځان سره چنړي اؤ د کلي څو مشران د هغوي بخښانې د پاره د قران ختم ته کښېنولي دي...... هغه قران چې ناموس اؤ قمرو لوستلے هم نهٔ شو، هر څو کهٔ مينه ئې ورسره ډېره کوله. چې کوم قام قران د مړو بخښلو، په نُخښتو کښې خُوړلو اؤ برکت راتللو د پاره راخلي اؤ نور ئې کسوړې کښې نُغښتے تاخ کښې خُوندي کړے وي، هغه قام په زمکه ننوځي. ښځې يؤ ځل د ځاموري غېږ کښې پروت ځېرک ته ګوري اؤ په سلګيو کيږي. دغه ښځې به خپلو کورونو ته لاړې شي اؤ هلته به تُرې د خپلو وړو په مخونو ليدلو ځېرک هېر شي. وُرندار به اوس هغهٔ له څهٔ وخت ورکړي؟، ځکه چې د کور دُرې برخې کار د هغې په سر شو (يوه برخه خپله اؤ دُرې برخې د قمرو). ښکلې خو هسې هم په تک پک اؤ تېره خُلهٔ وخت تېروي (اوس خو پسې ميرګاتې سره د درې مياشتو کميله هم نُخښتې وي، اوس به پرې څوک اُوده غُوا پاڅوي؟). باور مې نهٔ

(c) ketabton.com: The Digital Library

شي،کۀ د مشرۍ مور په زړۀ کښې نور د زور ځاځکے وي، چې څۀ له به ګوتې وروړي اؤ پاتې شوه مابتيۍ، نو کۀ هغې مخکښې کار کوۀ، نو اوس به ئې هم ؤکړي.

موسمونه په ډډه اؤړېدل راؤړېدل. کله به شپې کنګل شوې اؤ کله تپڼنې..... کله به د ورځې اور ورېدۀ اؤ کله به يخې هوا د ژوندو ځرمن څيرله. کله به خاؤره، ؤنې بُوټي اؤ کښتونه لُوځ لغړ وو اؤ کله به خاؤرې، ؤنو بُوټو اؤ کښتونو د رنګونو شال ځان نه چاپېره کړو.

چې کله به ورځ د شپې غېږه کښې اُوده شوه، نو خوږ ځيرک به مابتيۍ ځان سره ځملولو. پروسکال چې د هاړ يوه خوپه شپه کښې اُوده شوې مشره مور سحر ويښه نۀ شوه، نو هغه ورځې نه مابتيۍ ځيرک ځان پورې نيولے ؤ. وُرندار د مابتيۍ لخوا د ځيرک په دومره پاملرنه خپله غاړه خوشې ګڼله اؤ د هغې خبره دروغ نۀ وه. هغه د کور نه نۀ ؤزګارېدله. بيا هم کله کله به چې د ناموس اؤ قمرو يادونو ژړغونې کړه، نو څو شېبو له به ئې ځيرک ځان پورې ؤنيولو اؤ بيا به ئې ورله تندے ښکول کړو. اوس خو هغې د مشرۍ مور ځاے هم نيولے ؤ. غم ښادي اؤ د چم ګاونډ راشه درشه هم د هغې په سر وو. ښکلې څۀ خپلو وړو سره ګېره وه اؤ څۀ د ځيرک سره د مابتيۍ ډېرې مينې د هغې زړۀ هغۀ نه تور کړے ؤ. کۀ خبره سپينه کوُم، نو د هغۀ نه به کله کله ښکلې کُرکه هم کوله، خو قمرو تل هغه لکه د خپلې خور ساتلې وه اؤ چې کله کله به مشرۍ مور هغې ته ژبه تېره کوله، نو قمرو به د ښکلې سر

(c) ketabton.com: The Digital Library

وینځلو. که ستاسو یاد شي اؤ د وادهٔ په وخت کښې لا د ښکلې نکریزو نه بوي ختلو، نو ناموس هغې ته دُرې کاڼي ښندلي وو. هغه وخت کښې یوه قمرو وه، چې د ښکلې زړهٔ ئې ساتلې ؤ، دغه زباډونو به ښکلې چرې هم ځیرک سره کُرکې یا د کُرکې څرګندؤنې ته نهٔ پرېښودله.

د کُرکې اؤمینې په شا خپله یوه قېصه، یوه پېښه، یؤ خوځښت اؤ یؤ جواز پروت وي اؤ بیا دغه کُرکه اؤ مینه د خپلې موخې په لور د یوې تګلارې په کرښه روانه شي. د هندوستان په خاؤره چې کال **1909**ء کښې لارډ مورلې اؤ لارډ منټو د انډین کونسلز ایکټ (**Indian Councils Act**) غږ ؤکړو، نو په وړومبي ځل ئې د هندوستان وېش د پاره د مذهب کرښه راکښله. "ؤویشه اؤ بادار شه!" په لور دا د برېطاني واکمنۍ د هندوستان په مخ وړومبۍ بنسټیزه څپېړه وه. د دې تر مخه به یؤ مسلمان مسلمان کاندید اؤ یؤ هندو هندو کاندید له ټاکنو کښې خپله خوښه څرګندولې شوه (یاد دې وي، چې دغه ټاکنو کښې د خپلو زمکو لرونکو ته د ووټ حق ؤ اؤ اولس ته د خپلې خوښې څرګندولو واک ترلاسه نهٔ ؤ. د هغه وخت د پیرنګي واکمن مُلاتړ ته ولاړو مسلمانانو دا لوي بریالیتوب ؤګڼلو، چې مسلمان د پاره ئې د واکمنۍ حق ترلاسه کړلو، خو په دې خبره غلي وو، چې د پنجاب مسلمانانو ته ولې دغه حق ورکړے شوے نهٔ ؤ). اتهٔ کلونه وړاندې د بنګال وېش باندې پېښه راکښلې شوه اؤ...... (خبره به لږه ؤغځېږي خو راځئ، چې لږ ورسره د خلې خوند واړوو).

(c) ketabton.com: The Digital Library

1906ء کښې د بنګال وېش انتظامي موخه باندې شوے ؤ (هر څو که په شا ئې نورې هم ډېرې خبرې وې). وروستو د قام په نوم دغه وېش 1947ء کښې ؤشو. د 1906ء په وېش 1909ء کښې اؤ د 1947ء په وېش 1971ء کښې پښه راکښلې شوه. د خپلې ابۍ ژبې ولې له که هم د هغۀ حق نۀ ورکوې، نو هغه خپل حق د پاره د ابۍ ځُوي پسې ټوپک توپنچې ته لاس کوي. د هندوستان وېش د پاره د مذهب کربښه راکښلې شوې وه اؤ چې هندوستان ؤویشلے شو، نو د ورو قامونو په حقونو خېټه واچولې شوه. د "پاکستان کا مطلب کیا؟... لا إله إلا الله" چغه په دیریشت کلونو کښې دروغ شوه. نمرختیز پاکستان د نړۍ په مخ بنګله دېش شو. بنګالیان غوخ کړے شول... سپک کړے شول... د هغوي د چقولو هڅه ؤکړې شوه اؤ نن هم د هغوي په زړونو دغه پرهر داسې برېښي، لکه چې د هغوي په شین ببرغ کښې سُور خال ځلند دے. د پاکستان نوي زره ځواکونه هلته سرونه ټیټوي اؤ دلته ځیرک خان د خپل کاکا اؤ مابتۍ سره د مشرې مور په ځلي ګلونه ایښودلو نه ستانۀ شوي دي. دلته ځیرک خان د مابتۍ په رېښتونې دلاسه د مشرې مور نیشت شتون ګڼي اؤ هغه یاران به د بنګالیانو د وینو تویولو په دغه رېښتوني تور لکه پېغور تر هغې سوزي اؤ سرۀ کېږي، تر څو چې ئې پخپل تېر ځان پړ ګڼلے نۀ وي اؤ د ورو قامونو د برخو ورکړې ته ئې غاړه ایښې نۀ وي (ځکه چې د پاکستان په چوکاټ دننه اوس هم ډېرې نیمګړتیاوې په ځانونو وير کوي).

میرګاټې هم اوس په "میرګاټي" سُور کیږي، "فردوس خان" نه پرته بله نامه اورېدل نهٔ غواړي. مابتۍ ئې کله کله وسکونډي او ښکلې خو به ئې ورته ځکه وائي، چې دا نوم پرې هغې ایښے وُ. شونډه کهٔ ئې شنه شوې نهٔ ده، خو چې څنګه ورځ تر ورځ غځیږي، نو برېتوکي به ئې هم زر وټوکیږي.

نن بله وشوه. د ډېر وخت نه به مابتۍ ځیرک نه د شپې خوند اخستلو. هغې به خپله خېټه او تیونه لوڅ کړل او ځیرک خان پسې به ئې مږل. هغه چرې هم له خپلې خوا خوځېدلے نهٔ وُ. هغه د دغه خوند په معنا پوهه نهٔ وُ..... هغه د دغه خوند د اخستلو په چل پوهه نهٔ وُ..... هغهٔ کهٔ په هېڅ پوهه نهٔ وُ، خو بیا هم هغهٔ د مابتۍ دغه کار ښهٔ نهٔ ګڼلو. نن داسې وشو، چې مابتۍ څنګه هغهٔ له خپل لُوڅ تیونه خُلهٔ کښې ورکول، نو هغهٔ خپله خُلهٔ بنده کړه او د هغې نه ئې د ځان لرې کولو د پاره په ډډه د اوړېدلو هڅه وکړه. مابتۍ څو شېبې ځان غلے کړو. د هغې وېرې د هغې سترګې چاپېره وځغلولې. هغې بیا د ځیرک مخ ځان پله راواړولو او دا ځل ځیرک وُ نهٔ خوځېدهٔ. د خوند دغه څو شېبو د هغې ساګانې ژورې کړې او هغې د ځیرک ځنګون خپلو دواړو لېنګو کښې دومره جوخت وزورلو، چې د ځیرک خان ځنګون تود شو. د ځیرک پوزه د هغې د دواړو مېمو منځ کښې چپړیته شوه. هغه بیا هم وُ نهٔ خوځېدهٔ. (دا څنګه وشول؟) د دې پوښتنې ځواب څو شېبو کښې راغلو. ځیرک خان نهٔ دا چې ځان د هغې نه وشوکولو، د کټ نه هم پاڅېدلو. هغه انګڼ کښې ولاړ وُ. هغهٔ چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځۀ وخت ځان مابتیٰ ته سپارلے غلے پروت ؤ، دغه وخت هغۀ پرېکړه کوله اؤ اوس چې مابتیٰ دومره ستغ ځواب ؤلیدلو، نو ځان ته پړه شوه. ګناه تل د وېرې په غرمه پاڅي اؤ د توبې د ؤنې ګور سیوري ته په زمزم لامبي. دغې پړې د هغې وېره یوه شېبه کښې ؤوژله. هغه غلې په ډډه واؤړېدله. ځیرک هم لږ وخت وروستو بیا کټ ته ؤختلو اؤ هغې ته شا کړے ځملاستلو. هغه اودۀ شو، خو مابتیٰ ټوله شپه ویښه وه. یؤ وخت کښې هغه پاڅېدله، ځیرک له ئې تندے ښکول کړو اؤ د هغې سترګو نه د پښېمانیٰ دوه داسې سپینې، رڼې اوښکې د ځیرک په تندي تۄي شوې، چې اسمان کښې ځلېدونکي ستوري پیکه ښکاره شول. نن په وړومبي ځل مابتیٰ ته خپل ځان کښې قمرو ښکاره شوه. نن هغې خپل ځان کښې یوه مور ؤلیده اؤ قمرو د ځیرک د پاره هغې کښې سا واخسته. د توبې دوه سپېځلو اوښکو د هغې زړۀ نه د ګناه تور ؤوینځل.

د وخت پښه په ځاے نۀ ؤدرېږي. نن د روژې د میاشت وروستے پېشمنے ؤ. ماسخوتن تراوېح ؤشوې اؤ لاد سپوږمیٰ په لیدلو چا نۀ تر دغه وخته قسم خوړلے ؤ اؤ نۀ پرې چا طلاق غورځولے ؤ. دا ده، چې چاپېره پټاخې ډځېدلې.

"زما خو دا جامې خۄښې نۀ دي، (وړوکي ځیرک پټ مابتیٰ ته ؤوې) ما له د کمیلې په رنګ جامې".

مابتیٰ زر هغه د لاس نه نیولے ځان سره بوتلو،

"نه ځیرک خانه! داسې مۀ وایه! تۀ خو هلک ئې. دغه خو د جینکو

(c) ketabton.com: The Digital Library

اغوستن دي".
"خو زما خو ستا د جامو غونډې ښکلې وي او د کميلې د جامو غونډې ښکلې وي او د چاچي د جامو غونډې ښکلې وي او".
"ته راځه، چې ربړې، پتاڅې او ځلوبې درله راواخلم!"
(مابتې د خپل وس پورې د ځيرک خان په ځلځ د لاس اېښودلو هڅه وکړه).
فردوس هغه نه ډېر مشر نه و. بيا هم نه چرې هغه د فردوس سره لوبې کړې وې او نه ئې چرته ليندهٔ لاس کښې اخستې وه او نه ئې شينولو له ګوتې وړې وې. تل به کميلې سره په لوبو و. نينګانې، ميرګاتې، پټپټونې، شلغاتې، کوډکې، د ګوډا ګوډې وادهٔ او چيندرو. د کوډکې په وخت به هغه کميلې ته وئېل،
"ته به سړے ئې. ته به کور ته راشې او زه به درله ډوډې راواخلم".
"نه کنه، جينۍ خو زه يم. زه به ډوډې راواخلم".
"خو ته زما غونډې ډوډې نه شې راخستې".
يو ځل ځيرک لوبو کښې په سترګې سا وئېلې وو،
"دوه ګوتې ځانډې"
خو د هغې نه پرته هم فردوس هغه په زمکه لوخړولے و او د هغه ځنګون نه ښورګ اوړېدلے و. د ځيرک نه زيات کميلې ژړلې وو او د ځيرک په سر مابتې ميرګاتے سم ټپولے و. تر دې چې ښکلې او مابتې پرې خلځ هم وهلې وه او دغه ټريخوالے تر ډېره د دواړو منځ کښې و.
د هغه کړه وړه خپل پلار نه خوښېدلې نه وو، خو د ښځو رنګونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

اؤ ناستې پاستې ته د پلار نه زيات نزدې ؤ. د هغۀ دغسې ځنې خويونه تر هغه وخته چا نۀ ليدل، چې تر څو مابتې په کور وه. د مابتې وادۀ نه وروستو هغه داسې يوازې شو، چې ځان ورته بيخي نيمګړے ښکاره کېدلو. نن دغه کور نه د هغۀ دوېمه مور لاړه. هغه په يؤ ژوند کښې دوه ځله يتيم شو اؤ دواړه ځله په اُومه خُلۀ. د هغۀ نه هغه څادر راښکلے شو، د کوم په شا چې هغۀ کښې د ننه جينۍ په ستر وه.

ګليشان به ريښتيا د کبانو ازار وهلے ؤ، چې د هغۀ په پښغله لور ميرزادګۍ پېريان کښېناستل. وړومبيو ورځو کښې به هغې په سمه لاره تيندک ؤخوړو اؤ ؤ به غورځېدله. بيا څۀ موده وروستو به چې څنګه پربوتله، نو څۀ بل غوندې خبرې به ئې هم کولې.

"تۀ د شېطان اؤرې اؤ زما نۀ اؤرې"، يوه ورځ د ميرزادګۍ تْرور د هغې مور ته ګنګوسه کښې ؤوې، "په دې جينۍ پېريان ناست دي اؤ د کوچينوالي نه د دې سترګو کښې دغه سْرۀ وو".

مور ئې هم په زړۀ ؤخوړه. نور څۀ وې اؤ کۀ نۀ، خو چې اوس دا خبره کلي کښې خْوره شي اؤ ګليشان ته د کبانو د ازار خبره د اولس د ژبې نه لرې شي. د ګليشان څاروانه خْوي د پېريانو د اپلتې شا ته پټېدلے هم شو.

د روغتياپال لخوا د مېرګو د رنځ نه د ژْغورنې د پاره ورکړې شوې دوايانې کۀ يوه پله په هغې ډېرې ښې راغلې، خو بله پله د پېريانو دم دورخو هم روان وو. مېرګي د پېريانو سره تله کښې سْپک وو، ځکه خو زيات پام پېريانو ته ؤشو اؤ يوه ورځ د سيند

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لېونو ځپو غېږې نه د میرزادګۍ مړه ځاندره راووتله. کبانو د میرزادګۍ نه یؤ پوتړے هم خوړلے نۀ ؤ. ګلیشان د کُونډې یا جال پرځاے روان سیند کښې پرچاؤ سره نزدې کالتوس ډزولي وو. دغه کالتوس نومې ژوندے د اوبو سر له مړ راووړے ؤ اؤ چاپېره اولس د ګلیشان دغه ناکړده غندلې وه اؤ د میرزادګۍ رنځ ئې د پېریانو بؤ باندې اړولے ؤ.

"شېرکاکا! دوه یو. پچاسے پړې کېږده!"

(منډۍ ته ګوره وړونکي پانوس خان د چیو ؤوئېل).

"پخېر هلکانو! (شېرکاکا پانوس دوي ته ؤګوري اؤ بیا چېنک په سکرو کېږدي) پربښتو! سکارۀ ورته سرۀ کړئ!"

چې خو تول ښار کښې پخیږي، خو د شېرکاکا چې مازغۀ تکور کړئ. د شېرکاکا وېنا ده،

"زما پچاسے جنت نه راځي. زۀ اوبۀ، تورې چې، خوارۀ اؤ پې پتیله کښې واچؤم. اور دغه هر څۀ ؤسیزي اؤ د جنت نه ورته پخې چې راشي".

(هر څوک چې چې دومره ؤخوتکوي، نو جنتي کېږي).

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځلورمه شپېه

کابل نه چاپېره څومره ګنګوسې وې، څومره لُومې څُورېدې اؤ څومره پړکي لچېدل، دې نه پېښور خبر ؤ. کابل نه دُرې زره کېلومېټره لرې ماسکو کښې د کابل په خاؤره د ړنګون ښکالو د کابل غرې کښې رسېدلې وه. دغلته نه يؤ زر کېلومېټره لرې تهران هم ناجانه نۀ ؤ اؤ ځان څُوندي کولو له ئې د سُوېل لخوا شپُول باندې لاس پورې کړے ؤ. هم دغلته نه يؤ زر کېلومېټره لرې هند کښې په کابل کۀ هر څو څُواچيني وه، خو د دغه څُواچينۍ چينه ښکاره وه. پنځۀ سوه کېلومېټره لرې اسلام اباد د "اپې" غرې ته غُورېونه څک نيولي وو اؤ دغه تؤدوښې کښې د ګټې اؤ تاوان سوال هغۀ د پاره هېڅ ارزښت نۀ لرلو. ځلور زره اتۀ نيم سوه کېلومېټره لرې شنګهائي خپل مخ ته لاس نيولے د سُور ببرغ د پېغور نه سترګې پټې کړې وې. کابل نه يوؤلس زره کېلومېټره لرې نيويارک کښې ناست جيمي کارټر د افغانستان په خاؤره د شوروي اتحاد د پرځولو د پاره نوکونه ترنګولي وو اؤ د اسلام نوم اخستونکي د دغه پرځؤني ډاګه کښې ټولې نړۍ نه د صليب تر سُيوري لاندې راټول شوي وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته کۀ راتلونکي وخت کښې د افغانستان اؤ پاکستان منځ کښې د مېشته پښتنو تر منځه د بېلتون کربښې نه د دېوال دنګولو تابيا کېدله، نو لرې په جرمني کښې د يوې خاؤرې دوؤ برخو کښې د ويشلي اولس تر منځه د برلن د ديوال ړنګېدلو.
د اشنغر نه يؤ سپين ږيري عبدالغفار خان د اسلام مينه کښې مست خپل لېوني قام باندې غږ ؤکړو،
"دا نُخښته د امريکې اؤ روس ده. دا د اسلام نُخښته نۀ ده. دې نُخښتې ته مۀ وردانګئ! دې خاؤرې نه به د بارودو ټوپ روغ کړئ اؤ بيا به پوهېږئ نۀ، چې چا ؤويشتو اؤ له کومې خوا ئې ؤويشتو".
د امريکې ډالر اؤ د مُلا د جنت زيري د پښتنو په سترګو لاس کېښودل. يؤ مسلمان به پُرديو ښځو پسې ګرځي، شراب به څښکي، روژې به خوري، غلا به کوي، دروغ به وائي، بېلمائځه به وي، خو د خنزير غوښه به نۀ خوري، خپل کټ به چا سره نۀ نيموي اؤ د اسلام په نوم به ځان وژني. د ډالر اؤ روبېل د دوؤ کاڼو منځ کښې پښتنو خپل سرونه کېښودل، چې د اسلام په نوم چقڼې شي.
دې لرې اؤ خړې نه لرې د پراخه شنو کښتونو منځ کښې قدوس خان ګوډ کولو. هغۀ سره پنځۀ شپږ ديارېمار بوخت وو. د رڼو اوبو نه ډک په شنو وښو د ببر لختې په پُوله ديارلس کلن ځيرک خان ډوډۍ اخستې روان ؤ.
"راځئ هلکانو! چې دا شخوند ورته ؤوهو".

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځيرک خان ډېر لرې نۀ ؤ، چې په ليدلو ئې مشر تره ٔ کوداله کېښوده اؤ پخپلو ملګرو ئې غږ ؤکړو.

"ځيرکه! څۀ دې راؤړل؟"

"دادا! يوه ډونګه کښې غوښه اؤ ښوروا ده، بله کښې لاوڼ دے اؤ ډوډۍ دي اؤ پياز اؤ شنۀ مرچکي".

"څومره شنۀ مرچکي دي؟"

(هغه مرچکي ؤګوري، ؤ ئې شمېري اؤ ؤوائي)

"اتۀ"

"اؤ ميرګاتے نۀ راتلو؟"

د راماني تپوس له د ځيرک ځواب نه وړاندې قدوس ؤوې،

"لينده غاړې ته اچولې به چرته ګرځي (اؤ بيا ځيرک ته ؤوائي) لاس ؤوينځه، چې ډوډۍ ؤخورې".

"ما اوس فردوس سره ؤخوړه".

اؤ دې ځواب سره هغه يؤ اړخ ته کښېني.

قدوس خان ته په ځيرک کښې خپل ناموس خان ښکاري. دغسې قلاره خبرې..... هره خبره سر ته رسولو نه وروستو بله خبره کول اؤ هغه هم د تپوس ځواب کښې. بلخوا فردوس خان ؤ. هغه اوس لويګانړے ؤ. شونډه ئې نزدې نزدې شنه شوې ده. تږله ورځ چې لوبو کښې بوخت وي، نو څۀ مجسرېټ به ترې ؤځي، خو دا ده، چې پلار ئې پرې خپله غاړه خوشې کوي. کله به ځيرک پسې ننخښتے وي اؤ کله کميله پسې. مابتې چې راشي، نو خپل ځوے اؤ د غېږې لور يوې شېبې له ځان نه لرې کولے نۀ شي، ګنې بيا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورسره فردوس څۀ نا څۀ توقه کړې وي. هسې هم ځاموری د خپلې دغه نُږور په ورو ډېره مئينه ده. يوه ورځ چرته قمرو خپلې مور ته خپل کشري ورور عزت خان د پاره مابتی په ګوته کړې وه اؤ د خپلې مړې لُور وېنا هغې سر ته ؤرسوله. بیا دغه کور کښې ځيرک باندې د مابتی سُود دغه غوښتنه نوره زياته کړه اؤ قدوس اؤ بلقيس هم د ځاموری کور ته سؤ اؤ سور کښې وو.
عزت خان ښوونځي کښې استاذ ؤ. هسې توقې نه ورته پانوس "ماسترګے" وائي. دغه کورنی کښې يؤ هغۀ دولسم پورې زده کړه کړې ده اؤ يؤ پانوس شپږ کرښې سر ته رسولې دي. ميرګاټے ښوونځي ته تګ نه بڼ کښې مرغيو ويشتلو ته په لستوڼو نخيږي کۀ کور کښې به هر څومره وُرندار کله کله د ځيرک د جامې پېزار تپوس کولو، خو هغه هم اوس کله روغه کله ناروغه. کور کښې دننه د هغۀ څۀ وو نۀ اؤ کور نه بهر ناسته باندې به ورته پانوس سترګې سُرې کولې. کلي کښې څۀ خوشکمار ځيرک ته سؤ کښې پراتۀ وو. دا هغه څوک وو، چې مېندو ئې تل د لارې منځ ته شونډې چيچلې وې..... دا هغه څوک وو، چې مېندو ئې د پرتوغاښ غوټه په درشل تړلې وه..... دا هغه څوک وو، چې ورور يا خور به ئې مخ اؤ ؤنه کښې ګاونډي ته تلي وو.
کور نه بهر دغه وخت کۀ د پرځند کاکا نه پرته د چا پام ځيرک ته په ښو ؤ، نو هغه عبدالرحمان مُلا ؤ. عبدالرحمان مُلا به جومات کښې نمونځونو ورکولو سره سره د کلي ښوونځي کښې هم ورو ته اسلاميات ښودلو. د ماسپخين نمونځ به کلي کښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپدا ميرکاکا ورکولو. لکه دُولا مُلا د عبدالرحمان ډېر تېسته پاسته اؤ متهقوري زْده نهٔ وو. ابغ نبغ سړے ؤ. خپلې امامتۍ اؤ استازۍ سره ئې کار ؤ. په خبره دوه ئې دُولا مُلا سره خلٔهٔ وهلې وه، هغې نه وروستو خو ببخي غلے ؤ. دُولا مُلا به نهٔ څهٔ خبره کښې مسئلې راويستلې. روژه اؤ اختر کښې خو به ټوله سيمه ځان له وه اؤ دُولا مُلا ځان له. بيا د دُولا مُلا چې ځومره زْده کړه وه، هغې نه زيات پخنوتيے ؤ اؤ عبدالرحمان کۀ پخپل ځاے پوهنتون نه سند تر لاسه کړے ؤ، خو دومره قْرتې ئې زْده نهٔ وې.

"ناموس خان دې خْدا ے ؤبخښي، ډېر ښهٔ سړے ؤ. زهٔ د هغهٔ ځوي کښې هغه وينم. دغه هلک ډېر غلے اؤ ډېر دْروندخويه دے. کلي کښې نورو هلکانو سره ناسته پاسته ئې هم نشته اؤ ښوونځي نه هم وتلے دے".

عبدالرحمان مُلا چې مخکښې هر څهٔ وئيل، خو قدوس ترې خبره واخستله،

"استاجي! د هغهٔ کْړهٔ وړهٔ اؤ ناسته پاسته داسې دي. بيا تاسو خو خبر يئ، چې کلي کښې هر ځنګه خلق دي. دا خو نهٔ شو کولے، چې هم داسې ئې پرېږدو. ښوونځي نه خو هغه پخپله خوښه راغلے. هر وخت به ئې ژړل. اوس د هغهٔ په سر به مونږ چا چا سره نْخښتلو؟".

"زهٔ وېم، چې ښوونځي نه خو هغه راووتلو. کۀ داسې شي، چې جومات ته د سحر اؤ ماز يګر نمونځ له راځي، اؤ زهٔ ورته قران وايم اؤ دغسې لږ لږ کتابونه هم زْده کړي، نو دومره به شي، چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

یؤ خو به تهولنې نه ؤ نۀ شوکیږي اؤ بله دا چې د یوازېتوب احساس به ئې هم ډېر نۀ سْکونډي".
"استاجي! دې کښې به "نه" څوک ؤکړي؟ کور سره خوا کښې جومات دے اؤ بیا تاسو نه زیات مونږ په چا باور کولے شو؟"
ځیرک خان د جومات شو. کۀ د کوچنیتوب څۀ ستغو یادونو ئې لاره نۀ نیوله، نو هغۀ د عبدالرحمان مُلا سره ښوونځي ته هم غاړه ایښودله. دا یوه خبره خو د هېرولو نۀ ده، چې کۀ هر څو قدوس خان دا وئېل، چې ځیرک خان د ښوونځي نه پخپله خوښه راغلے ؤ، خو ریښتیا دا دي، چې ځیرک خان ښوونځے د نورو هلکانو د پچموزو اؤ د فردوس خان په ګوربدلو اؤ غْرنګېدلو پرېښے ؤ. نن هم چې کله هغه ښوونځي ته هلکان په تګ ؤویني، نو یوه څْریکمنه تلوسه ئې زړۀ کښې جیګه اؤ سترګو کښې ښکاره شي. د ملېشې تور اغوستن، د سُور ځلورګوټېز ستوري تورې خولۍ اؤ وړې بستې ته هغه اوس هم پسخیږي. د عبدالرحمان سْود اؤ پېرزو ځیرک خان نورې نږۍ نه ؤشوکولو. څو میاشتو کښې د هغۀ ژبه روانه شوه. یا "الیف بې" کښې نخښتلو اؤ یا نهمې سیپارې ته ؤرسېدلو. دې سره ئې لږ لږ لیکل هم زْده کړل.
"زۀ وږے یم".
د ځیرک نیازبیني خبرې د وْرندار پام ځان ته راواړولو اؤ هغې اینګولے اؤ ډوډۍ د هغۀ مخې ته کېښودل.
"دا ؤخوره اؤ بیا لږ اُودۀ شه!"
"زۀ ډوډۍ خْورم، نو بیا به نمونځ له ځم اؤ د سیپارې سبق به ویم

(c) ketabton.com: The Digital Library

اؤ بيا چې راشم، نو اُودۀ به شم نه؟"

"تۀ چې اوس جومات ته لاړې، بيا به مازيګر راځې، نو څۀ به اُودۀ شې؟"

وْرندار په مُوسکو سترګو د ځيرک سواليه ځواب ته په ځواب کښې يؤ بل سوال پرېښودو اؤ لاړه، خو دغه پوښتنو له د ځواب په لټهون د خپل سر تړلو پوهه لاځيرک خان کښې نشته.

ترکاڼ کاکا د جومات کټ ټکوهۀ. پرځند کټ تْرخ کښې واخستلو اؤ تُوند د جمالي دوي حجرې پله روان شو. د کلي اديرې ته څو مياشتو نه نوې کډه نۀ وه تلې. نن دا نۀ چې د جمالي کور کښې مړے شوے ؤ، د کلي هر کور دغه مْړينه باندې لالښنده ؤ. د مُوندر دوي خپلوانو کښې ښادي وه اؤ هلته ډزې شوې وې. دغه ډزو کښې د چا توپنچه غْله شوې وه اؤ چې کله هغۀ د توپنچې بيا لچولو هڅه کړې ده، نو ډز شوي دي اؤ تود مړدکے د مُوندر سينه کښې يخ شوے دے. څو ساګانو نه وروستو مُوندر غلے شو اؤ د هغۀ چپيا سره د وادۀ کور کښې يوه انګولا روغه شوه. ناوک پولسانو بوتلو اؤ ډز کوونکے ؤتښتېدلو. د ښادۍ ورځ د ناوک اؤ ناوې کور اؤ ډز کوونکي په کورونو اور شوه، خو د مُوندر کور د پاره ئې د ژوند معنا نوره کړه. هغه ډېر ساده، يؤ مخيز اؤ مينې نه ډک سړے ؤ. تل به قبرونو کنستلو له تلو، ځکه خو نن د هغۀ قبر کنستلو د پاره نيم کلے تلے دے. پښتانۀ د کلي يؤ کور کښې مړے د ټول کلي مړے ګڼي. په کلي کښې چې مړے ؤشي، نو د مړي څلوېښتۍ پورې د کلي ښادياني ځنډوي. پخپله د پانوس

(c) ketabton.com: The Digital Library

خان وادۀ دوه مياشتې وروستو شوے ؤ (يؤ ځل د پرځندکاکا پلار مړ شوے ؤ اؤ د هغۀ د مړينې په پنځلسمه ورځ د نصيرشاه اؤ شبيرشاه مور مړه شوې وه).

"زما د پاره ورته تۀ بنه ؤکړه".

د مُوندر د نکاح په وخت خپل ماما ته کړې خبره چې ئې ماما ته وریاده شوه، نو په زوره زوره ئې ؤژړل. هغۀ دومره په زور هغه وخت خندلي هم وو. د جمالي په کور دغه ژړا به هم غلې شي، خو خپلوانو کره ئې ناوې سپېره شوه. دغه ډز کوونکي ته کۀ مرۍ کښې بُياسته واچوي اؤ ژبه ورله يؤ گز بهر کړي، نو بيا به ځوک داسې ډزې نۀ کوي. زۀ درته يوه خبره کؤم. زۀ د مرگ بدل کښې د مرگ په ځاے د بخښنې منونکے يم، خو زمونږ ټولنه کښې د زړه کړې پله ځوک دومره پاملرنه نۀ کوي اؤ ځکه تشدد د اولس خُوي کښې اغږلے شوے دے. تاسو به داسې ډېر لږ وگړي ؤوينئ، چې هغوي لوستي وي اؤ د ټوپک يا توپنچې سره مينه کوي. دغه وگړي داسې ځيزونه لاس کښې اخستل هم سپکاوے گڼي.

مونږ وختي د عبدالرحمان مُلا اؤ دُولا مُلا د نُخښتې خبره کړې وه. عبدالرحمان مُلا د نُخښتو نۀ دے، خو خُداے دې غرباش کاکا په خير کړي، دا بزغلے هغۀ کړلے ؤ. هغه نيم نمونځونه په دُولامُلا پسې کوي اؤ نيم عبدالرحمان مُلا پسې. د هغۀ کور د کُوز اؤ بر جومات په ډيورنډ کرښه دے. روژه کښې ئې سرسايه عبدالرحمان مُلا له ورکړې وه اؤ د واړۀ اختر په دريمه ماسخوتن نمونځ کښې دُولا مُلا پسې ولاړ ؤ. نمونځ نه پس هغۀ غږ ؤکړو،

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ځۀ کورونو ته اوس هم سرسايه پاتې ده اؤ هغه دې زر تر زره راؤړي، ګني زۀ به ئې جومات کښې د اولس وړاندې نومونه واخلم. د هغۀ خبرې لړې ترخې وې. غرباش کاکا به تل سنت کور کښې کول. دغه ورځ هم چې هغه کور پله روان شو، نو دُولامُلا پرې غږ ؤکړو،

"غرباش کاکا! تۀ هم ځان ناجانه کوه مۀ".

"ما خو سرسايه ورکړې ده".

"ستا دې يوه کاسيره په ما حرام وي، کۀ راکړې دې وي".

"ما خو په روژه کښې عبدالرحمان مُلا له پيسې ورکړې وې. تۀ هغۀ نه تپوس ؤکړه!"

"نه! نو تۀ نمونځ دلته کوې (هغه د مُصلې نه پاڅېدو اؤ تندے ئې تريو کړو) اؤ د سپينې خُلې ياران دې نور ساتلې دينه".

"خو تاسو وايئ (غرباش کاکا هم لږ قار واخستو) چې موتاز له ئې ورکوئ. هغه ورځو کښې د هغۀ کور کښې ناروغتيا وه اؤ ګېر ؤ. زۀ خبر شوم، نو ما ورکړې".

ځۀ غرباش کاکا د دُولامُلا سره خبرې وړاندې نۀ بوتلې اؤ ځۀ يؤ څو مشران تر منځه شول، هغه وخت خبره غلې شوه، خو په سبا د پرځند کاکا د چوپال وړاندې د اولس مخکښې دُولا مُلا په عبدالرحمان مُلا خُلۀ ووهله اؤ دواړو کښې بيا ټريخوالے راغلو. غرباش کاکا د خُدا ے هغه کور نه دُولا مُلا توري کړو، کوم کښې چې به د دُولا مُلا "الله اکبر" باندې نمونځ کېدلو اؤ عبدالرحمان مُلا به هغه لارې نه ښنده کوله، په کومه چې به دُولامُلا تېرېدۀ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

عبدالرحمان کۀ هر څو په هغۀ نۀ بلوڅېدلو، خو د ډُولا په زړۀ کښې خبره پرته وه. دغه وخت په ځیرک خان باندې د عبدالرحمان مُلا سُود هغۀ ته د پېغور اغوستن کښې ؤدرېدلو اؤ د هغۀ په سترګو کښې شېطان ؤخاندل. د ډُولا مُلا په دې هېڅ نۀ وو، چې د هغۀ دغه پلیتې خبرې سره به د ځیرک خان ژوند کښې څۀ ځُول راځي اؤ د عبدالرحمان مُلا دړناوي ته به څۀ پېښېږي.
نن شېرون اؤ بنډارے د عبدالرحمان مُلا جومات ته د مازیګر نمونځ له راغلل. شېرون اؤ بنډارے د ډُولا مُلا مقتدیانو کښې هغۀ ته ټولو نه نزدې وو. دغه دواړو به کلي کښې لارې څارلې. ډېره ټره به ئې څښکله اؤ د ډُولامُلا مرېدي به ئې کوله. په پنځ وخته بانګونو به هغوي جومات ته نۀ ورتلل، خو ماسخوتن نمونځ نه وروستو به چې د ډُولا مُلا خوا له ورغلل، نو ټوله شپه به ناست وو. د کلي ټول سپین روبي د شېرون اؤ بنډاري ناسته پاسته باندې غلي وو. یوه ورځ، نوم ئې اوس ما ته یاد نۀ دے، خو هغۀ څۀ خبره د دې دواړو په حقله د ډُولامُلا غوږ کښې کړې وه اؤ بیا چې دغه دواړو هغه سړے کلي کښې څومره سپک کړو، کۀ تا لیدلے ؤ، نو د پښنو لاندې به دې زمکه تښتېدلې وه. هغه سړے پوهه ؤ، چې دغه خبره د هغۀ، د ډُولا مُلا اؤ خُدائے تر منځه وه اؤ نۀ هغۀ شېرون اؤ بنډاري ته کړې وه اؤ نۀ خُدائے.
د مازیګر نمونځ پسې چې دُعا ؤشوه، نو وړو خپلې سیپارې لاس کښې اخستې، یؤ اړخ ته اؤ لویګانو هلکانو چې هغوي کښې ځیرک خان هم ؤ، قرانونه خپله غېږه کښې ځان له کښېناستل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

څو شېبو د پاره عبدالرحمان مُلا پخپله مُصله ناست ؤ اؤ چې کله هغه پاڅېدلو، نو بنډاري ترې تپوس ؤکړو،

"استاجي! چې دا حُوره به څنګه وي؟"

د بنډاري تپوس اؤ دغه وخت؟ عبدالرحمان په زړۀ ؤخوړه. هغه بیرته په مُصله کښېناستلو. څو شېبو له هغۀ زړۀ کښې ډېر کرل ربېل ؤکړل اؤ بیا ئې ؤوې،

"حُوره د الله لخوا خپل داسې بنده ته، چې هغۀ خپل ژوند د الله د احکاماتو مطابق په دې دنیا کښې تېر کړے وي، یوه ډالۍ ده. دا به جینکۍ وي اؤ".

د عبدالرحمان مُلا خبره شېرون نیمه کښې واخسته،

"دغه خبرې خو مونږ ته دُولا مُلا هم کړې دي. نوې څۀ خبره ئې را ته ؤکړه".

د عبدالرحمان مُلا په مخ داسې موسکا راغله، چې د هغۀ سترګو کښې د دغې هېڅ سیورے ښکاره نۀ شو. هغۀ یؤ ځل چاپېره ناستو خپلو مقتدیانو ته ؤکتل اؤ بیا ئې ؤوې،

"زۀ یم، کۀ هغه دے. خبره خو به د قران اؤ حدیث نه کوو اؤ بیا".

دا ځل بیا شېرون خبره واخسته،

"دې حُورې نه به قلار شو. دا خو نۀ تا لیدلې ده، نۀ ما اؤ بنډاري لیدلې ده اؤ نۀ دُولا مُلا. د غلمانو په حقله را ته ؤوایه! هسې هم دانه نیمه نن سبا تا ساتلې ده".

د عبدالرحمان مُلا سترګې دې خبرې اؤرېدو سره په زمکه ؤنخښتلې. الله دې ګُلباچا کاکا سره ښۀ ؤکړي، چې هغه د دوي د

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبرو په بوي پوهه شو،
"داسې کار به وکړې، چې دولا مُلا ته به کېښنې. هغهٔ نه به دا تپوسونه هم وکړې او کهٔ د نيا دې نوم پرېوتے وي، نو هم ورته ووايه، چې هغه ئې ورله د لاندې نه اوچت کړي (د ګلباچاکاکا خبرو سره د شېرون او بنداري سترګې دووسې شوې) او کهٔ هغهٔ نهٔ شو، نو ما له به ئې راولې، ما سره ايجازه شته".
د دې خبرو په وخت د ګلباچا سترګې او شونډې يو رنګ پرڅېدلې وې. ګلباچا کېښې دومره زور و، چې شېرون او دغه بل خپلې څادرې وڅنډلې، سپک روان شو. اوس د ګلباچا غوندې زورَور ته مخامخ ئې په ژبه ګيتې پرته وه.
د ماښام او ماسخوتن نمونځونو پسې عبدالرحمان مُلا جومات کېښې ايسار نهٔ شو. د شپې خپله کوټه کېښې په مصله ناست و، د هغهٔ لپه کېښې د اوښکو څڅوبے کېدلو،
"اے خدايه! د دغه وړوکي په سر ما مهٔ رانيسه! ما خپل وس وکړو، خو نور په سپينه لمن تور نه وېرېږم. د زړهٔ په حال تهٔ خبر ئې. ما ته خو د خپل عبدالسبحان نه".
او دغه وخت د هغهٔ سلګيو هغه نورو خبرو نه ونيولو او لپه کېښې ئې څڅوبي نه دړنه شېبه روغه شوې وه. (د هغهٔ دغه سلګيو ته د دلاسې لاس په سر ايښودلو د پاره د عبدالسبحان مور راغله او هغهٔ سره خوا کېښې په زمکه کېښناستله، د هغهٔ لپه ئې خپل لاس کېښې ونيوله او څو اوښکې ئې د هغهٔ د اوښکو سوېلے کړې).
ځيرک خان د عبدالرحمان مُلا د خوي بدلون باندې پوهه کېښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېر وخت وا نهٔ خستلو. هغه پوهه شو، چې دغه تمبه هم هغهٔ د پاره پورې شوې ده. د هغهٔ ورځ کښې چې به څومره وخت سیپارې سره تېرېدلو، هغه وخت هم د هغهٔ د خپل ځان سره شو. خپل ځان سره هغهٔ ته یوه شپېه تېرول ډېر ګران وو. کله چې به کور کښې هغه یوازې شو اؤ انګڼ کښې به ئې سترګې چاپېره ؤځغلولې اؤ څوک به نهٔ وو، نو لکه د ښځو لوپټه به سر کړې، هغهٔ به څو شپېو د پاره ځان د سړو دې ځان خوښې نړۍ نه ؤشوکولو، خو دغه احساس د پاره به ډېرې لږې شپېې هغهٔ سره ملګرې وې. د کور دېوالونو اؤ ورونو به کُومې واز کړي وو اؤ ځیرک خان به لیدل، چې لکه اوس به دغه کُومې هغه الواق تېر کړي.
د عبدالرحمان مُلا اوښکې د هغه اوښکو تاده وه، کومې اوښکې چې به راتلونکي کښې د هر هغه مذهب لاپه کوونکي مُلا سترګو نه بهیږي، کومو چې په افغانستان کښې د شوروي اتحاد اؤ امریکې نُخښتې له د اسلام اؤ کفر د نُخښتې نوم ورکړے ؤ اؤ دغه نُخښتې د پاره ئې د جنت په بیعه دیاړي کوونکي په کرښه اړول. د بوټو نوغي ویستلو پسې په نوي ورځو کښې د پاکستان دننه د اسلام راوستلو غږ کوونکي واکمن اتهٔ کلونه تېر کړل. شوروي اتحاد په برخو کښې ؤویشلے شو. امریکه د نړیوال کلي یوازینے خان شو. هاهاها! د افغانستان خاؤرې نه کافران لاړل اؤ اسلامیانو د یؤ بل په وینو غړغړو کولو ته غاښونه تېرهٔ کړل. د پاکستان مُلا د واکمنۍ د ډمې غېږه کښې د کرښې نه اخوا د مسلمانانو د وینو غړونه نهٔ اؤري. تاریخ د وختونو په تندي

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیکلے کیږي.... اسلامي جمهوریهٔ پاکستان د اپیمیانو باغ شو. اسلام نهٔ ؤ، جمهوریت نهٔ ؤ، نیم پاکستان خو څوارلس کلونه اګاهو بېل شوے ؤ.

کلي کښې چې کوم خوشکمار ځیرک خان ته سؤ کښې وو، هغوي له ځیرک خان تر دغه دمه په لاس نهٔ ورتلو. اوس خو فردوس هم زنه خرؤلې وه. اوس هغه میرګاټے نهٔ ؤ، چې یوې سُپېږمې نه به ئې قن بهېدل اؤ لستوني سره به ئې سُپېږمې نه په مخ ؤمښل. یا خو غونډ مونډ ؤ اؤ یا اوس لکه د پلار غځېدلے دے. کور کښې هم اوس پُرچ اؤ لګانۍ کله کله ماتوي. کله کله په مور هم سترګې سُرې کړي. د هغهٔ تندے په دې ښهٔ دے، چې په مشرې مور خاؤرې امبار شوې دي. کلي کښې کهٔ د هغهٔ وړاندې چا څهٔ وئیلي نهٔ شو، خو اوس هغه هم د غوښتنو د تخنولو په معنا پوهه ؤ. ډېرې شپې هغهٔ زړهٔ نهٔ شو کولے، خو دغه ورځ هغهٔ سم د ماسخوتنه زړهٔ کړے ؤ. د سپرلي هرکلي د پاره خاؤرې په لاسونو نکریزې پورې کړې وې. دغه د ژمي په شا کېدو ورځې وې. وریځې په ټولګو ټولګو کښې څو ورځې اؤړېدلې راؤړېدلې وې اؤ دغه ورځ ئې ستومانۍ ویستلو د پاره څانګونه خُوارهٔ کړي وو. وړومبي څاڅکي د وریځ لمن پرېښودله اؤ هغهٔ پسې نورو هم زړهٔ ؤکړو. د زلمو څاڅکو نه پېغله پسته شپېه روغه شوه اؤ تیارې ځان ښهٔ دُروند کړو. فردوس اوس شنشنو سره د لوبو کولو پؤړۍ نه پل اخستے ؤ. اوس ئې نېنځکې اؤ نېنځکان خوښېدل.... ژوندۍ پستې نېنځکې اؤ خوځنده پاستهٔ

(c) ketabton.com: The Digital Library

نېنځکان. هغۀ د خپل کټ نه ځېرک خان ته لاس وُغځولو. د لارې غل نه به کور کښې پټ شي، د کور غل نه به چرته ځي. د بهر شوکوونکو سترګو لاسونه د هغۀ په کور کښې د فردوس سترګو نه راوتلي وو. هغه لکه د تربدلې هوسۍ وُشوشنېدۀ. يؤ څو يادونه ورته څېلمه شول. د کلي د هلکانو ورې سترګې اؤ د پخوانۍ مابتۍ ترې شونډې. هغۀ دواړه ځايه سمون خوړلو. د هغۀ خاؤره داسې کښت نه اخستلې شوې وه، چې سرې اؤ ښځې دواړو د پاره پکښې خوند وُ، خو دغه دواړو سره خوند اخستل د ځېرک خان زړۀ نۀ منل. هغۀ فردوس ځان نه اړولو د پاره په ډډه واؤړېدلو، خو هغه بيا هم نۀ اؤړېدلو. څو پېرې ځېرک خان کټ کښې هره ډډه په بله واړوله اؤ بيا پاڅېدلو، د کوټې ور کښې وُدرېدلو اؤ توره تياره کښې ئې د رڼا د بخرې لټون د پاره سترګې بې رپه پرېښودلې.

"ما کښې داسې څۀ دي؟

زما د ښځو رنګونه اؤ خويونه خوښ دي اؤ په ما د سړو رنګ تپلے شوے دے؟

کوم خوند چې ما نه مابتۍ اخستلو، کومې تندې سره چې د مابتۍ سوېليو ما ته کتل، کومه لوږه چې د کلي د هلکانو سترګو کښې ده اؤ کوم خوارۀ چې فردوس ما کښې لټوي..... زۀ دغه هر څۀ نه کُرکه ولې کؤم؟

ما ته کۀ هلکانو کښې ځان نيمګړے ښکاري، نو جينکو کښې هم نۀ ځائېږم؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما سترګې ولې ما نه ډېر رانجۀ او زما لاسونه د تکو سرو نکریزو ګلونه غواړي؟
مُلا استاذ زما خبره باندې ولې غلے شوے ؤ؟
زما د پلار پحقله ولې نا پکښې ابیِ هغه ورځ زما په لیدلو وئېلي وو، "نور خو ئې هسې هم د پلار نه نُوک خوځېدلے نۀ دے، خو دا را ته لږ ډېر دغه ښکاري؟"
زما داسې زېړون کښې به د خُدائے څۀ خوښه وي؟"
هغه ور کښې ولاړ دغه خیالونو او تلوسو کښې وُرک ؤ. څۀ وخته پورې فردوس خپل شېطان په دې ؤغولوۀ، چې "اوس به راشي، اوس به راشي" او دغه هیله کښې د هغۀ سترګې هم پټې شوې وې. باران به کله غلے شو او کله به ئې بیا د زمکې په مخ خپل خالونه کېښودل. د ځیرک خان خپلو سترګو نه هم څاڅکو یؤ بل له لاس ورکړے ؤ. هغه چې د شپې هره برخه کښې خپلې بړستن کښې ځان نغښتلے ؤ، خو نمر ختلو نه ډېر وروستو پورې هم هغه د پاڅېدلو نۀ ؤ. د هغۀ بدن ډېر تود ؤ او د هغۀ ډېره یخنې کېدله. هغۀ چې به خپل مخ بړستن کښې پټولو، نو د سُپېړمو نه راتلونکې تؤده تېژنه سیلیِ به پرې ښه نۀ راتله او چې مخ به ئې څرګندولو، نو یخنیِ نه به ئې ګړګوزه وهله. غرمه هم لاړله، او چې مازیګر هغه راؤلتېدلو، نو ګُورې وریځ سره ورته داسې ښکاره شول، لکه چې بیا مابنام شوے وي. دې ټوله ورځ کښې د هغۀ خوا له څوک ورغلي نۀ وو او نۀ ئې چا تپوس کړے ؤ او هسې هم کله نا کله د هغۀ تپوس کوونکې یوه وُرندار وه، چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه د دوؤ ورځو نه مابتې کره تلې وه. يوه کميله دغه کور کښې داسې وه، چې د ځيرک خان خيال به ئې کولو، نو هغې به د ښکلې د ګُورېدلو له لاسه اوس هغه نۀ پوښتلو. بيا ماسخوتن شو اؤ چې فردوس اُودۀ کېدو له کوټې ته ننوتلو، نو د ځيرک خان زبېرګو ئې ځان ته پام کړو. هغۀ چې بِرستن واړوله، نو څۀ ګوري چې ځيرک خان خْولو کښې ډوب شُوشنيږي اؤ د تبې له تاوه د هغۀ ټول بدن باندې يؤ ړچ ګډ دے. هغه تُوند کوټې نه ؤوتلو اؤ چې ښنګه مْنا ته رسېدلو، نو قدوس خان مخې له ورغلو،
"ميرګاټيه! ولې وارخطا ئې؟"
"دادا! ځيرک تبې نه سم ريې".
دا اؤرېدلو سره قدوس خان په پانوس هم غږ کړو اؤ چې کوټې ته ننوتل، نو څۀ ګوري، چې ځيرک مرګونے پْروت دے. د هغۀ مخ تک سُور شوے ؤ اؤ سترګې ئې زْيړې اؤړېدلې وې. مخې سره پانوس د کلي روغتياپال پسې ورغلو اؤ دغه څو شپېو کښې ښکلې اؤ کميله هم ورغلل.
"دا هلک پرون نه دې کوټه کښې پْروت دے اؤ بېګا نه ئې دا سْره تبه ده اؤ دومره څوک د دۀ خْوا له نۀ دي راغلي..... يره خو".
قدوس خان کله کله داسې تاؤدۀ ؤسېزي، ګنې نور هغه دومره غاړه چا پسې نۀ وْړي.
"دادا! اوس دۀ نه مونږ څۀ خبرېږو. څۀ ورځې ترې مُولا بادر جوړ شوے ؤ، نو مونږ وې هلته به وي".
هغه هم ورځې وې، چې ښکلې به په اوښکو ژړل اؤ قمرو به

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورسره په وینو ژړل. ښکلې ډېره د ځان شوې وه.
"میرګاتیه! تا دې ته وئېلي نۀ وو؟"
"ما خو ځان له اوس ؤلیدو نو"
د قدوس ځواب نه فردوس په دغې غاړه خوشې کړه.
وُرندار چې پانوس سره د مابتۍ کور نه راغله، نو د کور انګڼ کښې ځیرک بُړستن کښې نُغښتے پُروت ؤ. هغه اوس ډېر ښۀ شوے ؤ.
"ځیرکیه! اوس څنګه ئې؟"
دې نه وړاندې چې ځیرک څۀ وئیلي وو، تندار پړونے منجیله کولو، د ځیرک پله روانه وه اؤ ځواب ئې ورکړو،
"دغه یؤ خو اوس ځلمے دے اؤ دغه میرګاتے ورته وایئ. دې هلک له نوم وُران نۀ کړئ. ځیرک خان وایئ".
"کاکا! اوس ښۀ شوے یم، خو دادا را ته وائي، چې لاپاڅې به نۀ (کله چې ځیرک دا ځواب ورکولو، د نُغرې نه پاڅېدلو کښې "دې هلک له نوم وُران نۀ کړې" اؤرېدو باندې ښکلې په وُرانه خلۀ غلې وئیلي ووې"هں! هلک. په څۀ هلک؟") اوس مې کور کښې نمونځ هم ؤکړو".
"ورندار! مابتۍ څنګه وه اوس؟"
ښکلې پوښتنه ؤکړه اؤ هم دغه وخت وُرندار د هغې سره لاس ورکولو پسې ځیرک سره کښېناستله،
"ډېره ښه وه"
"اؤ کاکۍ؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

"هغه هم ښه وه. ځاموری ابې سلامونه کول".
وړندار د ځيرک خان سر نه پنځۀ پاوه تاؤ کړي.
(ځيرک خان وړندار ته ګکه دے. وړندار داسې ګڼي، لکه چې کله کله قمرو هغې ته ځېلمه په کتکي کښيني اؤ خپلو رڼو سترګو کښې د مينې تهوله رڼا روښانه کړې هغې ته وائي، "وړندار! د مابتې روزنه زما په تا پور دے. زۀ د خپل پور عوض کښې ستا مينه خپل ځيرک خان د پاره غواړم" اؤ وړندار لکه چې خپلو موسکو سترګو کښې قمرو ته وائي، "نېکبختې قمرو! تۀ خو ما ته داسې وائې، لکه چې ما تۀ هېره کړې ئې").

(c) ketabton.com: The Digital Library

پنځمه شپه

نړۍ کښې ډېر بدلونونه مخې ته راغلي دي.
بدلون خو د ځيرک خان ژوند کښې هم راغلے ؤ. دغه بدلون د هغهٔ ژوند ته ځان سره ډېر سُتونزي راوړي وو، خو چې تر څو ئې د زُغم تُوان لرلو، تېروهٔ ئې. په کور دننه مړې خُواګانې اؤ کور نه بهر وړې ترېې سترګې. دغه چاپېرچل کښې د هغهٔ سا نُخښتله. د ژوند په کتوۍ د سړيتوب برغولے پروت ؤ اؤ لاندې ترې د ناشُونو اؤ تېرونو اور غرغنده ؤ. ځيرک ډېر خُوتکېدلے ؤ. د غوجل سره خوا کښې د تېکتر شلېدلے تېر پروت ؤ.
"دا په منځ څيرې کړه اؤ څاروؤ له ئې اخور کړه!"
قدوس يوه ورځ مازيګري کښې پانوس ته وئېلي وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پانوس لا دغه ته‌پر له ګوتې نۀ وې وروړې اؤ نن چې کله ځيرک ته ځان ډېر زيات يوازې ښکاره شو، نو هم دغه ته‌پر باندې ئې سترګې ښخې شوې. ځيرک د دغه ته‌پر هومره ارزښت هم نۀ لرلو.

هغۀ غوښتل، چې د کميلې سره په لاسونو نکريزې پورې کړي..... په لېچو کښې مړوند پورې بنګړي واچوي ..... په زنه شين خال کېږدي ..... اوږد پېچوکے ؤتړي ..... رنګين اغوستن واغوندي اؤ اوس کۀ هر څو د نيڼځکو د وادۀ اؤ ګوډيانو د ودُونو وخت تېر ؤ، بيا هم هغۀ غوښتل، چې هغې ته خپل زړۀ راؤسپړي. په کوچنيوالي د کميلې د اغوستن غوندې غوښتلو باندې مابتې هغۀ ته وئېلي وو،

"غلے شه! تۀ هلک ئې".

هغۀ په دغه خبره يادؤلو سر ؤخنډلو، پخپل مخ ئې لاس راښکلو اؤ بيا ځان ته ګويا شو،

"کۀ زۀ هلک يم، نو د فردوس غوندې بُربت اؤ ږيره مې ولې نشته؟ کۀ زۀ هلک يم، نو"

داسې ډېرې پوښتنې به پاځېدې اؤ بې ځوابه به پاتې شوې اؤ څۀ وخت وروستو به بيا مخې ته راغلې.

د زړۀ خپل پاړځوب وي. وګړے کله کله د خپل چاپېر چل نه دومره مړه خوا شي، چې دغلته نه د تېښتې رؤ لټوي اؤ خپلې تږلې اندېښنې په دې ؤغولوي، چې دغه ځاے نه وتلو کښې به ئې زړۀ څۀ خو تېکاؤ شي. بيا ځيرک خو د خپلې نيا ځامورې د کور نه اخوا بل څۀ ليدلي نۀ وو. يؤ ځل نيم کۀ قدوس سره مېلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته تلے ؤ، هغه به ؤ، پانوس خو به د ځيرک نه دومره څنډه کوله، لکه چې ښځه ورسره په لويه لاره کښې بې ستره بې پړوني ګرځي.

"اولس دوي چرته په قلاره پرېږدي. پکار ده، چې دا هم لاړ شي. کراچۍ کښې يوه لويه کوټه ده اؤ داسې وګړي ټول هلته اوسېږي. چې د ځان غوندې نور ؤويني، نو د دۀ به ورسره هم زړۀ يؤ شي. ما پخپله هغه ځائے ليدلے دے اؤ څومره مُوده مې هلته ديارۍ کړې دي".

د ځيرک په حقله د پرځند کاکا د خواخُوږۍ خبرو ته ځواب کښې يوه ورځ کاکُوان وئيلي وو. کاکُوان مُودو نه کراچۍ کښې اوسېږي. مخکښې خو به په کلونو کلي ته نۀ راتلو. چې وادۀ ئې ؤکړو، نو درې څلور مياشتې پس به ئې کلے اؤ خپل کور ؤليدۀ. څۀ مُوده اګاهو هغۀ کډه يؤړله اؤ پوخ هلته ډېره شو. اوس بيا په کلونو کلي ته نۀ مخ کوي. د ناموس خان ملګرے ځيرک خان هم کاکُوان سره کراچۍ ته تلے ؤ اؤ هم کاکُوان د هغۀ مړي سره کلي ته راغلے ؤ. د پانوس خان سره هم د ځيرک خان په سر د هغۀ ډېره ناسته ولاړه شوې وه.

(د کاکُوان خبې په قېنچۍ د سمولو وخت کښې پرځند کاکا ژړغونے شو)،

"دې هلک ته چې ؤګورم، نو زړۀ مې را ډک شي".

"پرځند کاکا! تۀ ؤوايه، اوس مونږ څۀ کولے شو؟ دا د خُدائے شکرونه دي، چې تُرونه ئې پاملرنه کوي".

(اؤ بيا شپې نيمې له غلي کېدو نه وروستو رو غوندې اند ښمن

(c) ketabton.com: The Digital Library

غږ کښې ؤوائي)

"خو هغه هم تر کومه؟"

"کاکُوانه! عبدالرحمان مُلا څۀ وخت ځان پورې نيولے ؤ، نو د مېځري خولۍ په سر به ئې هر وخت سيپاره تْرخ کښې نيولې جومات ته مخه وه. هغه تمبه هم دُولا مُلا پورې کړه"

"هغه څنګه پرځند کاکا؟"

"خُدا ے دې د دُولا مُلا کُوډله ورانه کړي. اوس تۀ ؤوايه، چې عبدالرحمان مُلا نه ئې پتکے په داسې تور اورلړوني غورځوۀ. اے مړه! سر دې نۀ خُوږؤم، خو عبدالرحمان مُلا ته ګناه نۀ وه".

وېښتو سمولو د پاره د خپل پېر راتلو ته ناست ځيرک خان د پرځندکاکا اؤ کاکُوان خبرې اؤرېدلې. هغۀ دوېم داسې څوک د کاکُوان مخ کښې ؤليدل، چې سترګو نه ئې وېره نۀ کېدله. هغه چې به کله کله کور نه ؤوتلو اؤ د پرځندکاکا سره به څوک نۀ وو، نو د هغۀ د څپر لاندې به کښېناستو. د پرځندکاکا ډېر ښکلے ډولځاے ؤ. مېځ ته لويه هنداره ځوړنده، يوه توليه، دوه څپوټکي، دوه قېنچۍ، درې ږمنځې، يؤ د اوبو کنډول، څو پترې اؤ يوه چاړه.

څو ورځو پورې ځيرک خان ځان کراچۍ کښې ليدلو. هغۀ غوښتل، چې پرځندکاکا ته د زړۀ خبره ؤکړي، خو بيا به يوې ناليدلې وېرې هغه څۀ وئېلو ته نۀ پرېښودلو. يوه ورځ هغۀ زړۀ ؤکړو اؤ پرځندکاکا ته ئې شونډې ؤسپړدلې،

"کاکا!"

(c) ketabton.com: The Digital Library

"هن ځیرک خانه ځویه!"

(هم دغه مینې خو به ځیرک خان د پرځندکاکا خوا له راوستلو اؤ هغه به ئې خپل ګېلو).

"کاکا! ما وې (دغه وخت هغۀ داسې دواړه لاسونه یؤ بل کښې ورکړي ځنګنانو کښې نیولي وو، څنګه چې ورکوي له د نوم ایښودلو په وخت ناموس خان کړي وو) دا کوم کاکوان کاکا چې دے"

"هو ځویه! کاکوان ستا د پلار ډېر ښۀ ملګرے ؤ".

"کاکا! هغه به (سا واخلي اؤ هغسې لازمکې ته ګوري) ما؟"

"څۀ بچیه؟"

(ځیرک خان لږ غلے ؤ. هغۀ زمکې نه سترګې نۀ پورته کولې. تر دې چې پرځندکاکا د هغۀ خوا له راغلو اؤ چې بیا ئې ؤپوښتلو، نو ځیرک خان په نُخښتلې ژبه ؤوې،

"هغه کاکوان کاکا به ما (ځیرک بیا لږ غلے شي) کراچۍ".

ځیرک خان نه پرځندکاکا خبره اخستې نۀ وه، بیا هم غلے شو اؤ د پرځندکاکا سترګو کښې یؤ زړۀ سواندے نظر ویښ شو. هغۀ د ځیرک نه سترګې نۀ ویستلې اؤ دغه وخت هغۀ ته د ځیرک هغه تول زغم ؤدرېدو، د کوم په سر ته رسېدو چې ځیرک د کراچۍ نوم په خلۀ واخستو.

"تۀ به کراچۍ کښې څنګه وخت تېر کړې اؤ بیا ترونه؟"

د ځیرک سترګو نه رڼې اوښکې راغلې اؤ د هغۀ د ښو په سر ئې ؤځانګل اؤ په غرېؤ نیولي غږ ئې ؤوې،

(c) ketabton.com: The Digital Library

"هغوي خو به څو ورځې زما تپوس هم و نهٔ کړي".
دې خبرې سره پرځند کاکا هم غږېږ ونيولو اؤ خپله ژړا ئې نوره ټينګه و نهٔ ساتلې شوه. د ځيرک خان سټغ وختونه د پرځند کاکا وړاندې وو. هغه په دې نهٔ و، چې د قدوس اؤ ناموس ګيلې له به څهٔ ځواب ګوري، هغهٔ په دې زړهٔ خوړلو، چې ځيرک خان به په کاڅوان څنګه سپاري؟ يؤ ځيرک خان د کراچۍ نه مړ راغلے و اؤ دغه فال نه د هغهٔ وېره کېدله. بيا هم هغهٔ ځيرک له ډاډ ورکړو اؤ دا لوظ ئې ورسره وکړو، چې کاڅوان سره به خبره وکړي اؤ هغهٔ ته ئې د چا وړاندې د څهٔ نهٔ وئيلو ښونه وکړه.
"زما څوک اؤري؟ زهٔ به چا ته وويم؟"
مشره مور دې خُدا ے وبخښي، شوملې چې به لږې نرۍ شوې، نو هغې به زمکه اسمان يؤ کول،
"پيو ته تومله واچوي اؤ بيا پکښې د اوبو منګے تش کړي، شوملې دومره نروبې کړي، چې".
"مورا زهٔ خو شوملې نهٔ کوُم. اوس ټول کلے رامات وي اؤ تهٔ وائې، "سينګلے ورته ډک کړه!"، نو خاؤرې به ټينګې پاتې شي؟"
"خُدا ے دې دوزخ پسې ړنده کړه ښکلې! خُلهٔ کښې را له لوېشت مهٔ راکوه! ښکاره ورته وايه، چې نورې نشته".
د ښکلې خبره سمه وه، خو په مشره مور څهٔ باور نهٔ د ے پکار. کهٔ چا ته به "نه" کېدو، نو هم به ګوريدله، چې "شوملې د موټراپيې ښځې کره ختميږي" اؤ کهٔ شوملې به نروبې کېدې، نو هم به ئې خُلهٔ نهٔ ودرېدله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نن چې د شوملو نه سينګلي کښې بېلو شوؤ شوملو ته وُرندار ؤکتل، نو قمرو ورياده شوه. هغې به د ټينګو شوملو ډک سينګلے مشرې مور له بېل کړو اؤ بيا چې به کلي کښې نروبې شوملې ويشېدې، نو هم به پرې د مشرې مور څۀ کار نۀ ؤ. اوس خو کلي کښې ځوک هم هغوي کره شوملو پسې نۀ راځي. اوس خو بانېچغ هم دوي کره نۀ چغېږي، نۀ چورلېږي. اوس خو دوي له ځوک مياشت کښې يؤ ځل مېلې نه بنګړي، نکريزې، شنشنې، نوي اغوستن اؤ ګاڼې نه د پُور ګُوړه هم نۀ راوړي. د کلي ډېرې هغه ښځې هم اوس دوي کره نۀ راځي، کومې چې به د قمرو خوا له راتلې. اوس دغه کور کښې ناموس خان نۀ ؤ، چې د مېلې نه به ئې ټولو له ځيزونه راوړل، د پُور ګُوړه اؤ ګنې به ئې راوړل، وړې به ئې راوړل. اوس د بنګړو اؤ نکريزو مابتۍ هم دغه کور نه تلې اؤ د ځېرک خان مامې شوې وه. شنشنو سره لوبې کوونکې فردوس له اوس هغوي ژوندۍ ګوډۍ د پاره خْواؤشا خپلو کښې سترګې ځْغلولې.

ماسخوتن غْوئې په خپلو ښْکرو پرتې نړۍ له ځنډ ورکړو. د کور لويو وړو اؤ ښځو سړو خپلې پېنځې ځنډلې د کور انګڼ کښې ولاړ وو. زمکې جول ؤخوړو اؤ ځپر اوس هم لکه د ټون شوي چرسي جوټې خْوړلې.

"ځئ ځملئ! زلزله ؤدرېدله".

د مشرې مور غږ سره ټول خپلو خپلو کټونو ته لاړل، خو د ځېرک خان سترګې اوس هم وېرندکې وې. مابتۍ نۀ وه، چې هغۀ له ئې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډاډ ورکړے ؤ اؤ د هغۀ دننه وېره ئې تېريستلې وه. پانوس خان نۀ خو زلزله کېښې د خپل کټ نه پاڅي اؤ نۀ د غوْئې د ښکر بګتئ باندې باور کوي. هغۀ ته کتلو باندې دۀ هم ځان له دلاسه ورکړه. د مشرې مور (خدْاے دې ؤبخښي) اؤ د هغې د پتنوس به تل د غوْئې په ښکر تؤده وه.

"بېلماځه! دوزخ پسې ړوند شې! يؤ پنځۀ ځلوېښت درېځ خو به پرې ستا وي". خو پتنوس به دړيو پسې خاندل.

ثابتې مال ځيرک خان په ډېر ګيله من نظر پرځندکاکا ته کتل اؤ چې پرځندکاکا هغۀ ته ؤکتل، نو ړيرې سمولو د پاره راغلے بشير ئې په ځاے پرېښودلو اؤ د کاکوان کور ته ئې مخه کړه. هلته ورتګ باندې هغه د ځيرک د ګيله من نظر په معنا پوهه شو. کاکوان هم بېګا کراچئ ته تلے ؤ. دا ځل هغه د خپلې لور وادۀ د پاره راغلے ؤ اؤ پنځلس شپاړس ورځې نور بايد چې په کلي ؤ. هغۀ خپل واړۀ کور پرېښې وو. پرځندکاکا چې ستون شو، نو ځيرک خان د هغۀ د ډولځې مخې ته ولاړ نۀ ؤ. هغه تلے ؤ. درې ځلور ورځې تېرې نۀ وې، چې کاکوان بيا کلي ته راغلو اؤ پرځند کاکا هغۀ سره د خبرې وړاندې بوتلو د پاره د خبرې سر ؤموندلو. مازيګر کېښې پرځندکاکا د کاکوان سره د ميراجان دوي د کېنتونو په لور لاړو اؤ ځان ئې ورته داسې راؤسپړدۀ،

"کاکوانه! د ناموس اؤ د هغۀ د ټبر مړينې نه وروستو ما دغه هلک هره ورځ ډېر نيمګړے اؤ شوْکېدلے ليدلے دے. اوس د ژوند په هغه برخه کېښې دے، چې نۀ پرې کور کېښې وخت

(c) ketabton.com: The Digital Library

تېرېږي اؤ نۀ بهر چا سره د ناستې د ے. هغه خپلو کښې پُردے دے، نو پُردو کښې خو پُردے پُردے دے، بیا تۀ خو دا اولس پېژنې".

"پرځندکاکا! د ځیرک خان مرګ زۀ ډېر بې وزله کړے ؤم. زما خو دې کلي کښې یؤ هغۀ اؤ یؤ ناموس خان سره ناسته پاسته وه اؤ هغه به هم ستا ځاے کښې. بیا چې کله ناموس خان مړ شو، نو زما پښې به کلي ته راتلې، خو زړۀ نۀ. اوس چې د ناموس د ځوي پحقله تا نه اؤ نورو نه اؤرم، نو لا مې په زړۀ نښې وُرتیږي. څۀ ؤکړو دې هلک له، چې مړ یار ته مو مخ په لاړو شي؟"

پرځندکاکا په یؤ ابړ زمکې ته کتل، دواړه لاسونه ئې خپلو ټُخونو کښې ورکړي وو اؤ کاکُوان نه ئې خبره واخسته،

"ما چرې داسې نۀ دي کړي (هغه هغسې زمکې ته ګوري) چې خپل چوپال نه د کار په وخت کښې د کښتونو پله چا سره راغلے یم. (هغه د کاکُوان مخ ته ؤګوري) نن د ځیرک د پاره تا سره راغلم. دغه وړوکے چې وینم، زړۀ مې غوځېږي. اے مړه! (اؤ د پرځندکاکا سترګو کښې اوښکې ؤځلیدې) تا چې هغه ځاے یادوۀ، نو تۀ ئې هلته ځان سره کراچۍ ته بوځه کنه".

پرځندکاکا خبرې سر ته رسولو سره په ځاے ؤدرېدلو اؤ کاکُوان نه هم سابۀ سیلۍ یؤړل. پخواني ځیرک خان اؤ اوسني ځیرک خان کښې د ډانګ اؤ پُړانګ توپیر ؤ. رېښتیا خو دا دي، چې د هغه ځیرک خان کلي نه په تګ ډېرو بې مخو د کاکوان مُلا تپولې وه (دا بیله خبره ده، چې کلي ته په راتګ ئې کونډې مور ته هر چا

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوښکې زبادلې وې)، خو دا ځيرک خان بوتلل به هغهٔ له پېغور اؤ تور شي. بيا دا خبره هم وه، چې کراچۍ کښې به هغه په کوم دربار ځيرک کوځوي اؤ په چا به ئې سپاري اؤ کهٔ خُدا ے مهٔ کړه هغهٔ باندې څهٔ ؤشي، نو ځان له به د کومې بانې پرتوګ ګنډي؟ لږ وخت کښې ډېرې پوښتنې د کاکُوان مخې ته ؤدرېدلې اؤ په کُړاغو سترګو ئې ورته کتل، خو دغه پوښتنو له د ځوابونو د لټون په ځا ے کاکُوان پرځند ته مخ کړو،

"قدوس دوي نه به سبا په څهٔ ځان ژُغورم؟"

"قدوس چې ځان له ځواب ورکړي، هله به بل نه پوښتنه کوي. کاکُوانه! هغه کشر ته به تند ے په دې نهٔ بُوتهٔم، چې څه! هلک ؤ، خو قدوس ته (لږ غلي کېدو نه وروستو ئې لږ ډېر زور سره ؤوې) قدوس ته خپل مړ ناموس خان هم مخې ته نهٔ ؤدرېږي، چې په دې هلک ئې ځان ناجانه کړ ے د ے؟"

خبرې ډېرې ؤشوې اؤ بيا چې کله نمر په ډوبېدلو کلي کښې تياره کړه، نو د پرځند اؤ کاکُوان خبره سپينه شوه.

خپل وخت سر ته رسولو نه ورځ دوه اګاهو کاکُوان ښار ته د تګ تابيا ؤکړه اؤ د پرځند کاکا په وېنا ځيرک خپله غوټه چمتو کړې د چرګانو بانګ ته غوږ ايښے ؤ. ټوله شپه هغهٔ وينه ؤويسته. د خپل مور اؤ پلار ياد اؤ د مابتۍ مينې هغه ډېر ؤلړځولو. هغهٔ غوښتل، چې مابتۍ خپل دغه ګام اخستو نه خبر کړي، خو بيا به ورله دې وېرې غږ ته په خُلهٔ لاس کېښودلو، چې هسې نهٔ د هغې ښونه د تېښتې دغه لاره کښې خنډ شي. يؤ ځل خو هغه د

(c) ketabton.com: The Digital Library

کور انګڼ کښېې ولاړ اسمان ته په يؤ اېړ کتلو شو. هغۀ ځۀ وئېل غوښتل، خو د ګيلې کولو چل نۀ ورتلو. هغۀ يوه سلګۍ ؤوهله اؤ زر کوټې ته ببرته سټون شو. خپلې سلګۍ سره هغۀ ته ښکاره شول، لکه چې قدوس، پانوس، ښکلې اؤ فردوس لوړونه اؤ ډانګې راخستې دي اؤ د هغۀ هډوکي ماتوي اؤ کميله بې وسه ولاړه منځ کښې ګواښ هم کولے نۀ شي اؤ چې کوم ګوزار د ځيرک په ځاندره پرېوتونکے دے، د هغې درد ته کميله د اوس نه زبېرګي کوي. داسې برېښي، لکه د ځيرک خان د پرهر ځړيکې چې د کميلې څرمن کښې غونځيږي. د شپې په يؤ پؤړۍ هغۀ له خوب جوته هم ورکړه، خو هغۀ ځان ؤسکونډلو،

"نن به زۀ د کړاوونو نه ازاد شم.....

نن ما د پاره خوب خپل ژوند سره خيانت دے.....

نن به زۀ د ژوند يؤ نوے مخ وينم (اؤ دغه وخت د ژوند د دغه نوي مخ تېرۀ غاښونه، سرې ويرووونکې سترګې اؤ غټ شونډان هغۀ ته مخامخ شول، خو هغۀ ترې خپل پام سټون کړو) زۀ به د نوي ژوند شا ته د تېر وخت هره بدرنګي ښخه اؤ هېره کړم".

د کميلې د سلګۍ خيال هغه ګوتې نه ؤنيولو اؤ هغۀ ته ئې هغه ورځ ورياده کړه، کله چې کميلې ډېر ژړلي وو اؤ بيا هغې ورځ نه وروستو هغۀ اؤ کميلې چرې نينګاڼي ؤ نۀ کړل.

"کميلې! ولې کوکو؟"

ښکلې سرې سترګې کميله ؤپوښتله، خو سلګيو کميله خبرې ته نۀ پرېښودله. مور ئې هغه پرېښودله اؤ فردوس ئې ؤپوښتلو،

(c) ketabton.com: The Digital Library

"زۀ ترې څۀ خبر يم؟ بهر د راپوړې نمسۍ اؤ شيشړې سره دې اؤ ځيرکو نينګانې کول نو"

"دا ځيرکو دې ولې ؤوې؟ ميرګاتېه! (د مابتۍ تريخ غږ سره فردوس خپله ليندده اخستې بهر منډه کړه) زۀ به دې ؤشلؤم کۀ هلک ته دې بيا ؤران نوم واخستو".

مابتۍ هغۀ پسې يؤ دوه تُوند ګامونه هم واخستل، خو د ميرګاتې پښې د ښکلې ژبې ته تلې دي.

"هں! هلک. د څۀ هلک؟"

ښکلې ځان سره پټ ځکه ؤوې، چې په مابتۍ بُلوڅېدلې نۀ شي. د کميلې په يادونو د ځيرک د پاره د هغې د مور د کُرکې کرښې ژوربدلې. د کميلې ډېر خويونه خپلې تُرور مابتۍ ته تلي دي..... د کميلې ډېرې نخښې د مابتۍ غوندې دي..... د کميلې ډېرې خوښې د مابتۍ په رنګ دي. دغه خويونو، نخښو اؤ رنګونو کښې يؤ خُوي، يوه نخښه اؤ يؤ رنګ ځيرک خان هم دے.

په هغه ماښام ځيرک اؤ کميلې ډوډۍ خوړله. کميلې ځيرک ته غلې ؤوې،

"شيشړې سمې کوترې ما نه پاڅولې اؤ زما کپړې ئې سمه ؤسوزوله".

"زۀ به سبا له دوه پېرې څلور لُوښتې، يؤ پېره نهه نينګانې اؤ دوه ځپقونه اؤ دوه ګوتې راؤباسم اؤ باچا به شم اؤ بيا به تا له هم سمه ډېره لاره ؤوهم اؤ تۀ به کوتوال شې اؤ بيا به سم ډېر ډينګان اؤ کوترې اؤ چپاتۍ د شيشړې نه ؤباسو، خو تۀ مۀ ژاړه، ښه؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

(وُرندار ځېلمه کټ کښې پُرته ځنګل په سترګو ايښے د دواړو خبرې اوُرې)

"زهٔ به ترې سمې په زور زور کونترې خېژوُم"

"نه کنه مړې! بيا خو به هغه هم خپلې مور ته ژاړي"

"نو ولې؟"

"بيا به بل ځل هغه تا ګېره کړي اوُ سم ډېر ډينګان اوُ کونترې اوُ چپاتئ به درنه وُباسي"

"زهٔ به ورسره بيا ټګي وُکړم"(ښه! کميله ټګي هم پېژني؟)

"نه کميلې! ټګيژنان خو د خُدا ے بدي شي. بيا به ما اوُ تا دوزخ ته غورځوي (وُرندار مخ نه ځنګل اخوا کړي اوُ ځيرک ته وُګوري. د ځيرک هغې ته شا وي. کميلې په نمړئ شُخوند پُرېښے وي اوُ ځيرک ته ګوري. ځيرک لږ غلے وي اوُ بيا خپله خبره سر ته وُرسوي) مونږ به نور نينګاني نهٔ کوو، نو نهٔ به مونږه ځوک وهي اوُ نهٔ به مونږه ځوک".

د تُوت په وُنه کښې ناست بانګې بانګ وُکړو اوُ ځيرک د يادونو غېږ نه وُشوکېدو. د خپلو پُښو ښکالو ته هم په خلٔهٔ لاس ايښے ځيرک غوټه تُرخ کښې نيولې په ور وُوتلو. پرځندکاکا لږ اخوا ولاړ وُ. د ځيرک تېښتنه د يوې تورسرې متيزتوب نه نهٔ لږ تور لرونکې وه اوُ نهٔ د لږې دښمنئ خبره وه. پرځندکاکا مرګ ته هم غاړه ايښې وه اوُ د کاکُوان غاړه ئې هم دغه بُياسته کښې ورکړې وه. پرځندکاکا کلي نه ډېر لرې پورې ځيرک سره لاړو اوُ بيا د سوپېدارو د وُنو منځ کښې دواړه ځو شپو د پاره کښېناستل. تر

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې چې کاکُوان راغلو،

"کاکُوانه! وارۀ؟"

پرځندکاکا د ګنګوسې غوندې ؤوې، دغه وخت هغه د تيارې اؤ سيلۍ نه وېرېدلو، چې د هغۀ غږ کلي ته ؤ نۀ رسوي.

"اندېښمن يم، کۀ سبا د چا د خْلې نه ؤځي. ما وارۀ کلي کښې پْرېښودل اؤ څۀ مُوده وروستو به پخپله هم پوخ کلي ته راشم. د ناموس د پاره به ځان هم په داؤ کړم".

پرځندکاکا ژوند کښې په ورومبي ځل ځيرک خان ځان پورې دومره جوخت ؤنيولو اؤ د اوښکو اؤ سلګيو سره ئې پْرې د خپلې خْواخُوږۍ اؤ مْرستې زْباد ؤکړو.

دغه نْمر چې څرېکه وهله، نو ځيرک خان لا خپله سيمه کښې ؤ، خو تر دغه وخته هغۀ ليدلې نۀ وه اؤ بيا بله ورځ چې نْمر څملاستلو، نو ځيرک خان کراچۍ کښې ناست ؤ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شپږمه شپېه

کلي کښې به عبدالرحمان مُلا قران لوستلو اؤ دُولامُلا به خوړلو. دوه دُرې ورځو کښې قدوس ته د ځیرک د بې درکۍ احساس ؤشو، خو کلي شُپږ اتۀ ورځې دغه غږ ته رسېدلو کښې واخستلې. د ښکلې ژبه دې چاړې شي، کۀ هغې راپوړې ته وئیلي نۀ وو، نو کلے به څو نورې ورځې هم هغۀ نه بې خبره ؤ.
"عدوالرحمان ایله په غلمانو جهادونه کوي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

قران خوړلو نه وروستو به ډُولامُلا دغه خبره کوله. ډُولا به خپل "عدُو" ته "د رحمان عدو" وئېلو. عبدالرحمان د ډُولا عدو نهٔ وُ، خو هغهٔ ته ځکه داسې ښکارېدلو، چې د کښتونو نه به د ډُولا نه زياتې دانې د عبدالرحمان مُلا کور ته راتلې اؤ د سرسائې ګېډے به هم لږ ډرُوند اؤ پېړ وُ.

عبدالرحمان مُلا ته چا د ډُولا مُلا دغه پچموزې په مخ وئېلې نهٔ شوې اؤ بله دا چې هغهٔ به ئې ځواب هم نهٔ ورکولو اؤ نهٔ هغه چا له په ځواب ورکولو پړ وُ، خو قدوس خان کهٔ به پوښتلے کېدلو، نو هغهٔ سره ځواب نهٔ وُ.

سحر وړې وخت مابتۍ پړونړے ځان پسې راښکلو، د پلار کور ته راغله اؤ سرُې سترګې ماتې سلګۍ ئې د لُوې قدوس نه تر وړې کميلې په ټولو خلهٔ راپورې کړه،

"هغه ورک شوے نهٔ دے (په زوره ژړا سره)، هغه د دې سابندۍ نه وتلے دے. د هغهٔ اغوستن به په ښيرو رنګ واړولو، خو چا (درې ځلور سلګۍ)......اؤ... اؤ هغهٔ خو به د ډوډۍ نهٔ وې، چې دغه ميرګاټې نه به ککړ لوخړے پاتې شو، نو (بيا سلګۍ)......

کهٔ ژوندے وُ، (اوس هغې ژړا لکه رو کړه، اوښکې ئې وُچې کړې) را به شي، زهٔ به هم دا درشل بيا وُوينم، اؤ کهٔ خُدا ے مهٔ کړه...... (هغې دوه ګامه په شا واخستل) زهٔ به دې کور ته وُ نهٔ ګورم. زهٔ تاسو له هغه وخت پورې مړه شوم، تر څو چې ځيرک خان دلته راغلے نهٔ وي".

د دغه وېنا په وخت څو ځله ښکلې اؤ مور ئې د هغې نه د پړونې

(c) ketabton.com: The Digital Library

اخستلو د پاره لاسونه غځولي وو، خو مابتې ځان ته پرېښي نۀ وو. مابتې خپل مېړۀ هم کور ته دننه تللو نه ايسار کړے ؤ. هغې کور کښې ځاموره ابې هم خبر کړې نۀ وه. د ځيرک ښېلتون سره دغه کور مابتې هم ؤبائېلله. د دې کۀ د بل چا وي اؤ کۀ نۀ، د قدوس اؤ بلقيس زړونو کښې دغه غږ سره نۀ وړانېدونکې کرښه راښکلې شوه. مابتې نيازبينه وه، ځکه ئې تل خپله اؤرېدلې اؤ خپله کړې وه. دغلته ئې هم خپله واؤرېدله، خپله ئې ؤکړه.
کاکُوان نن ډېر ناوخته راغلو. دغه وخت پورې د ځيرک خان سترګې ورغلې وې. د ور کړُپ سره نېغ کښېناستلو. اوس هم کۀ هر څو د هغۀ زړۀ لا په ځاے نۀ ؤ، خو بيا ئې هم کاکُوان ؤپوښتلو،
"کاکا! ډوډې؟"
"خوړلې مې ده"
کاکُوان خپله کوټه کښې چاپېره کتل. هغۀ څۀ وئېل غوښتل، خو د خبرې تاده ئې ايښودلې نۀ شوه. دا د هغۀ کور ؤ. دېوال ته اغوستن ځُوړند وو. يؤ مېخ ته ببوځے هم ؤ. پکې توربښن غوندې جالکې نيولې وو. په دېوال د تېر باران د څڅوبې خاپونه ښکاره وو. تاخ کښې لوخې پراتۀ وو. د دوړې بُوې د هغۀ سپېږمو له اؤ نرے کشارے ئې غوږونو له راغلو. هغۀ ته ښکاره شول، لکه چې نيمکې دغه کوټه جارو کوې. هغۀ نه کوټه کښې ولاړ ځيرک خان هېر شو اؤ خيال کښې د نيمکې سکونډلو د پاره ؤخوځېدلو، چې د نکورې غږ ئې تر غوږو شو،
"داجي! ما له دې الې پېان لاؤلل؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

نکوره خو اوس وادهٔ شوې هم ده. هغهٔ ته کهٔ ډېره ګرانه وه، خو کله کله چې به داسې وخت کېنې هغې غږ ؤکړلو، نو دهٔ به هم سوخت نه شونړه ؤچیچله.

"کاکا! خېر خو دے کنه؟"

د ځیرک خان تنکۍ خبرې لکه د نکورې د غږ هغه بیا ژور خیال نه راؤویستلو. هغهٔ د خبرې د پېل کولو ته څو ورځو نه ځان ژغورلو اؤ نن خو هغهٔ د ځیرک خان خبره هم کړې وه، خو په لاره ئې بیا ځان ملامته کړو، چې هغه به ځیرک د چا په اسره دغلته پرېږدي. کور ته راتلو سره هغهٔ خپله پرېکړه بیا واخستله، ځکه چې هغه کله هم کور ته راغلے ؤ، هر ځل هغهٔ د نیمکۍ اغوستن مېخ ته داسې ځوړند لیدلے ؤ، لکه چې چا راخستے اؤ اغوستے وي. نن ځیرک نه پخپلو شونډو مبنلے رنګ هم هېر شوے ؤ، ځکه خو سره د راتلو کاکوان د خبرې تاده ایښودلې نهٔ شوه.

"ګوره ځیرک خانه! ستا پلار زما ډېر ښهٔ ملګرے ؤ اؤ د چا په نوم چې ستا پلار ستا نوم ایښے دے، هغه ما سره کراچۍ ته راغلے ؤ. هغه وخت مونږ هلکان وو. د دې ښار ډېر ژور کُومے دے. دلته ډېرې تیارې دي. ما دلته ځیرک بائېللے ؤ (هغه کېنېناستلو سره غلے شولو، پېزار ئې ؤویستهٔ اؤ بیا ئې خپله خبره روانه ؤساتله) ځیرک زړهٔ ور ؤ. په ژوند دې ښار هغه تېرولے نهٔ شو. ځکه ئې ؤوژلو. هغه ستا غوندې نهٔ ؤ، زما به ئې نهٔ منله. تهٔ د هغهٔ غوندې نهٔ ئې، زهٔ ستا منلے نهٔ شم".

ځیرک د زمکې نه سترګې اوچتولې نهٔ اؤ کاکوان هغهٔ نه سترګې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ويستلې نۀ. نن د ځيرک د پاره هغۀ خبره هم کړې وه، اؤ دا زړۀ ئې هم کړے ؤ، چې ځيرک خان به هلته بوځي، چې هغه د ځان غوندې خلقو سره خوشاله شي. بيا لاړه کښې کاکُوان په ځيرک ؤوېرېدلو اؤ کور ته راتګ سره هغۀ يؤ ځل بيا خپل زړۀ وړومبۍ خبرې ته واړولو. اوس هغۀ دا پْرېکړه کړې وه، چې د ځيرک په خْوښه به ګام اخلي.

"کاکا! ما ته داسې ښکارېدل، چې زۀ نۀ د فردوس لالا تېولګي کښې د ناستې يم اؤ نۀ کميلې سره ځائېږم. هغه ورځ تا د پرځندکاکا سره خبره ؤکړه اؤ اوس زۀ دا ګڼم، چې يؤ ځل زۀ هلته ورشم. يؤ ځل زۀ هاغه ځاے ؤوينم".

"خو کۀ تۀ هلته هم خفه وې، نو بيا؟"

کاکُوان د ځيرک خبره نيمه کښې غوڅولو سره پوښتنه ؤکړه.

"زۀ به دا ؤوېم، چې سلګيو سره ژوند دے،
څۀ هلته وې اؤ څۀ به دلته شي.
زۀ به دا ؤوېم، چې ژوند يؤ پېتے دے،
څۀ مې هلته يؤړو، څۀ به دلته ؤګرځوم.
زۀ به دا ؤوېم، چې په ما د خْدا ے دغه پېرزو ده،
هلته مې ورته هم غاړه اېښې وه، دلته به ترې هم څنډه نۀ کؤم".

په دې بله خبره نۀ کېدله. کاکُوان سر نه خْولۍ اخوا کړه اؤ کټ کښې څملاستلو. هغۀ څۀ ؤ نۀ وئېل اؤ دغې چپيا ځيرک ته يؤ سوال پرېښودلو، چې د هغۀ کاکا د هغۀ د ژوند د پاره کوم ګام اخستے ؤ، هغه به مرام ته ؤرسوي اؤ کۀ نۀ؟ هغۀ دغه ځواب په

(c) ketabton.com: The Digital Library

سحر پُرېښودلو. څو شپېو کښې د هغهٔ سترګې خوبولې شوې اؤ هغه اُودهٔ شو. د ځېرک خبرې يؤ مخيزې اؤ نېغې وې. د ځانګړي ژوند ډېرو کړاوونو د هغهٔ ځيرکتيا ډېره کړې وه. د کلي نه کراچۍ پورې مزل اؤ وېره اؤ کړاؤ هغهٔ باندې هسې تېر شوي نهٔ وو. هر څهٔ چې وو، خو د ځېرک زړهٔ ډاډه ؤ اؤ دا هغهٔ له ډېره وه.

دغه ورځو کښې د کراچۍ په خُوې پوهه ګرانه وه. د ورځې سر اؤ پښې به يخې وې، منځ کښې به اور ورېدلو. کراچۍ کښې يوه سپېځلې سا راغلې وه اؤ د کراچۍ د سيلۍ اؤ سمندر څپو هغهٔ ته هر کلے وئېلے ؤ. کلي کښې اوس د هغهٔ په روکېدلو خُلې غلې شوې وې. پرځندکاکا به ځان ناجاړه کولو د پاره کله کله قدوس يا پانوس ته ؤوې،

"زړهٔ به نهٔ خُورې! اوس لوي هلک دے. د هغهٔ خپل خُوي داسې ؤ، چې چا سره ئې اروا نهٔ ګډېده. را به شي مړه!".

هغهٔ به دغسې د قدوس يا پانوس خُلهٔ وخت په وخت ګنډله.(رښا ورځ وه، خو غل هسې په ځان تياره کړې وه). دې ته د چا هم پام نهٔ ؤ، چې کاکُوان به زياتره وخت د ځېرک خان اؤ ناموس خان سره تېرولو. د ناموس مُرينې نه وروستو په وړومبي ځل هغهٔ د خپلې لُور وادهٔ ته دومره وخت کلي کښې تېر کړو. هغهٔ چا ته هم وئيلي نهٔ وو، چې کله به کلي کښې پُرېږدي اؤ بيا يوه ورځ ناڅاپه هغهٔ دغه پُرېکړه ؤکړه. په کومه ورځ چې کاکُوان کلي نه لاړو، هم په هغه ورځ ځېرک خان هم ورک شوے ؤ. دغه کور نه خپل تګ سره ځېرک خان ډېر څهٔ وړي وو. تولو نه لويه اغېزه په دغه کور د

(c) ketabton.com: The Digital Library

مابتې سوګند ؤ. وړومبے خو د تماکو په ځېلو توري پیشوګے ارمې شوې. قولبه کنډمه شوه. یؤ غوئے روغ رمټ راپرېوتلو اؤ مړ شو. توري پیشوګے ځان لږ وروستو ښکاره کړو، غوئے هم دغه لسو ورځو کښې مړ ؤ. داسې نورې ډېرې خبرې هم وې. د ځیرک خان داسې خوي نۀ ؤ، چې دغه کور ته به ئې ښېرې کړې وې. مونږ دومره وئېلې شو، چې د ځیرک خان سره د هغۀ دعا هم د دغه کور انګڼ سپېرۀ پرېښودے سرتوره وتلې وه.

بله ورځ د شپې تیاره کښې څلور بدکان د کاکوان کور ته راغلل. د کور وړوکي غوندي انګڼ کښې هغوي د کاکوان سره ګنګوسو کښې بوخت وو اؤ د څو شېبو مزل پسې کوټې ته دننه شول. د ځیرک خان لیدلو سره هغوي وار په وار د ځیرک خوا له ورغلل ــــ د هغۀ زنې له ئې لاس یؤړل ــــ د مینې، حېرانتیا اؤ پېرزو ډکو سترګو سره ئې ورته ؤکتل اؤ په هر ژبه د "ماشاء الله" اؤ "چشمِ بد دُور" غږونه ؤختل.

"دا په ما ازمېښت دے. دا ډېر معصوم اؤ نازولے دے. د دۀ په خوښه ما راوستلو (بیا ځیرک خان ته مخ ور واړوي اؤ د هغۀ پام ځان ته راګرځولو سره) ما د دۀ په خوښه دا راوستے دے. زۀ یوه ټکه هم نۀ اخلم. تاسو دا خفه نۀ کړئ اؤ ــــ اؤ".

کاکوان د نورو خبرو توان ؤبائېللو. ځیرک خان دې نه خبر نۀ ؤ، چې کۀ کاکوان غوښتل، نو ډک موټے پېسې ئې اخستې شوې. کۀ وخت د کاکوان دغه خبرې بیا چرته د ځیرک غوږ کښې ؤکړې، نو ځیرک به په کاکوان نور هم مئېن شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم د دغه شپې بوربنوونکې تياره کښې ځلورو بدکانو هغه ځان سره هغه کوټې ته يؤړلو، چرته چې سپين روبي د شپې تياره کښې ګناه نه خوند اخلي اؤ د ورځې رڼا کښې په توبو د خدا ے د تېريستلو هڅه کوي.

هم دغه ورځو کښې تورپوختکو د برخو اؤ پېژندګلو د پاره په امريکا کښې خوځښت راؤړونکي ارتهر لوتهر کنګ ته دا درناوے ورکړے شو، چې سرمشر رېګن په قامي کچ د هغۀ د کليزې نمانځلو لاسليک ؤکړو اؤ نړۍ دغه د خپلې پېژندګلو اؤ برخې غوښتونکو خوځښتونو د پاره د يؤ مخؤريز برياليتوب په توګه ؤنمانځلو.

"خپل ټټو د بل د اس نه غوره ګڼم (پرځندکاکا خپل ډولځاي کښې هلکانو سره شين شوے ؤ) داسې ؤکړه، چې کۀ ستا پرې څۀ کار نۀ وي، نو ما له ئې راکړه! څۀ به درته اوس نغدې کړم اؤ څۀ به غنمو کښې درؤشمېرم".

"پرځندکاکا ! تۀ به پرې څۀ کوې؟"

"د شامودام پخته! زۀ به پرې سورېږم"

(ناست ټول بيا شنۀ شي. د پرځندکاکا چوپال دې ودان وي).

"پرځندکاکا ! دوه پايې اؤ دوه ډنډې دي. ما نه ؤزګار دے. را وله ئې اؤ خپله تؤده سره پرې کوه! زۀ به اوس تا نه څۀ نغدې اخلم؟"

"د غر نه لويه اؤ ګل نه ښکلې دې ؤوئېله (پرځندکاکا ږمنځ له غاښونه ؤخنډي) خو زۀ وايم، چې د پردي وړوکي ويېيا توکي د زباد سره د ملامتيا لوي غبن هم وي. بيا به ورته هر وخت کونجه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګرځي. (د هلکانو سترګو اؤ وُروځو نه ښکاري، چې د هغهٔ په خبره ځان پوهوي) ما ته ئې سر ښکاره کړه! څهٔ واخله اؤ څهٔ نېټه کړه! چې زما شي، نو زهٔ پوهه شه اؤ هغه پوهه شه! په ګډۍ ئې کښېنم، کۀ په ډنډو کښې ئې ځم. هغه هسې هم ستا د نُيا ماډل دے".

پايه کښې پرځندکاکا د شامودام ځْوي نه سپکل واخلي اؤ بيا هم د کلي چپيا کښې د پرځندکاکا ډولځاي په زوره زوره خاندي.

په وړومبي ځل ځيرک هم دومره په زوره ؤخاندل. ژوندۍ سا د هغهٔ مړځپنه ځاندره کښې ويښه شوه. دغلته مېشته مخونه هغهٔ پرون نۀ پېژندل اؤ نن ځان ته وائي،

"دا ټول زما ملګري دي".

دې سره هغه خپلو اؤ د نورو اغوستن اؤ مخ ته ؤکتل، د هغوي کړو وړو ته ځېر شو اؤ بيا ئې ؤوې،

"نه! دا ټولې زما سوبلۍ دي".

پرون پورې هغه غلے ؤ، نن ګويا شو.....

پرون پورې د هغهٔ زړهٔ کښې وېرې بؤ تا کول، نن د هغهٔ زړهٔ لوي ؤ اؤ ډاډه ؤ.....

پرون هغهٔ خپلې تندې له اوبهٔ غوښتلې نۀ شوې، نن هغه پخپله څښلو نه اګاهو نورو ته ست کوي.....

پرون هغه د نورو ښکلا، مکېزونو، خبرو، کړهٔ وړهٔ، پېزار اؤ اغوستن ته پسخېدلو.....

نن د هغهٔ سترګو کښې ويار ؤ. مخامخ ځْوړنده هنداره کښې هغهٔ

(c) ketabton.com: The Digital Library

رو رو ځان ته سترګې جیګې کړې، خپله شونډه ئې له ډېره نازه وچیچله اؤ ځان ته ئې ؤوې،
"د ښکلا جوبن اؤ خمار خو ما کښې اوسېږي".
نن دُرېمه ورځ وه. هغه د ماسخوتن نمونځ پسې په مصله ناست ؤ، دعا د پاره ئې لپه خوْره نیولې وه، ناڅاپه د هغهٔ پام تمبې ته شو، چرته چې به شپېه وروستو یؤ مخ ښکاره کېدو، په نمژنو سترګو به ئې دهٔ ته کتل اؤ بیا به روکېدهٔ.
"خو دغه سترګې زما لیدلو نه وروستو کوټه کښې څوک ګوري؟"
دې خیال راتلو سره هغهٔ دعا ته خوره شوې لپه راغونډه کړه اؤ چې څنګه ئې شا ته مخ واړولو، د دغه کور مشر دهٔ ته په یؤ اېږ د اوښکو ډکو سترګو سره کتل. تېره ورځ ماښام نه چې ځیرک دغه کور ته راغلے ؤ، هغهٔ نمونځ پرېښے نهٔ ؤ. نمونځ هغهٔ د سړو غوندې کولو. رکوع، سجده اؤ قعده کښې د ښځو څرک لیدلے شو.
"مُودې ؤشوې، چې دې کور ته سجیده نهٔ وه راغلې (مېرابان خپله ژړا ټینګه نهٔ کړې شوه) تا سره دلته سجیده راغله".
هغهٔ څو ګامونو سره ځان ځیرک ته نزدې کړو، د هغهٔ اُوږې ئې منګولو کښې کلکې ؤنیولې،
"تا سره دې کور ته سجیدې راغلې دي ـــــ تهٔ ډېر نیْازبین اؤ ډېر سپېځلے ئې ـــــ خْدایه! یه خْدایه!"
دغه غږ په زوره شو. ځیرک کهٔ په ډېرو خبرو نهٔ پوهېدلو، خو د اوښکو په ژبه پوهېدلو. دغه اوښکو سره د هغهٔ ژوند ؤ، ځکه خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغهٔ سترګې هم لُوندې شوې. دغه اوښکو به د ځيرک خان د ننه تول دُرانهٔ پيتهي ځان سره واخستل اؤ د سترګو په لاس به ئې بهر ؤغورځول. څهٔ وخت پورې به بيا د هغهٔ زړهٔ سُپک ؤ. د "يه خُدايه!" چغې سره د دغه کوټې ور ډېرو ښځونکو نه ډک شو. کهٔ کراچۍ اؤ د ځيرک د کلي ژبه، خُوې، اغوستن اؤ داسې نورو ډېرو توکو سره توپير لرلو، خو د جذبو د څرګندؤنې ژبه يوه وه (د جذبو د څرګندؤنې ژبه ټوله نړۍ کښې يوه وي، هر څو کهٔ د څرګندؤنې لاره بېله بېله کېدې شي). د ځيرک د کلي غوندې سُپيلني اؤ نمېر دغلته هم وو. ماسخوتن ناوخته چې ځيرک څملاستلو، نو دغه وخت د دغه کوټې هر کور اؤ هر ګوټ پېر کښې شپه ويښه شوې وه. د پېنزېبو شُرنګا سيلۍ هم ځان سره نځوله اؤ دغه وخت د سُپيلنو لوګې د هغهٔ سترګو اؤ بُوې سُپېږمو ته ؤرسېدو. دغه سُود کهٔ هر څو ژوند کښې چا په هغهٔ کړے نهٔ ؤ، خو هغهٔ اؤرېدلي وو چې څوک د چا نظر ولې ماتوي. ژوند کښې يؤ ځل دوه د مشرې مور په وېنا مشکۍ، څو ځله ځامورې ابۍ اؤ مابتۍ د هغهٔ نظر مات کړے ؤ. يوه ورځ خو ورله په اننګې مابتۍ د رنجو خال هم ايښے ؤ.

"دغه پټهو ستا دے؟"

ځيرک په دېوال د مدهوبالا څُوړند انځور ته ګوته ؤنيوله. دغه انځور سره د "پاکيزه" د ميناکمارې، د "بازارِ حسن" د ثمينه پيرزاده اؤ د "منډې" د سميتاپاټيل انځورونه هم ځُوړند وو.

"نه ــــ دغه زهٔ نهٔ يم ــــ دغه پټهو هم زما نهٔ دے. زما اؤ د دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نومونه يؤ دي، نور هيڅ نۀ".

"دا خو ستا غوندې ښکاري!!!"

يؤ لاس کښې مجمر نيولے اؤ بل لاس سره لکه ببوځے لاس په ځاے ولاړ وو. مدهوبالا څۀ خيال کښې وُرکه وه اؤ د ځيرک دغه معصوم تپوس ته موسکې بيا لوګے هغۀ ته کولو سره ئې ؤوې،

"اوس نۀ. پخوا دغسې ؤم —— (هغې د انځور نه سترګې په قلاره مجمر ته ښکته کړې) دغې نه هم ښکلې ؤم (هغې په ځان لړې خندا د پاره زُياتے ؤکړو اؤ بيا ئې انځور ته ؤکتل) ځکه خو مېرابان ما له مدهو بالا نوم ايښے ؤ (يؤ څو ساګانو له غلې کېدو اؤ سُکروټو له پوکے ورکولو نه وروستو) ما ټول ژوند د دې د نوم په پور تېر کړو اؤ نن د خپلې برخې د ؤنې سيورې ته کښېناستم".

"تا اؤ دې کښې خو څوک هم توپير کولے نۀ شي".

مدهوبالا دې خبرو سره څو شېبو له د ځيرک سترګو کښې ؤکورې اؤ هغۀ ته ئې کتلو کښې ؤوائي،

"ما به هم کله کله ځان ؤ نۀ پيژندلو. ځواني وه، ښکلا وه، جوبن ؤ اؤ ډېر مينه وال وو. بيا چې ځواني لاړه، ښکلا لاړه، جوبن لاړو اؤ مينه وال لاړل، نو زۀ خپل ځان ته مخامخ ؤدرېدم..... ځان مې ؤپېژندلو اؤ دغه پېژندګلو ماته کړم".

"تۀ ولې نۀ خاندې؟ ګوره پټو کښې هغه ستا غوندې ښځه چې ده، هغه خو خاندي".

(مدهوبالا د ځيرک خان په دغه پوښتنه لړه موسکې شي اؤ ځواب ورکړي) "زۀ ډېره ښکلې ؤم، ډېره به خندېدم، خو بيا زۀ د نظره

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوم. اوس خو یؤ مدهوش زما نظر ماتوي، زۀ د هغۀ تنده ماتؤم“.
(پڼېږده مړه! د مدهوبالا سر کښې ډېز شوے دے. اوس ځیرک مدهوش څۀ پېژني اؤ د هغۀ تنده څۀ پېژني اؤ مینه وال څۀ پېژني اؤ پېژندګلو څۀ پېژني؟)
څو شېبو له ځیرک اؤ مدهوبالا دغه انځور نه سترګې ؤ نۀ ویستلې. مدهوبالا د خپل تېر شوي جوبن ساندې ته غوږ شوه اؤ ځیرک د مدهوبالا د خبرو معنې لټولې. دغه سانده د مدهوبالا د سا ملګرې ده اؤ دغه خبرې اوس وخت کښې ځیرک د پاره د پوهې چرې هم کېدلې نۀ شي.
کلي نه د کراچۍ مزل ځیرک په وینښ خوب تېر کړے ؤ. د مزل سټرې اؤ اوږد پلؤ هغۀ ته لکه د کوچنیتوب د خوب لړ لړ یاد وو. کراچۍ کښې د بنارس اډه کښې کوزېدل اؤ بیا د فقیرکالونۍ پرېشان چوک نه په جانبه کوڅو کښې د کاکوان کور ته رسېدل کۀ ؤشمېرو، نو ځیرک ته ډېره لاره د بنارس نه فقیر کالونۍ پورې ښکارېدله. د پرېشان ګرځؤنې نه چې کومې څلور پخې لارې وتلې وې، د هغو په هر اړخ بې شمېره لوئې وړې اټۍ، ډولځیونه، د کېسټو، د منیارۍ، د اغوستن، د لوښو، د لوبو، د نورو ډېرو تُوکو د اخستلو اؤ خرڅ ځایونه وو. هغه وخت خو هغه پوهه نۀ ؤ، چې ګرځؤنه کښې دومره ډېرې تورسرې څنګه سرتورې د لوئې لارې په غاړه ناستې یا ولاړې دي، یا ګرځي اؤ موټرو یا رکشو کښې ئې څۀ خبرو د پاره سرونه دننه کړي دي. ټول ژوند کښې بیا هغۀ ته ډېر ځل د فقیرکالونۍ د دغه ګوټ پېر

(c) ketabton.com: The Digital Library

په غاړه د چیو ښنبلو وخت په لاس نۀ ؤ ورغلے.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوومه شپېه

ډېرې خبرې تر دې سپیناوي ته پاتې وې. د مېترخان د څوي وادهٔ کښې د ځلمي بهرام په مړدکي ژوبله کهٔ د هغهٔ د مړینې لاره نهٔ وه گرځېدلې، بیا هم د بهرام وینه د مېترخان په وړارهٔ نخښتې وه. دغه وینه د مېترخان، د هغهٔ د څوي، د وړارهٔ یا کهٔ د هغهٔ کورنۍ کښې هر څوک وو، د وینې د توئېدلو نه پرته نهٔ وینځلې کېدله. پښتنې وینې چرې هم بې له وینې نهٔ ستنیږي. مړے خاؤرې شي، خو د هغهٔ د کور ژوندي د هغهٔ د قبر د خاؤرو نه د هغهٔ د وینې پېغور اؤري اؤ دغه پېغور نه لمبه اخلي. د بهرام وینه اتهٔ کلونو پورې د مېترخان د کورنۍ درشل ته ناسته وه. تېره ورځ د مېترخان وینه د بهرام د وینې وینځلو د پاره توي شوه. د بهرام وروڼو د خپلورور د قبر په خلهٔ برغولے کېښودلو. د بهرام وروڼه خبر وو، چې نهٔ دغه وژنه مېترخان کړې وه اؤ نهٔ د مېترخان وراره د بهرام په وینه خپل څهٔ سر راگرځولو، خو د کلي اولس پېغورونه وو اؤ د بهرام په ژوبل کېدلو د مېترخان د وړارهٔ تېښته هیله شوه اؤ دغسې اتهٔ کلونه د دښمنۍ بؤتا نن مېترخان ؤخوړو. د مېترخان ښه ورځ چې کلي کښې چا زغملې نهٔ شوه، هغهٔ د بهرام ساگانو د پاره پړبوانه سیلۍ ؤتړله. اوس د مېترخان د کورنۍ خوښه ده، چې مېترخان په تله کښې د بهرام د وینې سره سم گڼي اؤ کهٔ د مېترخان د وینې ارزښت ورته د بهرام نه ډېر ښکاري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کاکڅوان د مېترخان د وژنې نه ؤغورېدلو اؤ د ځیرک خوا له په تللو کښې ورته په لاره لاره دغه ټوله پېښه، دغې پېښې سره تړلې نورې پېښې اؤ د مېترخان سرېتوب اؤ د بهرام ځواني ځېلمه ؤدرېدل.

"بهرام سره کۀ دغسې مرګ نۀ ښائېدۀ (لړه چپیا)

خو مېترخان هم بې ځایه تُوي شو"

کاکڅوان ځان سره زړۀ کښې ؤوې اؤ بیا د ځیرک پله تګ نه اګاهو ئې چاپېره سترګې ؤځغلولې. دا وېره نن هم لکه د سیورې د کاکڅوان بدرګه وې، چې د کلې څوک قدوس خان دوې ته د ځیرک ؤ نۀ وائې. هغه قدوس خان هم پېژنې اؤ د هغۀ په دووسۍ یا ایرزړۍ د سرېتوب رنګ هم پېژنې، بیا هم هغه یؤ پښتون دے اؤ په دې پوهه دے، چې د پښتون مړه ځاندره کښې پېغور سا اچوې. پښتون د مُلا خلې کښې د دوزخ په لیدلو جومات ته نۀ ځي، خو د دې پېغور نه ځان ژغورنې د پاره هر وخت اودس کښې ګرځي، "لوي سندړا ئې اؤ نمونځ نۀ کوې".

په درشل پُښه ایښودلو سره څۀ ګورې، چې د ځیرک نه چاپېره ګڼ بدکان داسې ناست دي، لکه چې په زوره زوره خندا نه وروستو بیا د څۀ داسې ځواب د اؤرېدلو هیله لري، چې خندا نه به لؤړې بؤړې کیږي (ځکه خو پکښې د ځنې لاسونو مسواکې ګوتې په خلو پرتې دي اؤ ځنې لاسونه داسې جیګ شوي، لکه چې د غړونو د نۀ پورته کولو غوښتنه ئې کړې وي). مېراباں لکه چې د ځیرک څنې مښې، ځکه ئې لاسونه د ځیرک څنو کښې نُخښتلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

اؤ د هغۀ شا ته غلې ناست ؤ. د ځيرک د ښي لاس د مسواکې کوتې اوچت بند پخپلو شونډو پروت ؤ، بل لاس ئې خپله کينه څنه باندې د مېراباݩ تپلي لاس پسې نُخښتے ؤ اؤ سترګې ئې داسې اوچتې نيولې وې، لکه چې څۀ دونهې له ځواب لتهوي. د هغۀ د سترګو ګاتې ښي اړخ ته اوچت وو، ځکه ئې د سترګو سپين اؤ تور ډېر ښکاره شوي وو. هره سترګه کښې د اوښکو يۀ يۀ ټوي شوي څاڅکي دغه تور اؤ سپين نور څرګند کړي وو. (کاکُوان دومره خو پوهه شو، چې دغه اوښکې د خندا سره راغلې وې. د مخونو تختې نه داسې برېښېدل).

"ځيرک ښۀ دے کنه مړو!"

اؤ دې وئېلو سره ځيرک خپلې سترګې يۀ ځل د هغۀ شا ته ناست مېراباݩ ته واړولې. دې اؤړېدو سره يۀ ځل بيا د خندا انګازې د دېوالونو نه راؤتمبېدلې، چې يوې ګنګوسې د دغه انګازو تهول زور ځان کښې راؤنغښتلو،

"زرکه"

د سميتا دغه "زرکه" په تول ډېر دُروند ؤ. د "ځيرک" سره د غړيز سمون نه پرته ئې هم يوه نيازبينه معنا وتله. د ځيرک سترګې، د ځيرک شونډې، د ځيرک غړې، د ځيرک څرمن، د ځيرک ځاندره، د ځيرک تګ اؤ زرکه. کۀ د نومونو ايښودونکو يوه ډله ټاکلې شوې وه اؤ د ځيرک د پاره د څۀ ښځونک نوم ايښودلو کار ورته سپُارلے شوے ؤ، نو ارو مرو به ئې هغۀ د پاره هم دغه "زرکه" نوم خُوښولو. تهولې سترګې يۀ بل ته وار په وار واؤړېدلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

اؤ تهولو سترګو کښې دغه نوم د پاره د خوښې څرک ؤ.

"نن نه به دا زرکه وي".

د مېراباں په غلي غږ کښې دغه پرېکړې وئېلو سره ځيرک خپلې سترګې يؤ ځل بيا مېراباں پله واړولې. مېراباں هغه خپله سينه پورې جوخت کړو اؤ په دغه کوټه ډرني چپيا وزرې خوږې کړې. نن ځيرک خان له بل نوم کېښودے شو. دا نوم به اوس څوک نۀ وړانوي، ځکه چې دغلته د نومونو وړانولو دستور نشته. د ځيرک خان نه کۀ چرې چا "ځيرکو" کولو، نو مشرې مور ورله د پلار څمڅ.......

په درشل ولاړ کاکوان کړاغې سترګې ولاړ ؤ. هغۀ ته د چا پام نۀ ؤ. دومره مينه، سود اؤ پېرزو هغۀ په ټول ژوند کښې ليدلې نۀ وه. سميتا د "زرکه" نوم اخستلو نه وروستو غلې شوې وه. د نوم اخستلو په وخت هغې د ځيرک مخ کښې سترګې ښخې کړې وې. نۀ هغې چا ته د دغه نوم اخستلو نه وروستو کتلي وو، نۀ ئې خپلې سترګې تر دغې سا د ځيرک مخ نه ويستې وې.

"سميتا! خوارۀ راؤړه کنه! د ټولو خلې خوږې کړه!"

د ځيرک تندے ښکولو سره سم مېراباں سميتا ته دغه ؤوې اؤ بيا ئې خپل پلؤ پسې لاسونه د روپيو راخستلو له ؤغځول، چې سميتا ؤوې،

"دا خوارۀ زما له اړخه".

"ولې؟ زمونږ برخه پکښې نشته؟" د تاجو تپوس نور هم ځان سره ملګري کړل اؤ خوږو راؤړلو د پاره سميتا د ور لاره ؤنيوله. درشل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته رسېدلو سره هغې کاکُوان ؤلیدلو اؤ دغسې کاکُوان پخپل غلې ؤدرېدو د پښېمانۍ نه سترګې ښکته کړې.
"دننه ورشه!"
د سمیتا خبرې اؤ لارې پرېښودلو سره د نورو هم هغۀ ته پام شو اؤ هغۀ په درشل دننه پښه کېښودله.
"راځه! راځه! تا خو زمونږ کور ته ژوند راوستلے دے".
مېرابان په کاکُوان د هرکلي پېرزو ؤکړه. ځیرک هم د هغۀ هرکلي ته پاڅېدۀ. ځیرک په اُوږه لوپټه سمه کړه. د هغۀ په سترګو اؤ شونډو موسکا وه. کاکُوان ؤلیدل، چې خاؤرې د خپلې خاؤرې رنګ واخستلو. په سا کېدلو سره د ځیرک سترګو کښې د زړګې نظر وینې شو اؤ هغۀ زمکې ته ؤکتل.
"لکه چې ځیرک خپله پېژندګلو نوره کړه؟"
کاکُوان د چیو نه ګُوتې شُوملو سره سم مېرابان ؤپوښتلو. د کاکُوان دغه کور کښې ډېر دُرناوے کېدلو. د دغه کور هر بدک د زړګې راتلل د کاکُوان ورکړه ګڼله.
"د هرې سندرې ځان له سُر وي، ځان له تال وي. د ټیټ غږ سندره چې ځوک اوچتو پردو کښې رانیسي، نو هسې ځان سترے کوي. هر سُر پخپل ځاے اؤ خپله پرده کښې ښۀ ښکاري".
(مېرابان لکه د یؤ ژور فلسفي خبرې کولې. هغه مخامخ ځوکۍ باندې داسې ناست ؤ، چې یوه پښه ئې ښکته ځوړنده وه اؤ بله پښه ئې نېغه کړې وه اؤ په دغه پښه ئې خپل هغه لاس اډانه کړے ؤ، د کوم لپه کښې چې ئې خپله زنه اؤ د مخ ټوله کاسه ایښې وه)

(c) ketabton.com: The Digital Library

”په زرکه د ځيرک پرده وه، ځکه بې ځا ے ؤ، ځکه رژېدۀ. اوس هغه خپل سُر له راغلو. اوس به رنګ هم راپرېږدي اؤ د هرې سا نه به خُوند هم واخلي“.

کاکُوان تلے د ے اؤ شپه رو رو خپل رنګونه شيندلو د پاره تيارو کښې شْړنګ شْړنګ خْوځي.

”ژوند د ترېدلي هوسۍ سترګې دي، چې وينم ئې
نن هډو د مرګ نه بغاوت کوو، چې څۀ کيږي؟
زړۀ مو د نړۍ په نندارو باندې ډېر ؤخوړۀ
اوس د ښائستونو تلاوت کوو، چې څۀ کيږي؟
ډېره مې ادا ستا د ښکلا په باب کښې ؤکړله
دا ځل ئې تفسير لکه قْيامت کوو، چې څۀ کيږي؟
ډېر په اقتداء کښې د بې لارې مُلا پاتې شو
دا ځل به مدهوشه! امامت کوو، چې څۀ کيږي؟“

د کوټې نه بهر د ”مدهوش“ غږ واؤرېدلے شو. دا وړومبے ځل نۀ ؤ. دې نه اګاهو هم زرکې دغه دُروند بوغ غږ اؤرېدلے ؤ اؤ نن هم ورته ياد د ے. هغه وخت وئيلي شوي وو،

اے! د خپلې مينې لېونتوب خمار وهليه!
زۀ به دې پخپل حسن نشه په سر کښې ماته کړم
تۀ را ته يؤ ځل د خپلو شونډو په سر ؤوايه!
زۀ به ستا د ست سره توبه په سر کښې ماته کړم
زۀ به د ورتلو سره مدهوشه! ورته سْپارم ځان
زۀ به ئې د زړۀ هره ګيله په سر کښې ماته کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

اؤ دغه غبږ اؤرېدلو سره زرکې ليدلي وو، چې مدهوبالا تونده پاڅېدلې اؤ بهر وتلې وه.
مدهوش ټول ژوند شاعرۍ ته سپارلے ؤ. مدهوبالا سره مينې نه وروستو هغه د نړۍ هرې چارې نه ځان رانغښتے ؤ. دغه مينه په ډېره حسن پرستۍ، لږه خواخوږۍ اؤ لږه ډېره جنسي تنده باندې اډانه وه. يؤ ځل مدهوبالا د پېژند روغولو د پاره تلې وه. يوې کړکۍ ته سرې اؤ بلې ته ښځې ولاړې وې. دغه د مدهوبالا د جوبن ورځې وې. د شپې کۀ به هر څو سړي د هغې په درشل لکه د خاؤرو پراتۀ وو، خو دغه ورځ وه اؤ د ورځ په رڼا کښې ګناه کوونکي خپلو مخونو باندې د سړيتوب نقشونه برڅېره کوي.
مدهوبالا کۀ به د ننداري په وخت هر څو د سازونو په ښونه لکه د مستې زرکې په چړچقو وه، خو دغه ورځ وه اؤ د ورځ په رڼا کښې به د هغې مخ اؤ خويونه نور شول.
هغې دا نۀ وئېل، چې څوک دې هغې له خپل پېر ورکړي، خو هغې دا هم نۀ ګڼل، چې دغلته به هغې پسې ملنډه ؤشي.
"اخوا شه! د ښځو لېن کښې ؤدرېږه!"
يؤ سړي هغې له ديکه ورکړه اؤ د کتار نه ئې ؤويسته. د هغې سترګې ؤترېدلې اؤ چې څنګه د ښځو پله روانه شوه، نو يوې ښځې پرې غبږ ؤکړو،
"دېخوا را نۀ شې! (دې غبږ کښې کړکه اؤ زور ؤ) خُدا ے مو ورک کړه چې".
"نو زۀ کوم خوا لاړه شم؟" مدهوبالا په ځا ے ؤدرېدله اؤ ځان سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ئې بې د شونډو خُوځولو ؤوې. دغه پوښتنې له تر دغه وخته هغه د ځواب لټون کښې وه، چې کړکۍ نه پړې بابوګي غږ ؤکړو،

"اے دغۀ! (اؤ سر خُوځولو سره) نه ریښتیا، اے دغې! (اؤ بیا ملنډه کولو سره) دغۀ ئې کۀ دغه ئې، اؤ چې پېژند کښې به درله څۀ لیکو؟ ځه! پښې سُپکوه!"

دې تهول وخت کښې مدهوبالا د دواړو لاسونو ګوتې یؤ بل کښې ورکړې اؤ خپلو شونډو ته نیولې د خپلو ګاګیرو سترګو سره (چې دغه وخت پکښې د ګیلې اوښکې هم ځلېدلې) چاپېره کتل، چې یؤ دُروند اؤ بوغ غږ ؤوې،

"دا څۀ خبر دے، چې تۀ به ورله پېژند کښې څۀ لیکې. دا د خُدا ے نه تپوس ؤکړه! (دغه خبرو سره هغه کتار نه وتلے کړکۍ پله روان شوے ؤ) چې کۀ دا ئې ستا د مور غوندې یا ستا د پلار غوندې یا زما غوندې یا ستا د خور غوندې روغ کړے ؤ، نو څۀ تېل پرې سوزېدل؟ د هغۀ په خُدایۍ کښې پرې څۀ کمے راتلو؟ د هغۀ نه تپوس ؤکړه، چې هغه درته ؤوائي. تاسو خو وایئ کنه، چې هغه په هر څۀ خبر دے، نو بیا دا ځواب هغۀ نه ولې نۀ اخلې؟"

"مدهوش! پربږده! راځه ترې!"

کتار کښې ولاړ یؤ سړي په مدهوش غږ ؤکړو اؤ هغه په ځاے د دې چې کتار ته سُتون شوے ؤ، مدهوبالا پسې روان شو اؤ نن ځومره کلونه تېر شوي دي، خو مدهوش د مدهوبالا خوا له خامخا مُیاشت کښې یؤ ځل ورځي اؤ مدهوبالا هم خپل زړۀ هغۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته سپارلې دې. دغه مينه پټه پاتې نۀ شوه. مدهوبالا ته کۀ اوس پورې پېژند په لاس ورغلې نۀ دې اؤ دغه پېژندګلو د هغې بې پېلامه، بې نخښې اؤ پټه ده. مدهوش د کلي کلوېغې نه ؤوتلو اؤ د مدهوبالا ارزښت منډې کښې تېټ شو. اوس چې مدهوبالا نوي ځوک دغه بازار کښې ؤويني، نو مجمر لاس کښې اخستې د هغۀ نظر ماتوي (مدهوبالا دا ګڼي، چې هغه د نظره شوې ده). ډېر وختونه تېر شول. اوس مدهوش هاغه مدهوش نۀ دې اؤ مدهوبالا هم هاغه مدهوبالا نۀ ده. د مدهوش مخ کښې کوتونه ژور شوي دي اؤ وېښتو کښې ئې د سپينو شمېر په تورو اؤړېدلې دې. اوس ډېر ټراخۀ ښکي نۀ اؤ ډېر تؤدۀ سيزي نۀ. چې کله هم راشي، مدهوبالا ځان ښکلې کړي. د برنډې کيڼ اړخ ته کوټه کښې يؤ بدک هم مدهوبالا اؤ مدهوش باندې نۀ بلوځي. مدهوش کۀ دغلته يوه ورځ پاتې کيږي اؤ کۀ دوه ورځې، مدهوبالا د هغۀ په ځنګل پرته وي.

دا مستي اؤ دا شراب، زۀ ګنهګار بنۀ يمه
دا سپرلې اؤ دا شباب، زۀ ګنهګار بنۀ يمه
دا ځواني اؤ دا عذاب، زۀ ګنهګار بنۀ يمه
شېخه! تۀ ګټه ثواب، زۀ ګنهګار بنۀ يمه

د مدهوبالا د کوټې نه داسې ډېرې سندرې راځي اؤ مدهوبالا دغه سندرې د خپل ژوند تاريخ د پاره ځوندي کوي اؤ کله کله پرې خپله غاړه هم ګوري. د دغه سندرو د پاره په يوه پاڼه مدهوش غټ غټ ليکلي دي، "د ټولې مينې نيمګړې سندره".

(c) ketabton.com: The Digital Library

قدوس خان اوس هم کله کله ځېرک یادوي، خو پانوس لکه چې د خپل مړ ورور اؤ مړې وړندار په ژوندي وړارهٔ هم خاؤرې اړولې وې. د ځاموری ابۍ د ځلوښتۍ نه چې وړندار راغلې ده، نو پخپله ئې هم کټ نیولے دے. هغه د مابتۍ هغه سلګۍ نهٔ شي هېرولې، کومې چې د یوې ښځې په دې خبره را ماتې شوې، چې "خُدایه کنه! د ابۍ سا ختله اؤ په خُلهٔ ئې د قمرو هغه ځوے یادولو" (بیا داسې خبرې سره خو هغه ښځې هم پوزه لړه ډېره راښکلې وه، نو اغېزه ئې زیاته وه). ډېرې مودې راهسې وړندار لیدلې وو، چې د ځېرک په یادولو به د مابتۍ سترګې ډېرې غمژنې کېدلې اؤ د هغهٔ روکېدلو نه وروستو د هغې سترګو کښې د خندا د رڼا په ځاے د خُواچینۍ توره لړه مېشته شوې وه. وړندار چې د مابتۍ نه خپل کور ته روانېدله، نو هم ئې لیدله، چې د ځامورې ابۍ د مړینې اوښکو کښې مابتۍ د خپل ورک شوي ځېرک د پاره سلګۍ نغښتلې دي.

"مابتۍ د قمرو نه د پیو په ځاے مینه رؤدلې ده....."

دغه خبره باندې هغې د مابتۍ خیال په ډډه واړولو.

نمر اؤ سپوږمۍ د یؤ بل پلؤ نهٔ پرېږدي ..... تیاره اؤ رڼا یؤ بل کښې روکیږي ..... شپو ورځو ژوند په مخا راخستے دے .....

ځېرک د زرکې ټول رنګونه ځان نه تاؤ کړل، اوس د سندرې غږ سره د چورلک مکېز زده کوي.

خپل کلي کښې د ګل پرداز خان په نوم پېژندګلو لرونکے دغه کوځو کښې "ګل پري" شوے ؤ اؤ هغه وخت به د هغهٔ یؤ خوځښت

(c) ketabton.com: The Digital Library

سره موسمونو سُتوماني ويستله. د هغهٔ پېژندګلو د يؤ مېږهٔ په توګه کېدله. د هغهٔ يوه لُور اؤ دوه ځامن اوس په پوهنتون کښې دي. د کوڅې پائې کښې جومات ته څېلمه د هغهٔ کور دے. هغه به مابنام دُيارې له وتلو. د هغهٔ ښځه ګل پري دې نه خبر نهٔ وه، چې ماسخوتن د هغې ګل پرداز خان پخپله ګل پري کيږي اؤ د هغهٔ پښو کښې پنزېبونه شنيږي. ګل پرداز خان کلي نه د هغهٔ د نيمګړي ذات د تکميل خوب ويستلے ؤ. دغه ښار کښې هغه پوره شوے ؤ. هغه په زېږون بدک نهٔ ؤ. د ګل پرداز خان اغوستن کښې چې به څومره غلے اؤ سوړ ؤ، د ګل پري کېدو سره به پکښې دومره مستي اؤ جوبن ډېر شول. د دوکړې ډنګ سره به چې هغهٔ ټوپ کړل، نو نندارہ کوونکې سترګې به بقې پاتې شوې. د هغهٔ مېرمن، د هغهٔ لُور اؤ د هغهٔ ځامن به چې د اولس نه د خپل پلار د سرېتوب اؤرېدل، نو په دهٔ به وُيارېدل. ګل پرداز خان ځکه لرې ځان له استوګن خُوښ کړے ؤ، چې رنګينه اؤ مسته ګل پري د هغهٔ په درشل د هغهٔ د خُوږې دُرنې ګل پري سره د چا په خُلهٔ مخ نهٔ شي. هغهٔ د دوارو ګل پريانو منځ کښې ځان د ېوال کړے ؤ. د هغهٔ وارهٔ چې ښُوونځي نه پوهنتون ته شول، نو د هغهٔ ټوپ سره به سترګې نهٔ بقېدلې، ځکه ئې دغه ځاے نه ځان راؤنغښتلو. کور کښې ئې ؤوې، چې د هغهٔ کار نور نشته. د يؤ څو مړوُ په کور کښې ئې کار پېل کړو. ګل پرداز خان خپل ځان کښې پته ګل پري ؤوژله اؤ د يؤ ګل پرداز خان ژوند ئې کولو. اوس هغه پنځهٔ وخته نمونځ کوي. کله کله چې د پنزېبو شرنګ د هغهٔ خيال کښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

انګازې کړي اؤ د هغۀ پښو کښې خُوځښت راشي، نو ورسره ئې سترګې هم لُوندې شي. هغه سترګې ؤزورې، شونډې ؤچيچي، سر ؤخوځوي اؤ خپلې دننه ګل پرې له په مرۍ ګوتې کېږدي، بيا ځان پوره ګل پرداز خان کړي. هغه غواړي، چې د هغۀ دننه ګل پرې دې چرې هم بيا هغۀ کښې اؤ د هغۀ په دوېم ځوي کښې سا وانخلي (هغه يوؤلسم کښې زده کړه کوي اؤ پلار د خپل ځُوي په پښو ايښودلو پوهه شوے دے)، خو په يؤ خيال د بندېز هڅه، هغه خيال ته بيا بلنه ورکول وي، دغه د وګړي د ساپوهنې جوت رينښتيا دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اتمه شپېه

ګل پرداز خان د پاره د هغهٔ دننه ژوندیٔ ګل پري وژل ډېر ګران وو، خو زرکې نه خپل ښکاره ځيرک خان ډېر زر هېر شو. ريښتيا خو دا دي، چې هغه ځيرک خان د زرکې ؤ. زرکه يوه ښکلې، نيازبينه، ناوياته اؤ مينې نه ډکه سندره وه اؤ د سازونو په ساپوهنه ځان پوهولو د پاره هغې کښې تنده پېغله شوې وه. هغې پښو کښې پنزېبونه ترلي وو، د سميتا د راتګ لاره ئې څارله.

"مړې! چرته تلې وې تهٔ؟ (د زرکې تپوس کښې د يؤ وړوکي د تپوس سپېځلے مکېز ځلېدلو) زهٔ سمه ډېره ستړې شوم اؤ څومره وخت نه درته ناسته يم".

"ځار شم د خپلې زرکې نه (سميتا د زرکې دلاسې د پاره ډېره نانې کتانيے شوه) ما وې، چې خپلې زرکې ته ځان بيخي ؤزګار کړم".

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سمیتا سُپیناوي کولو پورې زرکه ؤدرېدلې وه، خپلې لمنې ئې سمې کړې وې اؤ په خپله لوپټه ئې خپله مْلا تړله.

"د ښځې ځاندره کښې مخ، تیونه، نرۍ مْلا اؤ پْلن کوناټي خپل زړۀ راښکون اؤ خپله ښکلا لري. د نڅا وخت کښې ساز ته غْوږ کېږده، چې هغه تا نه څۀ غواړي، سندره باندې ځان پوهه کړه، چې هغه تا ته څۀ وائي اؤ چې کله تۀ په دغه وېنا اؤ دغه غوښتنه پوهه شې (سمیتا د ګنګوسو غوندې خبرې کوي اؤ دغه وخت کینه پښه په زْمکه پوره ایښې، د ښۍ پښې کونډۍ لږه کږه کړې اؤ پُونده ئې لږه اوچته کړې، دواړه لاسونه خْوارۀ کړي. زرکې نه یؤ ګام په شا شي، چې دغه ښونه ؤویني)، نو بیا به".

"په ګډېدو شم" (زرکې ګډل، چې سمیتا به ورته پنزېب له د شړنګ ورکولو ؤوائي).

سمیتا د هغې دغه نْیازبینه خبره واؤري، موسکۍ شي، خوا له ئې راشي اؤ ؤوائي،

"نه! بیا به خپل بدن، خپله ځاندره ګویا کړې (څو شېبو له هغه بې د څۀ ساز نه ؤنځیږي. د هغې پنزېبونه شْړنګهار کوي، هغه خپلو سترګو ته ګوته ؤنیسي اؤ زرکه ؤویني، چې سترګې څنګه خبرې کوي. بیا خپلو مېمو ته، بیا خپلې مْلا ته، بیا خپلو کوناټو ته اؤ زرکه ګوته په خْلۀ پاتې شي) ځان به دومره تنده تنده کړې، چې تا ته کتونکې سترګې جل واخلي. تۀ ځان کښې پټه شوې ښځه د نڅا په وخت ښکاره کوه. دومره مۀ ښځه کېږه، چې څوک تا بدک ؤګڼي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

"د مدهوبالا غوندې ښځه؟"

(سمیتا بیا موسکۍ شي) "هو! د مدهوبالا غوندې ښځه".

دغه وخت مدهوبالا د اوبو نه ډک جیګ لاس کښې نیولے ور کښې ولاړه وي.

"زرکې! سمیتا ته د مېراباٮ نه هر څۀ زده کړي دي".

مدهوبالا د زرکې خوا له په موسکو سترګو دغې وېنا سره راشي.

"اؤ مدهوبالا د مېراباٮ ټولې دعاګانې ګټلې دي".

سمیتا د مدهوبالا خبرې پسې ترلې خپله ؤوائي اؤ زرکه د دواړو سترګو کښې یؤ بل د پاره بشپړې مینې ته ؤګوري.

"تک . تک

دین . دین

تک . تک

دین . دین

تنک . تنک . دین

تنک . تنک . دین

تنک . تنک . دین . دا

تنک . تنک . دین . دا

تنک . تنک . دین . دا

دینک . تنک . دین . دینک . تنک . دین

دینک . تنک . دین . دا

دا . دا . دا"

سندرې سره څۀ وخت سمیتا خپلو خوځښتونو سره زرکې ته نڅا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښائي، بيا زرکه پاڅوي او مدهوبالا ننداره کوي.
مدهوبالا او سميتا زړونو کښې غواړي، چې يو بل ته وګوري او د سرګم سره د زرکې د نڅا ستائينه وکړي، خو هغوي د زرکې د نڅا يو ځوځښت هم بائېلل نۀ غواړي..... هغوې نۀ غواړي، چې يوې شيبې له هم د دغه ننداري خوند له لاسه ورکړي. د سرګم غلي کېدلو سره سترې سترې زرکه د سميتا او مدهوبالا منځ کښې خوره وره څملي. څو شيبو پورې د هغې پښنزېبونه هم دغسې شنيږي. هغه خوبولې وي. سميتا خو دغومره وخت کښې اوده شوې هم وي، خو مدهوبالا ويښه وي. اوده سميتا په ډېره واوړي، د زرکې لاس خپله سينه پسې په اودو اودو جوخت کړي او زرکې ته مابتۍ مخامخ ودريږي.
خوب ګاګيره مرغۍ وه او د مابتۍ يادېدل په دغه مرغۍ د وېرې ليندې نه ويشتے شوے کانړے شو. پرځندکاکا او کميلې نه وروستو کۀ د زرکې زړۀ چا پسې کړېدلو، نو هغه مابتۍ وه، هغه مابتۍ چې د ګناه په شپه پکښې توبې د قمرو ساه پوکلې وه. د ځامورې ابۍ مينه کۀ هر څو زرکې ډېره ګڼله، خو هغه به د ورځ څۀ برخې د پاره وه. نن هغې د خپلو اندامونو د ګويا کولو ژبه زده کوله او نن ځابښتي وخت د مابتۍ مشر ځوي مېرلوس ګل پل واخستو. ډېر خوارۀ ککوړي د هغۀ پل سره وژغړولے شول. مابتۍ نن هم نۀ خاندل (هر څو کۀ ډېره خواچينه هم نۀ وه). کله چې ځيرک خان پل اخستے و، نو هغۀ سره ککوړي نۀ وو رغړولے شوي. کميلې ته به ئې مور وې، "يا پلې پل واخله ..... يو دې بختور شه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

سبا بل واخله". يؤ ككوړے نيم د ځېرک پښنو سره هم خُوئېدلے ؤ. تر دغه وختـه، د ځېرک خان دننه چا کتلي نۀ وو. کله چې هغه لرې لويګاڼے شو، نو کور کښې څۀ ځان ځانې نه پرته د هغۀ ښځونک کېدل هم د کوړمې سترګې هغۀ نه اړولې وې. چې د څوارلس کلونو شو، نو کور ئې پرېښودلو. اوس خو د هغۀ نه کميله هم لرې کړې شوې وه. د فردوس دننه يؤ وړے شرمخ ؤسپېدلو اؤ کور نه بهر د ګڼ شمېر لېوانو د خُلو نه هغۀ پسې لاړې څڅېدلې.

نن د هغۀ ژوند کښې دا ورځ راغله، چې دغه کور کښې چاپېره ګڼ شمېر ډيوې بلې کړې شوې دي. په دېوالونو مېخونه ټک وهلي شوي دي اؤ دغه مېخونو سره په تارونو رنګ رنګ څېرې ځُوړندې دي. انګڼ چنګاؤ شوے دے اؤ ګربتيانې لُوګے شوې دي. ټولو ښځونکو رنګارنګ، ښکلي اؤ ډولي اغوستن اغوستي دي اؤ د خُوږو پخلي د پاره لوئې پتيلې باندې کړې شوې دي. زرکه لکه د ناوې ښکلې کړې شوې ده. نور ټول خپلو کښې په خبرو اؤ ټوقو بوخت دي. کوټه کښې زرکې د ناوې څهره کښې د ماستخوتن په نمونځ ولاړه ده.

"تۀ ځان سم کړه، هسې نۀ مېرابان اوس ؤوائي، چې زرکه راؤباسئ. زۀ به يوازې څۀ کؤم؟"

سميتا مجمر لاس کښې نيولې مدهوبالا ته ؤوې اؤ په غلې خُلۀ مدهوبالا د سميتا سره کوټې پله روانه شوه. زرکه په مصله ولاړه وې. داسې ښکارې، لکه د ښکلا يوې نيازبينې ناوې چې د سپرلي ګڼ رنګونه ځان نه تاؤ کړي وي اؤ د جنت بڼ کښې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

مينې غبږ ته هرکلي وئيلو د پاره ولاړه وي. سميتا او مدهوبالا څو شېبو د پاره دغه ننداري نه څوند واخلي (هغه دواړه نۀ پوهيږي، چې دغه وخت د هغوي سترګو کښې راڼۀ څاڅکي ولې راغلل). د نمونځ سر ته رسولو نه وروستو دواړه د زړګې خوا له راغلې او د هغې څوري کړې لپې سره ئې د هغې د شونډو په څوځښت ځان سره "امين" ؤوې. په مخ د دعا لپه راښکلو سره دواړو داسې ؤګڼل، لکه چې شوې دعا نمانځلې شوې وي.
"زۀ ورځم او مېرابان نه تپوس کوم، چې تا بهر ؤباسو".
د سميتا خبرې ته موسکۍ زړګې ښه ؤکړل او چې کله سميتا بهر وتله، نو مدهوبالا بيا مجمر ته لاس کړو. د هغې زړۀ غوښتل، چې نن ځان مجمر کښې کيږدي او زړګې ته ئې لوګے کړي. دغه وخت د زړګې په ښۍ سترګه د وښتو څو تارونه لکه د څونډي څوړند وو. په تندي ئې وړه غوندې تيکه د پرخې د داسې څاڅکي په څېر پرته وه، چې د رڼا وړانګه پکښې دننه د خندا نه شنه ولاړه وي. د دنګې غاړې نه ئې يؤ نرے پړقينده امېل لاسونه تاؤ کړي وو. دروند سور اغوستن ئې اغوستے ؤ، چې په هغې د مقېش ستوري بڼلي شوي وو. خوشبويانو ئې د سالو پلؤ نيولے ؤ. نمانځۀ نه اګاهو مدهوبالا، سميتا او شېمين د زړګې ډول سينګار کښې بوختې وې. سميتا د هغې څڼو کښې ګلونه ټومبل. مدهوبالا د هغې سترګې توري کړې وې، د سترګو لکۍ ئې ورله لکه د تبرې تورې ويستې وې او دغه وخت ئې ورله د اوږدو ښو جمدر نور نېغول. شېمين د ګلونو او رنګونو نه ډکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوْرۍ لاس کښې نیولې ولاړه وه. هغې نه ځان هېر شو اؤ د زړکې د ځاندرې په مهینو مورو اؤ ډوغلونو کښې ئې سترګې په تیندکونو شوې. د هغې سترګې کرْاغې اؤ خلْۀ وازه پاتې شوې وه.
"د زړکې کمیس دې خدْاے زړکې نه هېر کړي"، زړۀ کښې به خامخا شبمین دغه وئیلي وي.
"شبمین!"
د سمیتا غږ سره شبمین هغې ته ؤکتل اؤ د هغې د دغه غږ زور ئې د هغې په سترګو کښې لکه د سکروټو ؤلیدلو. د خپلو سترګو تېر ورله په مخ پښېمانې چپې خورې کړې، خدْاے پله ئې ؤکتل، دواړه لاسونه ئې زنې سره قېنچې کړې غوږونو له یؤړل اؤ کوټې نه سرټیټې ؤوتله.
د شبمین سترګو کښې لیدلې سوکړې د سمیتا سترګې هم د زړکې دنګې غړۍ، مهینو ډونګو، خوئینده سینې، نرۍ مْلا اؤ پلنو ټُوټو باندې ؤخوئېږولې. هغې داسې ؤګڼل، لکه چې د کوټې په نزدې ګوټ کښې د ښکلا یؤ تنده غرے روح ډډه وهلے د زړکې ننداره کښې ورک وي. د دغه روح سپینه ږیره اؤ سپین پټکے دغه تیاره کښې ځان ځلوي. سمیتا خپل ژوند کښې د مدهوبالا نه وروستو دا دوېمه ښکلا ؤلیده (دا ښکلا د مدهوبالا نه کۀ یؤ په درې نۀ وي، نو یؤ په دوه خو ارومرو ده).
"مېرابان غږ ؤکړو".
د کوټې په درشل دننه پښه ایښودلو سره سمیتا ؤوې اؤ هغې سره بدرګه څو نور ښځونک هم وو. هغوي یؤ رنګینه څادر لاسونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کښې نيولې ؤ، چې ګڼ شمېر ځونډي ترې چاپېره ځوړند وو. هغوي شپږ واړو دغه څادر لکه د څپر اوچت ؤنيولو اؤ د څادر لاندې زرکه د مدهوبالا اؤ سميتا منځ کښې روانه شوه. د درشل نه بهر پښه ايښودلو سره په هغوي د ګلونو پاڼې ؤنوستلې شوې. هره سترګه کښې حېرانتيا ببر سر ؤدرېدله. دغه ښکلا ښځونکو کښې چا ليدلې نۀ وه. د قمرو ښائست د زرکې پوستکي نه بهر اؤ د ناموس خان سړيتوب د ځيرک خان په څرمن دننه ژوندے ؤ اؤ په ريښتيا ژوندے ؤ.

زرکې انګڼ ته رسېدلو سره د مېرابان پښو له لاس يؤړلو. مېرابان د هغۀ په سر لاس کېښودلو اؤ بيا ئې په غاړه راکښلو حېرانې سترګې ځان ته کړې.

"زۀ دا غږ کؤم، چې زرکه به زما د سيوري لاندې وي.

زۀ دا لوظ کؤم، چې د زرکې پاملرنه به ما په پور وي اؤ دغه پور د پاره به تر خپله وسه هره لاره خپلؤم.

زۀ دا خبره څرګندؤم، چې نن نه به زرکه زمونږ د کور شمېر کښې وي.

زۀ غوښتنه کؤم، د دې کور د هر وګړي نه، چې هغه به د زرکې زړۀ ساتي اؤ د هغې خوښه به په ځان غوره ګڼي.

زۀ دعا کؤم، چې الله دې زرکه زمونږ سترګو کښې د رڼا، زمونږ په مخونو د موسکا، زمونږ زړونو کښې د خوشالۍ اؤ زمونږ کور کښې د پياوړۍ مخ ؤګرځوي".

"امين" (ګڼو خُلو په يؤ ځل ؤوې)

(c) ketabton.com: The Digital Library

بيا چې مېراباں کښېناستلو، نو هغه سره په غبرګه پرته څوکۍ زرکه هم کښېناستله. د هغې په سر هغسې د څادر څپر خور ؤ. اوس به يؤ يؤ ښځونک راتلو اؤ د زرکې غېږ کښې به ئې څۀ روپۍ غورځولې. ځنې به د لارې نه په راتلو سترګې د زرکې مخ نه نۀ ويستلې اؤ د هغې لمن کښې څۀ روپۍ اېښودلو نه وروستو چې به ستنېدلو، نو هم به ئې سترګې د زرکې په مخ ښخې وې.
(خُدايه! مدهوبالا بيا مجمر راخستے).

ډېر وخت دغه سلامونه ؤشول. د زرکې کوټې نه راوتلو نه اګاهو چې کوم زوږ ؤ، هغه زوږ اوس يوې غلې تنداره کښې وُرک شوے دے. شپمين د مېراباں د سترګو په وړنا د زرکې لمن يؤ څپوټکې کښې تشه کړه اؤ کوټې ته ئې دننه کړه. ټول مېلمانۀ داسې ګنډلې خُلې وو، لکه د ژمې شپه چې د ځيرک خان دُوي کلې کښې د نيمې نه واوړي. د مېراباں په وړنا مېلمنو ته چۍ اؤ خوارۀ کېښودے شي. ځنې د زرکې تنداره کښې بې پامه د تؤدو چيو نه په ګُوټ کولو خپله خُلۀ ؤسيزي اؤ ځنې د پتاسې، سموسې، متايۍ يا پيکوړې سره خپلو ګوتو نه چک ؤوهي.

ډېر وخت وروستو د ژړا يوه ښکالو د دغه شپې چپيا کښې ځان ښکاره کړي. د ګل پرداز سترګو نه اوښکې رواني وي. د خپلې ژړا ټينګولو هڅه کښې د هغۀ خُلۀ چينګه پاتې شوې وي اؤ سترګې ئې دُرې برخې غونډۍ شوې وي. مېراباں د خپل ځاے نه پاڅي اؤ دواړه لاسونه ګل پرداز ته هرکلې د پاره خُوارۀ کړي. د ګل پرداز په سر سيندهۍ خُولۍ وي. ښځونک د دېوال چنې ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناست ګل پرداز ته کتلو سره ګاګير شي او د غه څو شېبې د هغوي سترګې زړکې نه واوړي.
ګل پرداز به هغه وخت کښې خاوري نه دُوري پاڅولې، کله چې مېرابان يؤ بدک ؤ. هغه سُکڼ ؤ او په نڅا کښې به د هغهٔ لوږه نهٔ مړېدله. يوه ورځ د مړې کورنۍ يؤ وګړے اتڼ کښې "روشني" نومې بدک پسې ؤنخښتلو او د روشني په ژړا انګولا هم چې کله دغه سړي د هغې پرتوغاښ نه لاس ؤ نهٔ ويستل، نو "راني" ورغله او دغه سړي ته په پښو پرېوتله. اولس په لوي شُمېر کښې دغلته ؤ. دغه سړي راني هم د سر نه ؤنيوله او څو ګامونه ئې په زمکه راکښله. نندارتون ته ولاړ وګړي لېوني نهٔ وو، چې د دغه سړي لاس ئې نيولو او ځان له ئې ويړيا شاتار کتلو. د راني هم مور خور يؤ کړے شول. راني په زمکه پرته وه. ژړا کښې ناګهانه هغې ځان ته ؤوې،
"زما مور هم زما په لويګانې کېدلو زهٔ پرېښے يم او زما خوښندو د پاره هم زهٔ د سرتيتۍ پېلام ؤم. هغوي کهٔ زهٔ ډېر زر پُردے کړم، خو اوس د هغوي څهٔ پړه ده، چې دا زما خور او مور کنځي. زهٔ خو اوس هم چې يوازې شم، نو خپلې مور، خور، پلار، ورور او کور پسې ژاړم. هر څو کهٔ سترګو کښې مې اوښکې نهٔ راځي. هغوي به زهٔ پُردے کړے يم، خو زهٔ ئې اوس هم خپل ګڼم".
راني پاڅېدله او د اولس ګڼې نه ؤوتله. څو شېبو کښې چې بېرته راغله، نو څهٔ ګوري، چې د روشني نه اغوستن شُلولے شوے دے. دغه مور سړي سره څو د انډيوالې ځامن وو. هغوي پړقې

(c) ketabton.com: The Digital Library

چړچقې کولې اؤ دا غر به ئې هم کولو،
"پورته خو ئې په پوکښو تېريستلي يو.هواره ده. ښکته مو ؤ نۀ ليدله".
راني څۀ ګوري، چې روښني دواړه لاسونه خپلو مېمو ته نيولي، په زمکه ناسته ده. هغه ترېدلې ده اؤ وېره ورسره ده، چې موږ سړے د خپلو انډيواليو ځامنو ته هغه نوره برڅېره نۀ کړي.
"اهـــهـــهـــهـــ"
يؤ څړيکو سره بوغ شوے غر ؤوتلو اؤ د وينو تر شو. ټولو ؤکتل، چې د راني کينڼ لاس د موږ سړي څټ نه تاؤ شوے دے اؤ د هغې ښي لاس کښې نيولې چړه د موږ سړي خېټه کښې دننه لکه د ارې څوځيږي اؤ د هغۀ کُولمې شلوي. دوه درې جقونو څخه وروستو دغه سړے په زمکه پرېوتلو. اولس خور شو.
د انډيواليو ځامنو دغه وخت څۀ کول؟
دغه وخت د انډيواليو د ځامنو مخنيوي د پاره ګل پري توپنچه لاس کښې نيولې ولاړه وه.
د سړو د سپړدلي شوؤ پرتوغاښونو نه وېرېدونکي ښځونک يؤ ځاے شول، راني ئې خپل مېرابان کړو اؤ ګل پري ورسره هم ملګرې شوه. هم دغه ګل پري بيا د ګل پرداز خان رنګ خپل کړو. اوس مېرابان اؤ زرکې سره يوه څوکۍ خوا ته کېښودلې شوه اؤ په هغې د ګل پري روح د ګل پرداز ځاندرې اؤ مخ سره کښېناستلو.
رباب سُر کښې کيږي ..... په دوکړۍ بروڼه نوستلې کيږي ..... د

(c) ketabton.com: The Digital Library

باجې غاړه چنګیږي ..... شپیلۍ کنبې پوکې وهلې کیږي اؤ په ګوتو ترې سندره ویستلې کیږي.

انګڼ خوشې پروت دے. چاپېره بنځونک ناست دي. د سندرغاړي پیلام سره سمیتا زرکه د لاس نه نیولې پاڅوله. دغه شلګونو شمېر کنبې یوازې د مېرابان، ګل پري، سمیتا، مدهوبالا، تاجې اؤ شېمین سترګو کنبې اوښکې وې. د زرکې سترګو کنبې هم رانۀ ښاځکي خوارۀ شوي وو، خو لاتر دغه وخته ئې د ځېځمو درشل نه پښه ویستلې نۀ وه. زرکه د مېرابان پښو له ګوتې یؤسي. هغه ئې په سر لاس ایښودلو سره ګل پري ته مخامخ کړي. زرکه ځان ته مخامخ یؤ سپین ږیرے سړے ویني، ځکه چې زرکه دغه مخ کنبې دننه ګل پري نۀ پېژني. بیا هم د هغۀ پښو ته ټیټېږي، چې هغه ئې دواړه لاسونه ؤنیسي اؤ بنکته کېدلو نه ئې ایساره کړي. په سر ئې لاس کیږدي اؤ تندے ئې بنکول کړي. اوس کۀ زرکه هغه نۀ پېژني، هم څۀ خبره نۀ ده (ځکه چې زرکې د هغۀ (هغې) شونډو کنبې د میني تپ پخپل تندي ؤلیدلو اؤ د هغۀ د ګوتو پېرزو ئې پخپلو اننګو ؤلیدله).

په انګڼ کنبې زرکه ؤدرېدله ..... سمیتا د هغې مخ نه پلؤ واخستلو اؤ د لوپټې لرې کېدلو سره ننداره کوونکې سترګې ویني، چې د رنګونو ښاپیرۍ خپل مخ ښکاره کړو. د بنکلا د کاڼي بُت سا واخستله. باید چې اوس پورې باجې "هنګ" کړے ؤ، خو د سندرغاړي سترګې د ښکلا بُت د هغۀ د لاس نه ویستلې وې اؤ هغۀ له یؤ راګ هم په لاس نۀ ورتلو اؤ بیا چې په ځان پوهه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو، نو ؤ ئي وئېل،

لکه ګل چې د صحرا منځ کښې موسيږي
داسې تا دې خُدائے زما ژوند کښې خندان کړي
د جنت نوم به په خُلهٔ باندې وا نهٔ خلم
کهٔ دې ښکليه! خُدائے زما جانان کړي
لکه زهٔ چې تا نه خپل ځان ځارؤمه
خُدائے دې ما و تا ښائست ستا هم ارزان کړي

ګا - ما - پا - دا - پا - ما - ګا - رے - رے - رے - رے
سا - رے - ما - ما - ګا - رے - سا
دا - ني - سا - رے - سا
دا - ني - سا - رے - سا

څوک کهٔ په دې ما ته کافر وائي، نو ؤ دې وائي
زهٔ ستا په مخ کښې د خُدائے د نور جلوه وينمه
څوک کهٔ په دې ما تومتي ګڼي، نو ؤ دې ګڼي
زهٔ د انسان ځاندره کښې پټه فرښته وينمه

زهٔ ستا تندي کښې د سُپېځلي ژوند محراب وينمه
زهٔ ستا په سترګو کښې د خپل هر سوال ځواب وينمه
زهٔ ستا لاسونو کښې د خپلې برخې کرښې وينم
زهٔ ستا په شونډو کښې خمار وينم، شراب وينمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپوږمۍ لیدلو باندې ستا تندر نیولې، وینم
په دومره ښکلو کښې یؤ ستا غوندې نیازبین نۀ منم
سپرلو ځولۍ تا ته نیولې ده، رنګونه غوارې
د دۀ ګلونو کښې یؤ ستا شان ګلورین نۀ منم

د ښائستونو ښار خو ستا په سر نازیږي ګله!
څه تۀ ترې ؤځه! چې په دې ښار کښې بیا څۀ پاتې شي؟
دا چې دے کوږ د خیاله ګرځي، خو په تا ویاړیږي
څه مخ ترې واړوه! چې ستا یار کښې بیا څۀ پاتې شي؟

لوګرې چې د زرکې د ځاندرې کومې برخې ته هم څۀ وئیلي وو، د هغې برخې خوځښتونه داسې وو، چې لیدونکو سترګو نه ئې رپ وهل هېر کړي وو. نن په وړومبي ځل سندره مجسمه شوې وه. څو شېبو کښې داسې ښکاره شو، لکه چې سیلۍ هم د زرکې د ځاندرې دغه خوځښتونو ته ځان سپارلے وي. سپوږمۍ د وریځو نه څو ګامونه ښکته راغلې وه، چې د زرکې په ځلا ځلنده شي. د ستورو مخونو شېبه په شېبه رنګونه اړول. دوکړۍ خپله ټمري غړوله..... رباب خپلو پَردو کښې غړېدۀ..... شپېلۍ د پوکونکي د روح غږ سندریز کولو اؤ باجه خپلو راګونو کښې بوخته وه، خو دومره ډېرو غږونو کښې یؤ د زرکې د پنزېبونو شړنګهار ؤ. کۀ سپوږمۍ، ستوري، وریځې، ؤنې اؤ سیلۍ سا راکښلي وو، نو دغه نندارتون کښې روکو شوؤ سترګو لرونکي هم بل څۀ نۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیدل. د هر لړ اؤ تاپ سره د زړکي نڅا د لیدونکو ژوند کښي د تولو نه ښکلي ننداره وه. د دغه کوڅي پارړېژ اؤ د دغه کور انګڼ کښي په پړېوتونکو پاڼو کښي یؤ سپرلے ؤ، اؤ هغه د زړکي اغوستن کښي نۀ یوازي پخپله په چورلکونو ؤ، ځان سره ئې په چاپېرچل هم د ځان شخه د وتلو اوبۀ څښکولي وي.

کوم وخت چې راګونه د دنګو غرونو نه تیتې پردي له راغلل، دغه وخت زړکي خپل کیڼ لاس اوچت ؤنیولو، د مړوند نه ئې خپلي پنځۀ واړه ګوتي لکه د اودۀ شوي پاڼې ځوړندي پرېښودي..... ښے لاس ئې ځان نه لږ اخوا په مائله زاویه کړے ؤ (هم د دغه ښي لاس د مسواکي اؤ متې ګوتي سرونه ئې خپلو کښي یؤ کړي وو اؤ نوري دري ګوتي ئې نېغي نیولي وي، چې دغو کښي قچۍ ګوته د زمکي پله وه)، خپلي سترګې ئې د اوږدو ښو لاندي په خاؤره ښملولي وي..... ښۍ پښه ئې کونډۍ کښي لږه کونتي کړي وه اؤ د هم دغه پښي پونده ئې زمکي نه اوچته کړي وه.... ښۍ ډونګه ئې ویستلي وه اؤ دغه ډونګه ویستلو سره د هغې ملا د ترخ نه کوناتي پوري لکه د برغي شوي لیندي ښکاربدله اؤ کوناتے ئې د دوکړۍ سره یؤ ځاے داسي خوځولو، چې په څو شېبو کښي ورسره ټول ننداره کوونکي هم په سرونو خوځولو شول.

ناڅاپه باجه غلي شوه. دوکړۍ څو تپونه ؤکړل، خو غلي باجي سره د دوکړۍ مخ نه هم څپېړه اوچته شوه. د رباب تارونه د دوکړۍ سره په ځاے ؤدربدل اؤ شپېلۍ هم سا راکښله. تولي

(c) ketabton.com: The Digital Library

سترګې سازوندو ته واوړېدلې. زرکه همغسې ولاړه وه (دومره وه، چې کوناټې ئې نهٔ ځوځولو اؤ سترګې ئې د زمکې مخ نه د سازوندو اړخ ته سر اخوا اړولو سره نېغې کړې). باجې ته ناست سرود خان خپلو سترګو نه د اوښکو لړۍ نهٔ لیدله. د هغهٔ لاس پښو کار پرېښے ؤ. په لفظونو کښې کهٔ ما د زرکې انځور اؤ د دغه سندرې غږ اؤ د نڅا ځوځښتونه ښودلے شول، نو ما به دا لاپه کړې وه، چې تاسو به هم خپلې اوښکې سترګو کښې ایسارې کړې نهٔ وې. زرکې خپلې سترګې د سازوندو نه ببرته زمکې ته سُتنې کړې (مخ ئې اوس هم را ګرځولے نهٔ ؤ)..... ځان نه لرې نیولے ښے لاس اؤ اوچت نیولے کیڼ لاس ئې د خپلو ؤلو نه ځوړند کړل..... خپله نېغه کړې پُونده ئې په خاؤره کېښودله اؤ د مېرابان په لورې روانه شوه. د مېرابان خوا له راتلو سره ئې د هغهٔ پښو له لاسونه یؤړل. مېرابان خپل ځاے نه پورته نهٔ شو، هغې ته ئې په سر لاس کېښودو. مدهوبالا راغله، زرکه ئې لاس نه ؤنیوله اؤ کوټې ته ئې روانه کړه. ګل پرداز خان د راګونو زوږ کښې د دغه ځاے نه وتلے ؤ. د لاسونو ځوړندېدلو سره ننداره کوونکې سترګې د سرودخان نه زرکې پله شوې وې اؤ کوټې ته د ننوتلو پورې په هغې پسې وې.

د دغه کوټې نه زرکه نوم لاړلو، هم په دغه شپه د ښار هره کوڅه، هره لاره، هرې ماڼۍ اؤ هره جونګړه کښې خور شو. څو ورځو کښې د دغه نوم انګازه تر ډېره لرې لرې ؤرسېدله.

"هلکانو! زړهٔ مهٔ خورئ! هر څهٔ منم، خو پېر مُلا نهٔ منم

(c) ketabton.com: The Digital Library

(پرځندکاکا خپل ډولځي کښې تؤده روغه کړې وه) دا د ګور نه خبر وي، عذاب نه خبر وي، دوزخ نه خبر وي اؤ بیا دې هم پرڅېدلے وي؟ (قېنچي ږمنځ د دلداري د ږیرې نه اوچتولو سره لږ په زور ؤوائي) نهٔ منم...نهٔ منم".

چې پرځندکاکا ئې نهٔ مني، نو کهٔ څوک کلے ورکوي، هم ئې پُرې منلے نهٔ شي. کلونه منځ کښې تېر شول، خو دولا مُلا د پرځندکاکا خُلې نه ؤ نهٔ وتلو. دغه ورځو کښې نړیوالې موناړې الوتکو ړنګې کړې وې، د پښتنو خاؤرې بیا وینه غوښتلې وه. دغه ورځو کښې خو به چا هم د دولا مُلا سره خُلهٔ ګډولې نهٔ شوه (اوس خو د هغهٔ یوه پښه کلي کښې وي، یوه پښه کابل کښې اؤ منځ کښې پېښور پلیتوي)، بیا هم د پرځندکاکا سوخت په وېره تکړه دے. پرځند کاکا دا مني، چې کهٔ دولا مُلا چرته خپله خُلهٔ د عبدالرحمان مُلا نه نیولې وه، نو ځیرک خان به کلي نه وُرک شوے نهٔ ؤ اؤ زهٔ وایم، چې کهٔ د ځیرک خان کور هغهٔ له خپل سیوري کښې ځاے ورکړے ؤ، نو ځیرک خان به وُرک شوے نهٔ ؤ اؤ د هغهٔ وختونه به داسې په شاتار نور شوي نهٔ وو.

(بیا هم زهٔ اؤ پرځندکاکا دواړه تېر کوو. کهٔ ځیرک خان کلي کښې ؤ، نو هغهٔ ته خپل شُتون چرې هم په لاس ورتلے نهٔ شو اؤ خپله پېژندګلو چرې هم په لاس ورتلې نهٔ شوه اؤ نیازبینې زرکې به د بې څوکه ځیرک خان ځاندره کښې سا ورکړې وه..... لوي خُداے پخپلو چارو بنهٔ پوهیږي).

وختونه خو د مېرابان هم نور شول. د ښار د ټولو نه د لوي سېټهـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

سید پوسجیرشا مانيې کښې د څۀ مېلمنو دُرناوي کښې شپې وېښې ساتلو د پاره بلنه راغله. مېرابان اؤ د هغۀ سره اوسېدونکو بدکانو دغسې ځاے کښې د ننداري تؤدولو خوب هم لیدلے نۀ ؤ. دغسې مانیو کښې شپې وېښولو د پاره د کراچۍ اؤ لاهور حُورې بللې کېږي. د مېرابان لخوا کور کښې په بلنه اؤرېدلو ټولې خلٰې ببرته پاتې شوې. دا ولې؟

ټولو نه وړومبۍ د مدهوبالا سترګو کښې وېرې چپه ؤوهله. د چاپېره ولاړو بدکانو د مخونو په لوستلو مېرابان ؤوې،

"کومه بلا چې زما په درشل زما ګلونه شُوکوي، زۀ د هغې بلا انګښ ته ځم اؤ هلته ئې ماتؤم. دا غږ خور شوے دے اؤ خوٰاشیني په دې چې د سېټهه غوړونو کښې ئې ځان ځاے کړے دے. هغۀ ځکه لوي وڒاندیز کړے دے. ما خپل وار تېر کړے دے. ما چې روښني د پاره هغه وخت بل څوک وژلي شول، نو اوس خو خپل سر نه هم تېره یم. ځان وژلو ته څېلمه کول هم د بل وژلو نه ډېر سٔتغ وي".

په مېرابان د دغه کور د استوګنو باور ؤ. بله ورځ مازیګر سمیتا د زرکې وېښتۀ ږمنځول اؤ مېرابان کور ته دننه شو. د سترګو رپ کښې مدهوبالا هم د هغۀ خوٰا له راغله. زرکه خپل ځاے نه داسې پاڅېدله اؤ خپله لوپټه ئې په سر داسې خوٰره کړه، لکه د قدوس خان په راتګ چې هغې یؤ ځل ښکلې د خپلې لوپټې په سمولو لیدلې وه (اوس مونږ ځیرک خان ته نیم سړے وئیلے شو اؤ کۀ پوره ښځه؟).

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ما هغهٔ سره هره خبره غوڅه کړه. انګڼ باندې به څوک پښه نهٔ ږدي..... مېدان به څوک د ننداري سر ته رسېدلو پورې نه ټولوي..... هغوي به مونږ هلته وړي، خو مونږ به خپله سُورلۍ کښېبې ټربرته راځو..... کهٔ چا د قچرۍ کولو زړهٔ ؤکړو، مونږ به هم په هغه وخت هلته نه پاڅېږو".

زرکه پوهه نهٔ وه، چې دغه خبرې مېراباڼ چا سره غوڅې کړې اؤ سُپينې کړې وې اؤ ولې؟ هغه پوهه نهٔ وه، چې په دومره لوي وړاندېز راتلو هم بدکان ولې وېرېندک وو؟

هغه شپه راغله، چې کهٔ د هر چا زړونه هر څو مېراباڼ ډاډه کړي وو، خو بيا هم په ډکو څُوړند وو. ماسخوتن سُورلۍ د مېراباڼ دُوي کوڅه کښې ولاړه وه. مېراباڼ اؤ سميتا مخکښې وو. زرکه د هني، آرا اؤ کوشليا سره ورپسې وه. مدهوبالا مېراباڼ د تګ نه پاتې کړه. په کوڅه کښې ټولې سترګې په دغه سُورلۍ ښخې وې.

ډېره موده وروستو مدهوبالا په مصله ؤدرېدله. د نمونځ ډېر ټکي هغې نه هېر شوي وو، خو د ولاړې اؤ ناستې پاستې چل اوس هم ورتلو. د رکعتونو شمېر هم نهٔ ورتلو، خو بيا هم ؤدرېدله. هغې څهٔ وئېل نهٔ. په مصله چې څه وخت ناسته وه، لپه ئې څُوره کړې وه اؤ سترګې ئې په اوښکو ګويا شوې وې. "الله دې د بدو سترګو اؤ بدې ورځ نه ؤژغوري"

(هله! د پرځندکاکا دعا خو په کلونو وروستو د مدهوبالا په ژبه هم راغله. زرکه پياوړې ده).

هلته سازونه غږېدل. آرا اؤ کوشليا د دغه سازونو وېنا سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوځېدلې. یوه سندره ؤشوه، دویمه سندره ؤشوه اؤ ننداري اوس هم څۀ په بله اړولي نۀ وو. په وړومبي ځل بهر نڅا د پاره سمیتا په کوټه دننه زرکې ته ځومره ښونې کړې وې، چې دوه سندرې پکښې سر ته رسېدلې وې. د کوټې نه د سمیتا په راوتلو دغه سازونه غلي کړے شول اؤ بیا لیدونکو نه سا ؤختله. زرکه انګڼ کښې ؤدرېدله. رڼا د هغې د مخ وړاندې تته ښکاره شوه. د هغې په سپین اغوستن د زیړ رنګ ګلونه لکه د پسرلي د زیري ځلند وو. زرکه د مېراباݨ پښو ته ټیټه شوه اؤ دې کښې ساز هنګ کړو. ننداره کوونکي د هغې سترګو، مخ اؤ ځاندرې ته ویلي شي اؤ کۀ د هغې په نڅا خپل سرونه د هغې پښو کښې کېږدي؟ سندره نیمې نه اؤړېدلې وه، چې یؤ مېلمه ځان نه لاس واخستلو. هغه نېغ پاڅېدلو اؤ د سترګو رپ کښې ئې زرکه خپله غېږ کښې ؤنیوله، په زمکه ئې راؤپرځوله اؤ داسې ئې ترې خپل لاسونه اؤ پښې چاپېره کړې، لکه چې یؤ وږي ځناور ته پېغله هوسۍ په لاس ورشي. سېټهـ خپله خبره سر ته ؤرسوله. د هغۀ سرې ورغلل اؤ هغه مېلمه ئې د زرکې نه ؤشوکولو. مېراباݨ څۀ هم ؤ نۀ وئېل. هم هغه وخت ننداره راؤنغښتلې شوه اؤ دوي خپل کور ته پخپله سورلۍ کښې روان شول. په ټوله لاره د زرکې سلګیو نه پرته ټول غلي وو.

په کور چې دوي دننه شول، نو مدهوبالا اوس هم په مصله ناسته وه. مېراباݨ ورته لږ پښه نیولے شو. د هغې خوږې لپې اؤ سرو سترګو ته ئې ؤکتل اؤ نېغ خپلې کوټې ته دننه شو. ځومره کلونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کښېږ په وړومبي ځل مدهوبالا اؤ سمیتا د مېرابان دغه مخ ؤلیدلو. هغه چرته هم کور ته په راننوتلو نېغ خپلې کوټې ته تلے نهٔ ؤ. مېرابان د کوټې ور ځان پسې پورې کړو اؤ رڼا ئې ټپه کړه.
(شپه نن ډېره بوږنوونکې شوې وه. زرکه د مدهوبالا اؤ سمیتا منځ کښې پرته وه. آرا، هني اؤ کوشلیا یؤ کټ کښې ناستې وې. څو ځله دوی ؤځارل، چې مېرابان به خپلې کوټې نه ؤوتلو، د کور انګڼ کښې به ؤدرېدلو اؤ بیا به خپلې کوټې ته لاړلو). دا ځل چې مېرابان خپلې کوټې نه ؤوتلو، نو نېغ د کور ور له لاړو، د ور زُرنده ئې لا بېرته کړې نهٔ وه، چې د سحر بانګ ؤشو. نیم بانګ پورې هغه هم په دغه ځائے ولاړ ؤ اؤ بیا بېرته خپلې کوټې ته سُتون شو. نورې دُرې واړه هم اوس اودهٔ شوې وې، خو سمیتا اؤ مدهوبالا شپه د زرکې سلګیو ته ژړلو کښې اؤ د مېرابان څارنه کښې په ویښه تېره کړه.
دُرې ورځې مېرابان د کور درشل نه پښه بهر ایښې نهٔ وه اؤ نه ئې کور کښې چا سره خبرې کړې وې. په څلورمه ورځ ماښام هغه کور نه ؤوتلو. دغه دُرې ورځو کښې کهٔ چا هغه پوښتلے هم ؤ، خو هغهٔ څهٔ ځواب ورکړے نهٔ ؤ. په دغه ورځ کور نه وتلو کښې هغهٔ مدهوبالا ته ؤوې،
"کهٔ ما ناوخته کړو، نو ور ته زُرنده ؤوهه!".
شپه مدهوبالا د ور څارنه کښې تېره کړه، خو زُرنده ئې ؤ نهٔ وهله. سحر سمیتا وُرځپانه راؤړله، مدهوبالا له ئې ورکړه اؤ پخپله نېغه کوټې ته ننوتله. وُرځپانه کښې د ښار د یؤ نوموړي سړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

پتهو ؤ، چې هغه چا لويه لاره کښې وژلے ؤ او د هغۀ د ځاندرې څۀ برخې ئې په چاړه غوڅې کړې هغۀ سره خُوا کښې ايښې وې. په انځور ليدلو او خبر لوستلو مدهوبالا وُرځپاڼه يو اړخ ته کېښودله. په هغې غوني ځير ځير شول. هغه سميتا پسې ورتلله، چې دې کښې ور بېرته شو او مېراېان کور ته راغلو.

"سميتا!"

سميتا د ور کړُپ پسې خپل نوم اورېدلو سره د کوټې نه ابلې پښې راووتله او مېراېان ئې ؤليدلو. مېراېان راغلو، سميتا او مدهوبالائې خپله سينه پسې جوختې کړې او ؤ ئې وئېل،

"ځان وژلو ته څېلمه کول هم د بل وژلو نه ډېر سُتغ وي (بيا هغه هم په ژړا شو او مدهوبالا او سميتا هم) د زرکې سلګۍ دا څو ورځې زما غوږونو نه نۀ وتلې (مېراېان دواړه خپلې سينې نه اخوا کړې، خپلې اوښکې ئې ؤچې کړې) ما بېګا د هغۀ په چغو کښې د زرکې سلګۍ ښخې کړې".

دغه مړے د سېټهه نۀ ؤ. دغه مړے د هغه چا ؤ، چې د زرکې اومې خُلې ته ئې ځان ټينګ کړے نۀ ؤ. د سېټهه په بلنه باندې ټول بدکان ګاګير شوي وو او بيا مدهوبالا خو ډېره وېرېدلې ځکه وه، چې سېټهه د ښار هغه نوموړو سړو کښې شمېر ؤ، چې روپۍ هم ورسره وې، زور هم او روپۍ او زور د دغه وېرې مونډ نۀ ؤ. د وېرې مونډ دا ؤ، چې سېټهه د يو ډېر تور زړۀ څښتن ؤ. څو ځله هغۀ مدهوبالا پسې لاس پُښې وهلې وو او خبره دې له راغله، چې يوه ورځ ئې د مدهوبالا د تښتولو هڅه هم کړې وه. بيا چې کله

(c) ketabton.com: The Digital Library

راني څو بدکانو خپله مېرابان کړه، نو مدهوبالا هم د دهٔ د سْيوري لاندې د سېټهه کومې نه ؤوتله. د سېټهه نور هم ځلور وْرونړه دي. دوه مشران اؤ دوه هغهٔ نه کشران. تاسو د کراچۍ په نومې ځاے کښې د هغوي پوښتنه ؤکړئ، نو اولس به درته ؤوائي، چې هغوي څومره پْياوړي، نامتو اؤ د سړيتوب ښتن دي. د وينې تړون ئې سترګو کښې د ے، نور خو به د دغه وْرونړو زړهٔ چرې هم سېټهه له ور نهٔ شي. د هغهٔ مشر ورور دې خْداے ؤبخښي، هغهٔ به پرې چوکه ايښودله، خو چې کله نه د کراچۍ سياست کښې د ژبې په بنسټ واکمنو د اوسېدونکو وېش پېل کړو اؤ بيا يوې ځانګړې ژبې سره ئې خپل ټول کومک ؤتړلو، نو سېټهه د مشر ورور لاس نه هم ؤوتلو. د ويوونکو د غاړې دې وي، خو ګڼې خْلې وائي، چې خپل مشر ورور دهٔ پخپله وژلے ؤ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نهمه شپېه

ما هغه وخت عبدالغفار خان پېژندلو. هغه زما د کلي د يؤ خان ځوے ؤ. پلار ئې زما ياد نۀ شي. د دُرېږ خانانو پلار ؤ. هغه دُرېږ واړه پېژنم. اولس به ورته باچاخان وئيلو. زۀ خبر نۀ ؤم، چې هغۀ ته باچاخان ولې وائي؟ (خپل نوم ورته ولې نۀ وائي). څۀ موده اګاهو زمونږ د کلي منيربابا چې د جلال اباد نه راستون شو، نو په جومات کښې ئې خبره کوله، چې "دا څو مُياشتې سوکړه وه، خو د باچا خان بابا جنازه چې پورته شوه، نو سوکړه ماته شوه".

منيربابا خو پخپله بابا دے، هغه باچاخان ته بابا وائي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

منيربابا ما ته اؤ زما د ترونو ځامنو ته اؤ زما پلار ته اؤ زما د پلار ورونړو ته ډېر ګران ؤ. يؤ سبب خو ئې دا ؤ، چې هغه د کلي پخوانو مشرانو کښې ؤ. اوس خو زما د نيکۀ سره نور تهول مړۀ دي. منيربابا، کوستان استاذ، تازه نور بابا، پايودين بابا، شکور استاذ، سابق صيب اؤ سېدولي بابا ژوندي دي. بيا دې نورو کښې زۀ پايودين بابا خپل نيکۀ ګڼم، ځکه چې د هغۀ څوي صلاح الدين کاکا زما د پلار د ځلميتوب ملګرے دے اؤ دغه ملګرتيا اوس هم ښه کلکه ده (اؤ تر هغې به کلکه وي، تر څو چې زما د پلار ځامن يا د صلاح الدين کاکا ځامن پرڅمن شوي نۀ وي) اؤ شکوراستاذ راته ځکه ډېر ګران دے، چې پتهی سيپارې نه واخله د وَالنّاس پورې ئې راته قران په وئېلو هم زده کړے دے اؤ ژباړه هم. د منيربابا سره زمونږ د مينې دويمه موخه دا وه، چې هغه زمونږ د نيکۀ ډېر نژدې ملګرے ؤ. زمونږ نيکۀ د پوجون بابا (خُدائے دې ؤبخښي) مرګ نه وروستو زمونږ د کلي د جومات ساتندويه ؤ اؤ کله چې زمونږ نيکۀ مړ شو، نو د کلي اولس منيربابا ته دغه پتکے په سر کېښودلو (بيا وروستو چې منيربابا مړ شو، نو عزيز کاکا د جومات ساتندويه شو. الله دې ژوندے ساتي).

يؤ منيربابا به باچاخان ته "بابا" نۀ وئېلو. د ډيورنډ کرښې په دواړه اړخونو پښتنو هغه خپل "بابا" منلے ؤ. پښتانۀ چا ته ويړيا د "بابا" اؤ "ماما" نوم نۀ ورکوي. پولس نه وېرېږي، نو "پولس ماما" ورته وائي اؤ پيري نه وېرېږي، نو "پېرے ماما" ورته وائي. پاتې

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو، "بابا". دوي هغه چا ته "بابا" وائي، چې دوي ئې ؤمني. (ګوړګوړبابا پکښې نۀ شمېرم، هغه هسې بابا شوے دے).

د "انجمن اصلاح افاغنه" نه د "خُدائي خدمتګار" پورې به هغۀ د خپلې خاؤرې، خپلې ژبې اؤ خپل اولس خبره کوله. دې منځ کښې هغۀ خپل ځان هېر کړے ؤ. پښتنو په ځوانئ کښې "باچاخان" کړو اؤ په سپينه ږيره ئې "باچاخان بابا" کړو. کراچئ کښې د دغه باچاخان په نوم يوې ګرځؤنې له هم نوم ورکړے شو.

ځۀ وخت چې واکمنو کراچئ د ژبې په بنسټ وېشله، اؤ د يوې ژبې ويونکو د بلې ژبې ويونکي وژل، نو هغه وخت باچاخان کراچئ کښې ؤوې،

"د هندوستان وېش نه وړاندې تاسو د مسلمان، هندو اؤ سيکهـ په نامه ځانونه وژل اؤ اوس د پښتون، مهاجر اؤ پنجابي په نومونو يؤ بل وژنئ. تاسو د يؤ بل دُرناوے ولې نۀ کوئ؟

د يؤ بل د وينې ارزښت ولې نۀ پېژنئ؟

د يؤ بل برخه اؤ حق ولې نۀ منئ؟

د وينې ورېم نه تاسو له ولې کُرکه نۀ درځي؟

ستاسو سترګې ولې مينه ليدل نۀ غواړي؟

تاسو د وطن په مينه ولې نۀ يؤ کيږئ؟"

نن د هغۀ د تلين په وړومبئ ورځ نړئ هغۀ اؤ د هغۀ په ښونه اؤ ښودنه پسې لاسونه ؤمروړل.

کلي کښې راپورېئ خپل تمبل له تېل ورکړي اؤ نمر ته ئې ايښے دے. کلي نه دُرې ډولئ لاړې اؤ يوه ډولئ ورته هم راغلې نۀ ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سبا نه بله ورځ به مابنام دا تمبل د ځیرک خان اوومې نه وروستو په وړومبي ځل د قدوس خان کور کښې ؤغږیږي. میرګاټي له (نه ریښتیا) فردوس خان له ئې نیوکه ؤکړه. دا ځل چې راپوړې تمبل غږوي، نو مابتې به نه وي. مابتې خپله مور اؤ ښکلې نیمه ځلۀ سُتانۀ کړي دي. هغې ورته خپله پُریکړه ؤوئیله، چې د ځیرک خان سره دغه کور نه هغه هم وتلې ده. ښکلې به دغه ورځ خپل اغوستن کښې نۀ ځائیږي، خو دا خبره لرې ده، چې د بلقیس زړۀ به د راپوړې تمبل سره ټُرپک ؤوهي. فردوس خان تلو تلو، نو په شیشړه مئنېدو. هلکه! شیشړه چې پېغله شوه، نو ښاپېرۍ شوه.

مېرابان مُیاشت کښې دوه ځله بهر نځا د پاره زرکه اؤ د هغې سوېلۍ بوځي. اوس خو دغه کوڅه کښې تهولو نه لوی کور د هغوي دے. زرکه لکه د نواب د لُور ژوند کوي اؤ دې ژوند کښې کله کله هغې ته د خپل کلي د کور نړېدلې بلې وریاده شي، کله کله ورته د مابتې مینه ؤدریږي اؤ کله کله ورته کمیله په غوږ کښې "څنګه ئې دغۀ؟" ؤوائي..... خو دا خبرې دومره د اوږدو نۀ وي. مدهوبالا مجمر راخستے وي اؤ یا ورته سمیتا خپله یا د مدهوبالا یا د مېرابان قبصه راخستې وي. اوس خو د هغې لاسونو باندې د نکریزو رنګ نۀ پیکه کیږي. کۀ سمیتا نۀ وي، نو آرا وي اؤ کۀ هغه نۀ وي، نو هېلن وي اؤ کۀ هغه نۀ وي، نو بل چا نکریزې خوشتې کړې وي.

مېرابان میاشت کښې یؤ ځل خامخا د خپلې مور پوښتنې له ځي. د هغۀ مور اوس هم هغه خپل نۀ ګني، خو ورور ئې د تېرو

(c) ketabton.com: The Digital Library

څو میاشتو نه کور ته د هغهٔ راتګ خپل سپکاوے نهٔ ګڼي. اوس مېراباں هلته ډکې منګولې ځي.

(اے پلیتې نړۍ!)

مور ئې هم ډېره غاړه پسې نهٔ وړي. خو خپله پڼه نهٔ مني. هغه د سندهـ د يؤ پېژندلي خېل سره تړون لري. تربور مربور به ئې ورور له پېغور هم ورکوي، خو بيا هۍ هۍ پليتې نړۍ! پېغور پېغور دے خو د مېراباں ډکې منګولې.

مونږ نه دا څنګه هېر شوي دي، چې سېتهـ هغه ورځ خپله ماڼۍ کښې زرکه ؤليدله اؤ بيا پسې ورپېښ نهٔ شولو. مېراباں دا ګڼل، چې هغه شپه په زرکه غوټه کېدونکے په ښار کښې ؤوژلے شو اؤ د هغهٔ هاغه دغه د هغهٔ نه غوځ شوے د هغهٔ په خُلهٔ کښې ورکړے شوے ؤ، نو ګڼي دا ډېره وه؟ مېراباں پوهه نهٔ ؤ، چې سېتهـ هغه مړے په شړق هم نهٔ ويشتلو. نن چې مېراباں کور کښې نشته، سېتهـ د هغهٔ انګڼ ته ورغلو. د خپلې کوټې په درشل ولاړې زرکې چې څنګه ؤليدلو، نو دننه لاړه اؤ ښکاري په کوټره شُخوند پسې ورننوتلو. دا خو ښه وه، چې سميتا ليدلے ؤ اؤ دا ښه وه، چې د سېتهـ سره ټوپک ګرځوونکي بهر ولاړ وو. سميتا چې کوټې ته ورننوتله، نو سېتهـ بيا زرکه کټ کښې څملولې وه اؤ کميس ئې ترې شلولے ؤ. خُدا ے دې دوي په نېکه واړوي، خو پرتوغ ښ اچوئ کنه!!!

سميتا په ځاے د دې چې د سېتهـ لاس نيولي وو، د هغهٔ په پښو پُرېوتله اؤ ؤ ئې وې،

(c) ketabton.com: The Digital Library

"سېټهه صيب! کۀ تۀ خپلې اوبۀ ويستل غواړې، نو هن! ما واخله. زۀ به ويش هم نۀ کوم. چې څنګه دې خوښه وي، خو دې سپېڅلې ته څۀ مۀ وايه".

"زمري وابنۀ نۀ خوري".

"تُهکرے الله جو واسطو. اِن کے چهه ڈے"

زرکه کۀ د هغوي په ژبه نۀ پوهېدله، خو په دې پوهه وه، چې دغه وړے ځاروے د هغې پرېښودلو ته چمتو نۀ دے. دغه وخت مدهوبالا هم کوټې ته دننه شوه اؤ چې څنګه ئې سېټهه ؤليدلو، نو په هغه ځاے پېښه نيولې شوه. لاس پښو نه ئې سا ؤوتله.

"راځه! راځه! ډارلنګ!"

د سميتا مدهوبالا ته پام شو اؤ په ځاے ؤدرېدله. هغه نېغه ورغله، په زرکه ئې خپله لوپټه خوره کړه اؤ يؤ اړخ ته ؤدرېدله. دغه وخت پورې نور اتۀ نهه بدکان هم کوټې ته ورغلي وو.

"تا ما پسې خپلې تنۍ شلولې وې، ما غاړه ايښې نۀ وه. اوس دا ماشومه پرېږده! تۀ چې څۀ وائې، زۀ به هغسې کوم. زما د غوښې يوه يوه تيکه په چاړو غوښه کړه. زۀ به هيڅ هم نۀ وايم. هن! واخله!".

مدهوبالا خپل دواړه لاسونه خوارۀ کړي، سترګې پټې کړي اؤ دواړه شونډې جوختې کړي. د زرکې سترګې ترېدلې وې.....

هغې لوپټه ځان ته نيولې وه اؤ هرې سلګۍ سره ئې بې شمېره اوښکې بهېدلې. سېټهه د زرکې خوا ته روان شو اؤ خپل ښے لاس ئې د مدهوبالا څټ ته ؤغځولو اؤ هغه ئې ځان ته جوخته کړه. بل

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاس ئې د هغې کمیس ته لاندې کړو اؤ په کوناټو ئې ورله خوره سپېره منبل پېل کړل.

"هغه وخت تۀ خوږه وې.....

اُومه وې.....

نېنځکه وې.

اوس ستغه شوې ئې.زما سُتوني ته سُتغ شیونه نۀ تیرېږي. ما خپل سُتوني له د پستو نمړیو خُوند ورکړے دے.

تۀ به مې ؤنخښلې".

هغه په زوره زوره ؤخاندي.... د مدهوبالا بدېې نه خپل لاس ؤباسي اؤ بیا زړکې ته مخ واړوي.

"ان ن ن!"

د سبتهه شیطانې سترګې ځان ته په کتلو لیدلو سره د زړکې خلې نه د وېرې ډک غږ ؤوتلو اؤ ناڅاپه ؤدرېدلو. دغه وېره د مېراباﻥ لیدلو سره پښه نیولې شوې وه.

"دا څۀ؟"

د مېراباﻥ شونډې ډېر سوخت نه توري شوې.

"سبتهه صیب! دا دې ښۀ ؤ نۀ کړل (هغه د زړکې خوا له لاړلو، هغه ئې پاڅوله، لوپټه ئې ترې چاپېره کړه) ور پورې کړئ!".

"ما سره دومره زور، واک اؤ چل شته، چې تاسو ټولو ته هم دلته اغوستن ؤباسم اؤ لوڅ اؤ بربنډ مو د ښار په لارو کوڅو کښې ؤګرځوم. ستاسو تپوس به ما نه څوک ؤکړي؟ (هغه د مېراباﻥ خوا له راغلو) دا نېنځکه ما ته دلته پرېږدئ اؤ ورک شئ! پښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سڼکې کړئ!"
"ما هم ژوند بړواتوب کښې تېر کړے نۀ دے. ستا غونډې لکې خوټې ګرځېدونکو خو دا نړۍ وړانه کړه. ستا زور اؤ واک پخپل ځاے، خو اوس ما هم د خپلو مېرابانانو نه دومره زور، واک اؤ چل اخستې، چې په ښځونک اغوستن اغوستلو به درته ځان بد ښکارې، خو نور به کۀ خېر وي، ښځې ته خور وائې".
(اوهو! ښه، نو مېرابان دا غواړي. سميتا بهر ؤوتله. د سپتهه سرو ته ئې ؤوئېل، چې سپتهه شپې ته ايسار شو اؤ هغوي لاړل (هغوي د سپتهه په تنده پوهه دي، چې هغه دغسې تؤدو پالنګونو کښې پستې برستن ته شپې د پاره کله کله ايساريږي)).
بدکانو د سپتهه خلۀ کښې شوره ورکړه..... د کوټې ور ئې پورې کړو..... هغه ئې کټ کښې لاسونو اؤ پښو نه ؤتړلو، ترخونو نه نوم پورې ئې ترې هم بياسته تاؤ کړه اؤ په اوچت غږ کښې ئې دا سندره په ټيپ سوره کړه،
"الے.....الے موجا مارو اړه!
او موجا جوګي اړه!
مارورا متهرا مونجا!
مارورا سوهنا مونجا!
مارورا لاهوتي مونجا!"
د مېرابان په وينا زرکه بلې کوټې ته بوتلې شوه. آرا اؤ نينا هغې سره لاړلې. تېل راؤړے شول اؤ مېرابان د سپتهه پرتوګ د کټ په پيارمه ځوړند کړو. هغۀ ډېر زورونه ؤکړل، خو اوس ګېر ؤ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مېرابان پخپل لاس تېل ؤمښل اؤ د سېتهه غړماني اؤ لېنګي ئې غړوړل. هغۀ پخپلو لاسونو دغه دومره ؤمښل، چې اوس ئې تلے سڅزولو.

"نېک خو بېخي سر نۀ اوچتوي" (د سېتهه په زورونو پرهر شوؤ پښو ته کتلو سره مېرابان کوشليا ته ؤوې) "راشه کنه! کۀ ستا لاسونه ئې جېګ کړي".

اوس مښل ډېر شوي وو. سېتهه هم سړتړے شوے ؤ. هني اؤ نيمت اؤ کوشليا يؤ خوا شوې، سميتا اؤ کرن اؤ تيکارا بلخوا شوې. دغه شپړو د هغۀ پښې کړلکې ؤنيولې اؤ مدهوبالا د هغۀ پښې ؤسپړدلې. سېتهه بيا ډېر زورونه ؤکړل اؤ بيا سړتړے شو.

"دومره زورونه خو ما ژوند کښې ليدلي نۀ وو. څۀ زړياتے خو درسره نۀ کؤم، مار دې ايجازه کښې راولم، چې پړدۍ لونه اؤ ځامن نۀ چيچي (د سېتهه په نوم کښې هغۀ په دواړه لاسونو يؤ څو ديکې ؤوهلې) دا سندره نوره اوچتۀ کړئ اؤ چې څنګه زۀ لاسونه اوچت کړم، د دۀ پښې دومره زور سره راکاږئ، چې سړوړه ئې ځيرې شي."

"جوګي ايا مو نا سونجاتا
جوګي ايا مو نا سونجاتا
ايړا وين وړجائي ويا
الے... الے موجا ماړو اړا....."

د مېرابان غږ سره چې بدکانو زور کړل، نو د سېتهه دړواړه پښې يؤ بل نه په جق لرې کړې شوې اؤ د هغۀ د رګونو د غوځېدلو شړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

واؤرېدلے شو. سېتهه خپل هوش ؤبائېللو.
"د ښار په یوه کوڅه کښې ئې ؤغورځوئ. کۀ د خپل پلار نه زېږېدلے وي، نو د نمر سترګه ختلو نه وړاندې به مړ وي اؤ کۀ مور ئې ګاونډي ته اپې وئیلي وي، نو بیا خُدائے کړے ناکام دے، پخپله به څۀ کوّم نو".
دوه ورځې وُروستو وُرځپاڼه کښې د سېتهه د ځان وژنې خبر خپور شوے ؤ. یوه لویه قېصه هم ورسره وه.
"دې قېصې نه خو مونږ هډو خبر نۀ وو"
نیمت ؤوې.
سېتهه ښۀ سړے نۀ ؤ، خو د سېتهه مور ښه ښځه وه.
نیمت دغه کور کښې اوسېدونکے یوازې بدک دے، چې دغه هم چیره کړے شوے ؤ. هغه دغه کور کښې یوازې بدک دے، چې بهر څوک په لاس ورشي، نو هغۀ نه مخکښې کیږي. خپل خارښ د پاره په بُوکه کیږي، پېسې نۀ اخلي. خُدائے دې نۀ کړي،چې مېراباں ترې ؤغوږېږي، ګنې مړ به ئې کړي.
نیمت به کله کله په ژړا شو. هغۀ کښې دننه سړے به نېغ شو اؤ د هغۀ زړۀ به ئې په مُوټې کښې کلک ؤنیولو. د هغۀ خُلې نه به پشم روان شو اؤ د هغۀ سترګې به سُرې سُکروټې شوې. په ډډه به واؤړېدلو اؤ چې په ځاندره کښې به ئې څۀ خُوځښت هم نۀ راتلو، نو چغې به ئې کړې. د هغۀ درد اؤ خُوږو باندې د هغۀ مېراباں پوهه ؤ. مېراباں خپل کور کښې د استوګنې لاره هغۀ له د هغۀ د قېصې اؤرېدلو نه وُروستو ورکړې وه اؤ هغه وخت ئې ورته

(c) ketabton.com: The Digital Library

وئيلي وو،
"د خُدا ے په کارونو کښې ګوتې وهل مې خُوښ نۀ وي. د دې زور سړي نه وُروستو ووځي".
نېمت ته به چا وئيلي نۀ وو، چې چيره کېدلو سره غېږ نېغېدلو نه ؤځي، خو زړۀ خپل تخنېدل اؤ غوښتنې نۀ پُرېږدي. د نېمت ژوند لکه د يؤ هروختي عذاب تېرېږي اؤ هغه هم کانړے د ے، چُوي.... نړيږي.... ماتيږي، خو څۀ وائي نۀ.
دې ځلور پنځۀ کلونو کښې پېدرګل هم شونډې سُرې کړې وې. هغه اوس پوهنتون نه وتلے د ے اؤ څُوارلسم پورې ئې زده کړه کړې ده. اوس هغه د کراچۍ د هرې کارخانې، هر مکتب اؤ هرې ادارې ور وهلے د ے، خو هغۀ له څوک کار نۀ ورکوي. وُرځپانه کښې چې کله هم د څۀ کار اؤ وظيفې د پاره غږ لولي، نو هماغه وخت هلته ورځي. پلار ئې ډېر پوهه کړو، چې بل څۀ کار کوه، خو ځوے ئې غاړه نۀ ږدي.
"ولې؟ ما چې دومره زده کړه کړې ده. ما ته به څوک دا ؤوائي، چې زۀ ليکل لوستل کولے نۀ شم. دلته سړي کار کوي، ښځې وظيفې تر سره کوي، ما کښې څۀ نيمګړتيا ده، چې ما له وظيفه نۀ راکوي؟ زۀ به بل څۀ له ګوتې نۀ وړم، تر څو چې مې خپل دغه مرام ترلاسه کړے نۀ وي".
مونږ خو خُوره لېپه يو، چې الله دې ؤکړي، چې هر چا ته د هغۀ حق اؤ برخه ورکړې شي. د نړۍ په مخ چې چرته هم کُرکه زېږېدلې ده، د دغې کُرکې د ځېلو په کنستلو مونږ د بل برخې اؤ حق ته تور

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړۀ وينو اؤ بيا هم دغه کُرکه د کوړمو، خېلونو، سيمو، قامونو اؤ هېوادونو تر منځه د نُخښتې تاده کړځې.
د تېنتيس جان په مخ اؤ سترګو کښې چا هم د مرګ وېره ليدلې نۀ وه. هغۀ تهول ژوند په مرګ پسې ملنډه کښې تېر کړو. لامه توپنچه به ئې هر وخت په تهټې ځُوړنده وه. هغه داسې هم نۀ ؤ، چې هر وخت به ئې ګنې تورې نه وينې څڅېدلې. هغۀ چرته هم چا ته سُتغه سُپوره وئېلې نۀ وه اؤ نښکاره ده، چې هغۀ چا سره سُتغه سُپوره نۀ وه کړې، نو په هغۀ هم څوک بُلوڅېدلي نۀ دي. لامه توپنچه د هغۀ د تُرۀ وه اؤ تُرۀ ته دا ډېر نژدې ؤ، نو هغۀ ورله يؤ ډول د ډالۍ په توګه دغه توپنچه ورکړې وه.
زما ورسره خُدا ے شته، دغه توپنچه هم نۀ خُوښېدله، خو چرې مې ورته وئيلي نۀ وو. دومره ده، چې يوه بله خبره مې ورته کړې وه. خپل ماتهور کښې به د هغۀ پښه په اکسلاټر ډېره جوخته وه. ما هغۀ ته يوه ورځ ؤوې،
"جانيه! تۀ دومره توند ماتهور مۀ ځغلوه. دا خو تامړې دي، بيا به سمې شي، خو خُدا ے مۀ کړۀ، کۀ ځان يا بل څوک لاروے در نه".
"اياتولا!

د مرګي وېره مې په سر باندې سُوره ولې کړم؟
د رنګ نه ډکه دا نړۍ ځان ته سُپېره ولې کړم؟

(په زوره زوره ئې ؤخاندل) مرګ په نېټه دے".
"خو وګړے نۀ د چيرړو نبنځکه ده،چې بيا به ئې ؤګنډې اؤ نۀ د تامړې ماتهور دے، چې بيا به تامړې نبغې اؤ کوشبر کړې".

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغهٔ مخ نه خندا ورکه شوه. ما وړومبي ځل د هغهٔ سترګو کښې وېره ؤلیدله. رو غوندې ئې ؤوې،

"ایاتولا! زهٔ د باجوړ خان هومره زړهٔ ور خو نهٔ یم اؤ نهٔ د خپل تُرهٔ هومره باتور یم. کله کله د شپې چې څملم، نو غوږ کښې را ته څوک ؤوائي، "بؤؤؤ" اؤ زهٔ ؤبوږنېږم. یار! دغه بؤ ما ته د مرګ ښکاري. زهٔ راپاڅم اؤ په زور زور ؤخاندم. دغه په زور زور خندا کښې د بؤ غږ ورک شي، خو هغه بیا هم وي، زهٔ ئې غږ نهٔ اؤرم. (د هغهٔ غږ نور هم تېښ شي) زهٔ ئې غږ نهٔ اؤرم، خو هغه بیا هم وي. هغه بیا هم وي. (بیا ئې غږ خپل ځائے له راشي) کله کله دې وُرندار ما ؤپوښتي، "دا په تا څهٔ ؤشي؟"، زهٔ ورته ؤوېم، "بؤ د ے، ؤ مې ځُغلوهٔ". هغه زما په خندا نهٔ پوهېږي اؤ کهٔ پوهېږي هم، نو څهٔ وائي نهٔ. ایاتولا! دا ښځه هم څهٔ بلا وي. پوهه به پرې نهٔ شې. ګوره! ستا هغه ستا څومره پاملرنه کوي. ستا غوندې پیریاني سره به څوک وخت تېر کړي؟ اؤ هغه هم کاپیران!"

هغه بیا په ډېره زوره زوره ؤخاندي. زهٔ پوهه شوم، چې هغهٔ ته بیا غوږ کښې چا بؤ ؤوې. ما ورته تګ کښې ؤوې،

"پیریان دروغ دي (ما د هغهٔ لاس خپل منګول کښې لږ جوخت ؤنیوهٔ، خلٔه مې د هغهٔ غوږ ته نزدې کړه اؤ چې کله ترې روانېدم، نو) مرګ رینښتیا د ے".

هاغه ورځ هغهٔ ما ته څهٔ ؤ نهٔ وئېل، خو ډېر وخت پورې ما دا ګڼل، لکه چې هغه ما ته ګوري اؤ زړهٔ کښې وائي،

"جانیه! ؤخانده جانیه! بؤ د ے".

(c) ketabton.com: The Digital Library

"د ژمي تور ماښام کښېږ لړه خوره وه. ناڅاپه يؤ چړينګ شو، بيا يؤ لوي غرځ شو اؤ بيا...." ډېرې خلې دي، ډېرې خبرې دي. ما پخپله دغه د ډغرې ځاے ليدلے نۀ دے. وختي رياض وې، چې ماتور ئې بيخي چپړيت شوے. ځوے ئې ژوبل دے اؤ مېرمن ئې هم. پخپله ئې سر خوړلے دے.

"ګوليه! کۀ ماتور ئې په ؤنه نۀ ؤ وراچولے، نو اوس به ئې ښځه اؤ ځوے هم مړۀ وو".

ما چې د پېروشا خبره واؤرېده، نو هغۀ ته مې ؤوې،

"ګوليه! تېنتيس ځان وژلو سره د خپلې ښځې پېغلتوب اؤ د خپل ځوي راتلونکے ژوند هم وژلي دي".

خبره ما پېروشا ته د ګولي په نوم واؤروله. هغه دواړه پرې ځان پوهوي. تېنتيس خان ته به اوس بؤ غږ نۀ کوي.

"روژه راغله ډانګ په لاس

لوي وهي واړۀ ترې خلاص"

زرکې ته د روژې په راتګ خپل کلي کښې د وړو هغه چغې وريادې شوې وې، ځان سره ناسته دغه خيالونو کښې وړکه وه. مابتيې، مړخپنې اؤ شانو اؤ د هغوي نورو همځولو نجونو به په يؤ غږ کښې چغه کړه،

"روژه راغله ډانګ په لاس

لوي وهي واړۀ ترې خلاص"

اؤ دغه لارو کښې به تؤدوښه شوه. قدوس خان به کور د پاره ډېر څۀ راؤړل. په روژو کښې به ماښام پانوس خان د نمونځ په نوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ؤوتلو اؤ بیا په پوله به ئې د خپلو ملګرو سره سیګرټ څښکل. ښکلې به وړندار ته د سیګرټو ګیله کوله، ځکه خو چې به پانوس کور ته تللو، نو هغې نه اګاهو به ئې ځلۀ سمه شوره باندې ؤوینځله. د وړندار خپل سپین ږیرے هم روژه کښې باتے ته تیلے وهي، خو اوس مشره مور نشته، چې څمڅ......".

هلته په کوټه کښې مدهوبالا سره څوا کښې مجمر پروت دے. مجمر کښې پراتۀ سکارۀ مړۀ شوي دي. ټول سپیلني لوګي شوي دي. مدهوبالا خو د مابنام نه سمیتا ته وئیلي وو،

"کۀ لږ سپیلني یا نمبر چا راؤړل".

"سبا به راؤړم مدهو! اوس خو شته کنه؟"

"دغه څو پانړې دي نو. بیګا له مدهوش راځي، ځکه مې وئیل. د هغۀ ډېر خوښې وي".

سم د مابنام نه مدهوبالا ځان پسې د کوټې ور پورې کړے ؤ. هغې د خپل مخ نه واخله، خپلو پنډو پورې ټول وېښتۀ توږلي وو. د مدهوش د خوښې زېړه ساړي ئې اغوستې وه، یؤ ګل ئې خپلو څڼو کښې ایښے ؤ اؤ هم د دغه ګل رنګ ئې خپلو شونډو له ورکړے ؤ. دا ځل مدهوش هم ډېر وخت هغې نه لرې ؤ اؤ دا ځل ډېره موده تېرېدلو باندې په وړومبي ځل هغې ځان باندې پیکه شوي پېغلتوب له بیا رنګونه ورکړي وو..... د مخ کوتونه ئې پټ کړي وو..... خپلې سپینې څڼې خو به هغې هسې هم تورولې، خپل تېر جوبن ئې بیا مېلمه کړے ؤ.

مدهوش سره سمیتا، هېلن اؤ زرکه هم د مدهوبالا کوټې ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورغلې. دغه اوس لوي کور ؤ. اوس د هر چا خپله کوټه وه، خپل کټ ؤ. دومره موده کښې هغه وختونه تلي وو، چې يوه کوټه کښې څلور کتهونه اؤ زياتره په يؤ کټ کښې دوه بنځونک. اوس ژوند کښې پراختيا راغلې وه. مهرابان چې مړ شوے دے، نو د دغه کور پاملرنه سميتا ته په غاړه شوې ده. "سبا به راؤړو مدهو! اوس خو شته کنه". کله چې سميتا مدهوبالا ته دا وئيلي وو، نو هغې ته خپل مهرابان ډېر ياد شوے ؤ. مهرابان تل هغه لکه دَ خپلې لور ساتلې وه اؤ هم لور به ئې ورته وئېل. دا نوم مدهوبالا ئې هغې له نړۍ د پاره ورکړے ؤ. د مهرابان پخپله خلۀ به تل هغې د پاره "لورې" ؤ.

د هغه ورځ نن څلور کلونه ؤشول. مهرابان ډېر ناروغه ؤ. خپله سُورلۍ کښې هغوي د روغتون نه کور ته تلل اؤ په لاره د جمعې نمونځ نه اګاهو امام صېب د جومات مخې ته څو سپين روبو سره ولاړ ؤ.

"لورې! چې کور ته لاړ شو، نو نمونځ به کؤم".

بيا مهرابان هېڅ ؤ نۀ وئېل. سميتا اؤ مدهوبالا خو ورته هم څۀ وئيلي نۀ وو.

کور کښې بمبې ته په کتکې ناست مهرابان خپلې پښې ؤوينځلې، مدهوبالا لاس نه ؤنيولو، د زرکې کوټې ته لاړو اؤ زرکې زر زر دوه مصلې په زمکه خورې کړې.

"زۀ هم اودس کښې يم"، مدهوبالا ؤوې.

"خو بله مصله نشته"، زرکې زر ځواب ورکړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"دوه مصلې درېو له ډېرې دي"، مېرابان غوڅه کړه.
هغه ورځ په نمونځ کښې مېرابان ډېر ژړلي وو. د زړکې خو دومره څۀ نۀ وو، خو مدهوبالا ډېر ژړل. سمیتا هم دواړه لاسونه خپل شیوا ته غبرګ کړي وو، د هغې اوښکې هم نۀ ودرېدلې.
"یوه ورځ زۀ نمونځ د پاره جومات ته ننوتم. یو سړے زما خوا نه اخوا شو، زۀ بل ته نزدې شوم. هغه هم زما نه اخوا شو، زۀ بل ته نزدې شوم. دې کښې یو سړي مولانا ته ګیله وکړه. مولانا زۀ وړتلم،
"څۀ تنګولو له راغلے ئې؟ زر تر زره وځه!"
زۀ جومات نه راووتلم. بله ورځ مې یو بل مولانا نه تپوس وکړو، چې زۀ به جومات کښې څنګه ودرېږم؟ هغه ډېر ښۀ و، هغۀ را ته ووې،
"جومات کښې به سړي ودرېږي، بیا تاسو".
ما ورته ووې، "زۀ خو هلک یم؟"
هغه موسکے شو، "تۀ د هلک غوندې ئې".
بیا زما کور کښې هم زما وروڼو، زما خور او مور زۀ پېغور ګڼلم. زما پلار مړ و. زۀ خپل زړۀ له دا دلاسه ورکوم، چې زما مور زما د وروڼو لاس ته ناسته وه، ځکه ئې زما د وروڼو د زړۀ خبره پخپله خلۀ کوله، ګنې بیا چې کله (هغه د زړکې تندي ښکولولو د پاره لږه غلې شوه) دا غوړمخې زمونږ کور ته راغله، نو زما وروڼو هم زما مور سره زما مخ کېدلو ته غاړه کېښودله".
هغه شپه هغه د مصلې نه اوچت نۀ شو او ډېر وخت ئې ژړل. د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغهٔ ژړا کښې زرکه هم اودهٔ شوې وه. زرکه چې د سحر نمونځ ته پاڅېدله، نو مېرابان سره مدهوبالا اؤ سميتا سُرې سترګې ناستې وې. دغه کور کښې ټول سرونه بې سُيوري شوي وو. اوس د مېرابان په وېنا د دغه کور مشرتابه د سميتا سره وه.

هېلن غږ ؤکړو، خو مدهوبالا ور بېرته نهٔ کړو. بيا ئې غږ ؤکړو، خو دا ځل هم کوټه کښې د ننه کشکړپ ؤ نهٔ شو. چې کله د سميتا په دې غږ چې "مدهو! مېلمه دې راغلو"، هم چپيا وه، نو سميتا ګاګيره شوه اؤ د کوټې تمبه ئې بېرته کړه. څهٔ ويني، چې مدهوبالا کټ کښې پُرته ده. د هغې خُوا کښې مجمر پروت دے اؤ دغه مجمر کښې ټول سُپيلنې سُوزېدلې دي اؤ ټول سُکارهٔ ايرې شوي دي. څو شېبو کښې د کور ټولې اوسېدونکې دغه کوټه کښې وې اؤ د ټولو سلګۍ ماتې وې. يؤ مدهوش نهٔ ژړل. مدهوش غلے ناست ؤ اؤ خپله غېږ کښې ئې د مدهوبالا سر ايښے ؤ. زرکه خو د هر چا نه ډېره ژړېدله. څو شېبو کښې د مدهوش د سترګو نه يوې رڼې اوښکې د هغهٔ د څېځمې نه پښه په اننګي کښېنودله اؤ د دغه اوښکې پلؤ نيولې نورې ګڼې اوښکې روانې شوې. هغهٔ خُلهٔ ؤسپړدله،

"بېلتون د مرګ استاز ے
د بېلتون رنګ تور د ے
د مرګ ونګه توره ده
بېلتون د يار سترګو نه
د ژوند رڼا واخسته

(c) ketabton.com: The Digital Library

بېلتون د یار شونډې و نه
په زور موسکا واخسته
بېلتون د یاره سره
زما نه ساه واخسته
بېلتون د یار انځور نه
د ښکلا رنګ وُتروړۀ
بېلتون د یار د غېږ نه
سندریز شړنګ وُتروړۀ
بېلتون تالا کړمه زۀ
بېلتون تالا کړمه زۀ
د نُیازبین ژوند خُدایه!
د سُپېرۀ مرګ خُدایه!
زما نُیازبین جانان
زما نُیازبین جانان
زما نُیازبین جانان (یوه نیمه سلګۍ)
زما نُیازبین جانان (یۀ څو سلګۍ)
زما نُیازبین جانان (اوس غېږه کښې مدهوبالا وُنیسي اؤ
په چغو ژاړي اؤ ورسره نورې ډېرې سترګې په ژړا دي)
زما ګل خاوري نۀ کړې!
زما ګل خاوري نۀ کړې!"

د مدهوبالا جنازه مولانا شېر بهادر کېماړي وُلوستله. د ښاغلي مولانا نه چاپېره اوسېدونکي مُلیان ډېره کوي. ښاغلي مذهبي

(c) ketabton.com: The Digital Library

مشران په مذهبي غونډو کښې په دې وړاندېز ګډون کوي، چې ښاغلي مولانا شېربهادر کېمارې ته به بلنه نۀ ورکوئ. د ښاغلي مولانا نژدې اوسېدونکي هغۀ سره ډېره مينه کوي اؤ د هغۀ هره خبره په سر سترګو مني. د نورو ښاغلو مُليانو منونکي د هغۀ اؤ د هغۀ منونکو سره څکه نۀ نژدې کيږي، چې هغوي ته وئېلے شوي دي، چې په دې وخت کښې مولانا شېربهادرکېمارې د خُدا ے لخوا يؤ ازمېښت اؤ يوه فتنه ده. هر څو کۀ دغه ښاغلي مُليان د ښاغلي مولانا داسې څۀ خبره په ګوته کولې نۀ شي، خو دومره وخت اولس سره کوم ځا ے وي، چې ځان پوهه کړي. هغوي خو د کنډک ګډوري دي، چې په کومه لاره ئې بوځې، چې په کومه چړه ئې حلالوې اؤ چې په کوم نوم ئې صدقه کوې. د مدهوبالا جنازه کښې د شُمېر څو ښځونک اؤ بدکان وو اؤ شپږ اتۀ د ښاغلي مولانا مقتديان.

د جنوبي ايشياء په اسمان بيا تورې ورېځې ؤګواښېدې. دا ځل اېټمي چاؤدنو د هند لخوا پېل ؤکړو اؤ چاپېره دا ګنګوسې انګازه شوې، چې هند به اوس په پاکستان بُريد کوي. د پاکستان لخوا خپله اېټمي وسله ډاګيز کولو کښې ځنډ ؤ اؤ دغه ځنډ د دغه ګنګوسو اور له نور هم پوکي ورکړل. خبره دې له راغله، چې پاکستان هم اېټمي ځوابي چاؤدنې ؤکړې اؤ نړۍ د نورو دوؤ داسې هېوادونو پېژندنه ؤکړه، کوم چې هر وخت يؤ بل سره د تورې په څوکه خبرې کوي اؤ اوس په زمکه ژوندي د لوئې دړکې سره مخ شول. د چاغي په غرونو کښې شوې د دغې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پاکستاني اېټمي ازمېښت د يادؤني نخښه د پېښور رېډيو سټېشن د ودانۍ په يؤ ګوټ کښې شېرشاه سُوري پُل ته ځېلمه روغه کړې شوه. زۀ خو دا د پاکستان د شين ګنبد دننه د پښتون په وينو سور وجود اؤ شتون پسې ملنډه ګڼم. پاکستان هر توغندي اؤ هرې وسلې له د پښتنو اتلانو نوم ورکوي، خو ښوونځي، پوهنتون اؤ روغتون باندې ئې د نورو قامونو د مړو نومونه اېښودلي کيږي. پښتون بچي ته د عربو تاريخ زوتولے کيږي اؤ د پنجابيانو ليکلې شوې جغرافيه ورته ښودلې کيږي. مذهب د هغۀ د قامي پېژندګلو ورانولو د پاره پکارولے کيږي اؤ د مذهب په نوم هغه د نړيوالې نُخښتې د پاره د خشاک په توګه استولے کيږي. اولس دومره وړے کړے شوے دے، چې هغه د خپلې برخې غوښتلو د پاره وخت نۀ مومي. کۀ څوک راپاڅي، نو هغۀ پسې ئې وړے ترړے کاکے غړ ؤکړي،

"ما له به ما کام چۀ لاؤلې؟"

"جۀ دودی ګوالم"

"جما يکني کيږي"

"جما پاپی يکې چوِي"

اوس پلار ئې خپله برخه ؤغواړي، کۀ خپل لوښ اؤ ابلې اؤ وړې کاکي له څۀ تابيا ؤکړي؟

ټولو نه لُوي ستونزے دغه لاره کښې پښتون پخپله دے. هغه د پاکستان په نوم سياست کوونکي خپل ګڼي اؤ د خپلې خاؤرې په نوم سياست کوونکي پردي. د پاکستان په خاؤره سياست

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوونکي ورته د دهٔ د خاوړې مشرانو باندې دومره تور مبتلي دي، چې هغوي سپینیږي اؤ خړې شوې اوبهٔ رنیږي، خُدا ے زده چې د دې اولس اؤ دې خاوړې به تر هغې څهٔ ونګه روغه شوې وي؟ پښتانهٔ ځانونو ته پښتانهٔ وائي، خو پښتو نهٔ کوي. خپل ورور ته تربور وائي. د ورور په کور جیګ شوي بېرغ نه لُوي بېرغ په بل رنګ کښې خپل د بوال باندې جیګوي، خپل وېش کوې اؤ ځکه په مړه خاوړه اوس هم وربې دي.

اوس دغه کور کښې نوي ګڼ مخونه اوسیږي، چې د هغوي مکېز ته پېغلې هم پسخیږي. دلته اوس زرکه پاتې ده، هېلن پاتې ده اؤ سمیتا. هغې د مېراباں لهجه خپله کړې،

"چې کومه بلا زما په درشل ما ماتوي، زهٔ د هغې بلا انګڼ ته ځم اؤ د هغې په انګڼ کښې ئې ماتؤم".

بېګا زرکه اوده شوې نهٔ ده. ټوله شپه هغه ویښه وه. شپه چې نیمې نه واؤړېدله، نو زرکه هېلن پسې ورغله. نور کله خو چې د زرکې زړهٔ بې ځایه وي، نو هغه د سمیتا خوا له ځي، خو نن سمیتا بهر نڅا د پاره تلې ده. هېلن راغله اؤ هغه اؤ زرکه ډېر وخت پورې غلې ناستې وې. بیا څهٔ وخت د زرکې سترګې پټې شوې. هېلن اوس هم ویښه وه. هغې د زرکې نه سترګې نهٔ ویستلې.

"دا څهٔ ؤشي، چې څوک هم زرکې له لاس یؤسي، نو هغه غوّاړي، چې په زرکه پسې مې ټول ځان ؤمبنلو؟".

دا خبره یوازې د هېلن زړهٔ کښې تېره شوې نهٔ وه. دا خبره د دغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کور د نورو ښځونکو په ګنګوسو کښې هم هېلن اورېدلې وه. هغې څۀ وخت پورې ځان زرکې نه لرې ؤساتلو اؤ بيا ئې رو غوندې خپل لاس په هغې واچولو. هغې زړۀ ؤ نۀ کړے شو. بيا ئې خپل لاس هغې نه لرې کړو. هېلن ډبوسکۍ ده. هغه د زرکې نه کشره ده، خو د خپلې پړشېدلې ځاندرې له مخه هغې نه ډېره مشره ښکارې. اوس خو د زرکې مخ کښې هم کُوتونه راغلي دي. بيا هم د هېلن په مخ د نورو نوؤ اؤ زړو ښځونکو نه زيات پېغلتوب دے اؤ د زرکې نه لږ. اوس هغه په ډډه واؤړېده اؤ زرکې ته ئې شا کړه. هغې ځان لږ زرکې ته نزدې کړو اؤ بيا ئې څو شېبې وروستو د زرکې لاس په خپله خېټه کېښودلو. هغه اودۀ شوې ځان نه خبر نۀ شوه. زرکه پاڅېدلې وه.

هم په دغه ورځ مازيګر نمونځ نه وروستو زرکه د مصلې نه ؤ نۀ خُوځېدله. هغه غلې وه. داسې ښکارېدل، لکه چې د جاکړ راتلو نه اګاهو سيلۍ سا راکښلې وي. زرکه چې کله هم دومره غلې شوې ده، نو څۀ نا څۀ پېښ شوي دي. سميتا غرمه ويښه شوې ده اؤ د هېلن په وېنا د زرکې کوټه کښې د زرکې د مصلې نه پاڅېدلو ته ايساره ده. د ماښام نمونځ هم ؤشو اؤ زرکه بيا هم په مصله ده. سميتا نور زُغم ؤ نۀ کړے شو. هغه غلې پاڅېدله اؤ د زرکې خُوا کښې کېښناستله. هغې د زرکې په اوږه لاس کېښودلو،

"څۀ دي؟"

هيڅ ځواب ور نۀ کړے شو. هغه بيا هم غلې ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ما ته خو ؤوايه!"
دا ځل زرکې خلٔه ؤسپړدله،
"ما له پېنزېب راؤړئ!"
د سترګو رپ کښې آشا پېنزېبونه راؤړل. په مصله زرکې خپلو پښو ته پېنزېب ؤتړل اؤ غږ ئې کړو،

"کٔه چرې ستا پُرې د زړٔه سُود شي
زما د زړٔه نړۍ دې رڼګه شي مئېنه!
خُدايه زمونږ کلي ته خبر کړې!
چې د جاکړ د پښو ښکالو مې واؤرېدنه!"

زرکه پاڅېدله، ټولې يؤ اړخ ته شوې اؤ کوټه کښې د هغې د پېنزېبو شرنګهار شو.

دين تک
تک دين دين تک
تک تک دين تک تک دين
دين دين تک دين دين تک
تک دين
دين تک

بې د څٔه سندرې اؤ ساز نه په کوټه کښې زرکه ؤنڅېدله اؤ دومره ؤنڅېدله، چې خُوله خُوله شوه. هغې ته کتونکې سترګې بقې پاتې شوې وې. ډېرو خو د زرکې د ښکلا اؤرېدلي وو اؤ بيا ئې د ژوند په دغه پؤړۍ هم ؤليدل، چې هغه اوس هم ښکلې وه، خو د هغې د نڅا ئې اؤرېدلي وو، نن ئې ؤليدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغې لاسونه پښې ؤدرېدل اؤ د پېنزېبو شڼنګهار هم د هغې د لاسونو پښو ؤدرېدلو نه څو ساګانې وروستو غلے شو. داسې ښکارېدل، لکه چې په هغې سر ؤچورلېدۀ. هغه په زمکه راپرېوتله. پېنزېبونو سره د هغې پښې په وينو شوې وې اؤ د هغې سترګو نه اوښکې بهېدلې اؤ هغې اسمان ته سترګې اړولې وې. سميتا سره ټولې راغلې اؤ هغه ئې کټ ته کړه.

"دا روغتون ته وړو؟"

هېلن ته روغتون ور ياد شو. د مدهوبالا نه وروستو د زرکې سره ټولو نه زيات وخت هېلن تېروي. هر څو کۀ د خپل مېرابان د زرکې په حقله ښونه اوس هم د سميتا ياده ده اؤ سميتا هسې هم زړۀ کښې د زرکې د پاره ډېره مينه اؤ دُرناوے لري.

"نه! زما زرکه به اوس ښه شي".

دې وئېلو سره سميتا په ژړا خپلې کوټې ته لاړه. نورې اوس هم د زرکې کوټه کښې ناستې وې. زرکه باندې خُولې بهېدې اؤ د هغې د پټو شوؤ سترګو نه هم اوښکې روانې وې. بله ورځ سحر نمر څُريکه ؤوهله اؤ تلوزيون باندې په سُوبلې سيمو مانسهره اؤ بټګرام د زلزلې قيامتونه ښودلې کېدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لسمه شپېه

ژوند د بې شمېره موسمونو نوم دے. څنګه چې يؤ غم د بل غم خوړده ده، دغسې يؤ موسم په بل موسم شُخوند وهي. ټولو نه ډېر زړۀ هغه وخت ؤدړديږي، کله چې ځواني خپلو څنو کښې سپين ډکي په ډېرېدو ؤويني. هر سپين ډکے د مړيني يؤ خاموشه استاځے وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کومه ورځ چې د مدهوبالا جنازه کېدله، په هغه ورځ زرکې خپل زړۀ کښې ډېر لوې بدلون ليدلے ؤ. زۀ خو دا نۀ منم، چې ګنې هغه به هم په دغه ورځ کلي کښې د کميلې وادۀ نه غوړېدلې وه. کلي سره خو د هغۀ هيڅ ډول تماس اؤ اړيکه نۀ وو. زۀ دا وئيلے شم، چې زرکې دا ليدلي وو، چې د ميرابان اؤ مدهوبالا په مړينو خُدا ے ته د هغوي بخښانې د پاره دومره لپې هم نۀ وې، څومره سترګې چې به د نڅا په شپه د هغوي ننداري ته شوګيرې وې (ځکه ئې په دغه شپه زړۀ نور ؤ). په دغه شپه کميله په پالنګ کښې ناوې شوې وه. د هغې په تندي ټيکه ځوړنده وه، د هغې غاړه کښې امېل ځنګېدلو، پوزې نه ئې نتکۍ ټالونه وهل اؤ دواړه لېچو کښې سرۀ بنګړي بې سا پراته وو. د دغه بنګړو د شرنګ وېرې د کميلې لاسونو نه خوځښت اخستے ؤ. د هغې لاسونه اؤ پښې په نکريزو سرۀ وو. د وادۀ اغوستن کښې د هغې مخ نور هم ښکلے شوے ؤ. د پېغلتوب خپله ښکلا وي اؤ د ښکلا خپل حد وي. د وادۀ اغوستن کښې د پېغلتوب ښکلا خپل حد ته ؤرسي. يوه پېغله هم د خپل وادۀ د شپې نه ټول ژوند کښې زياته ښکلې کېدلې نۀ شي (هغه کۀ د موندر غوندې ولې نۀ وي). جامنور د خپلې ناوې خوا له ورغلو اؤ هغې سره کښېناستلو. د هغۀ زړۀ دُرزېدلو اؤ مونږ په دې هغۀ ته ګرم ځکه وئيلے نۀ شو، چې پالنګ کښې هغۀ ته مخامخ سپوږمۍ ناسته وه. دغه شپه تېره شوه. د کميلې زړۀ خو هغۀ سپړدلے نۀ شو، چې کميله د ځلمي جامنور غېږه کښې ده، کۀ د هغې د کوچنيوالي د نيا زبين

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځیرک خان غېږه کښېږي. په دغه شپه ځیرک خان د سمیتا غېږ اؤ د مدهوبالا اؤ کمیلې یادونو کښېږي تېره کړې وه. دا به منو، چې ځیرک خان اؤ زرکه څومره سُپېځلي وو، دغومره کمیله هم وه. اوس خو کمیله د ځیرک یادونو نه شوکېدلې ده. د خپلو ورړو روزنې هغه د ډېر څۀ نه لرې کړې ده اؤ د وخت تېرېدلو سره هغې د ځیرک مینه په جامنور کښېږي موندلې ده. د جامنور په مخ کښېږي اوس هغې ته کله کله د ځیرک خان د مخ کرښې ښکاره شي. دغه مخ په اوبو کښېږي د سُیوري غوندې وي اؤ دغه سُیوري ته هغه دخپلو ورړو د مینې کاڼې وُغورځوي اؤ په څپو کښېږي د کوچنیوالي ځیرک خان ورک شي. کمیلې سره د ځیرک یادونه اوس د ښکلې په غمژنو سترګو مخ کیږي. ښکلې ډېره ژاړي. تر څۀ حده هغې دا منلې دي، چې د ځیرک خان کور پرېښودلو کښېږي د هغې کُرکه هم ککړه وه. په کومه ورځ چې وُرندار مړه شوه اؤ مابتې د هغې مخ لیدلو د پاره ادیرې ته لاړه، نو ډېرو خلو ډېر څۀ وُوې، خو دغه خبرې سیلۍ شوې. دغه ټولو خبرو نه ښکلې ته د هغې د زړۀ پېغور دُروند وُ.

فردوس خان داسې خوټکېدلې تبې نیولے وُ، کومه تبه چې یوه شپه په ځیرک خان تېره شوې وه. هغه وخت ښکلې ځیرک خان نه په دې خبره خپله غاړه خوشې کړې وه، "اوس د دې مُلابادر د ناستې ځاے چې وُپېژنو، نو تپوس به ئې وُکړو"، نن د خپل میرګاټې سر ته ناسته وه. څو شپېو کښېږي څو ځله د پانوس خان د ګرځنده تنې وُزورلې شوې اؤ هغۀ د پاره رنځپوهـ راوستلے شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرځندکاکا دې خُدای ته وبخښي، څوک چې به تبې وژنیولو، نو هغهٔ به وئیل،
"تاریز څپوټکي باندې ټُرمکیا وکړئ اؤ په تندي ئې ورله کېږدئ!
دا رنځپوه سُتن ټومبي، بله لاره نهٔ ورځي".
رنځپوه فردوس ته سُتن وُوهله اؤ هغې ورځ نه هغه په دُواړو پښو شل شوې دې. کُوېږدن شوې ښځه ترې پاتې شوه. د هغه جینۍ د وادهٔ په ورځ دهٔ د ځان وژنې هڅه هم کړې وه. د وړوکوالي شیشړه چې لویه شوه، نو سترګې به ورته بُرېښېدلې. هغه په ریښتیا زیب النساء وه.
فردوس اوس ژوند په دې تېروي، چې چرته خو د ځیرک سره مخ شي اؤ د هغهٔ په پښو پُرېوځي. هغهٔ نه به د باران هغه شپه چرته هېره نهٔ شي، په کومه شپه چې هغهٔ د ځیرک لمن خټ ته خېژولې وه اؤ بیا ځیرک ټوله شپه په درشل ویښه تېره کړې وه. نن هغه ځېلې نه میتیازې بهیږي اؤ هغه پُرې نهٔ پوهیږي. تر څو به ښکلې ژُوندۍ وي اؤ دغه به وینځي. بله ورځ به د شاجوش ښځه د خپل مشر لېور دغه اغوستن وینځلو ته غاړه کېږدي؟
پېدرګل ته یوه کمپنۍ کښې کار په لاس ورغلو. هغه د سحر نه مازیګر پورې هلته بوخت وي اؤ د مازیګر نه ماسخوتن پورې د بجازي اټۍ کښې وي. ښځې په دغه اټۍ ورماتې وي. هغه ګڼي، چې کهٔ ځان له اټۍ پُرانیزي، نو ډېره ګټه به وُکړي. هغهٔ د پاره دغه ښهٔ روزګار دې، خو لږه سا واخلئ! پُرېږدئ چې هغه خو د خپلو وُزګارو ورځو بدل واخلي. د مشر ورور ئې اوس واړهٔ ګرځي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خور ئې هم وادۀ شوې ده. کشر ورارۀ ئې خرپوڅې کوي. هغۀ وادۀ نۀ دے کړے. مور ئې څو ځایه د پېغلو د مېندو خلې بوي کړې، "خورې! تګ لږ داسې دغه کوي، خو نور سم دم دے. ما ئې یؤ ځل (هغه لږه غلې شي اؤ سترګې بښکته کړي) ښختګ لیدلے ؤ. (بیا توندہ شي) مور ئې یم. چې زۀ پوهه شوې نۀ یم، نو نور به پرې څوک پوهېږي".

څه زوروَرې! ستا په دغه سوګندونو څوک لور ورکوي څۀ؟

هن! دا ده، چې کۀ چرته په یؤ کور کښې دې په بل نوم د څمدورې غوندې ؤموندله.

نېمت ژوندے جاړن ورک شوے دے. اېهز د هغۀ وینه کښې ځان ځاے کړے دے اؤ خپله دننه نېمت هغه پړ کړو. هغۀ خپل خاربښ د مرګ په وېره وژلے دے اؤ ځان ئې د نړۍ سترګو نه پټ کړے دے. د کور استوګن کله کله د هغۀ نوم اخلي، خو هغه پرانستلې مرغۍ وه، هغۀ کله هم د چا قدغن یا بندېز منلے نۀ ؤ. زرکې ته به د بانګ اؤرېدلو سره کله کله نېمت یادېدلو. هغې ته د جمعې هغه ورځ یادېدله، کله چې نېمت د هغې سر ږمنځولو اؤ د بانګ اؤرېدلو سره هغې زر لوپټه په سر کړله. نېمت موسکے شو اؤ هغې ته ئې ؤوئېل،

"بانګ خو ښځو اؤ سړو د پاره وي، تۀ سر ولې پټوې؟"

د نېمت دغه ګیلې نه ډک تپوس ته زرکې وئیلي وو،

"څومره ډېرې لسیزې تېرې شوې، د جومات په درشل مې پښه ایښې نۀ ده".

(c) ketabton.com: The Digital Library

نېمت هم په هغه ورځ زرکې ته د سرو اغوستن واغوستلو، څادر ئې پرې ډوب په سر کړو اؤ جومات ته ئې بوتلله. امام صېب وړومبې رکعت نزدې کړے ؤ، چې دوي هم ورسره ؤدرېدل. کۀ نمونځ کښې چا ځارلې وه، نو زرکه په رکوع اؤ سجيده کښې ښکاره ښځه وه. اوس هغه وخت نۀ ؤ، چې د هغې نمونځ کښې ځنې ځنې ځاے ښځونک څرک ليدلے شولو. نمونځ نه په راستنېدلو هغې په لاره نېمت ته د خپل کلي جومات کښې د جمعې نمونځ سره تړلې ګڼې قېصې ؤکړې. هغې نېمت ته ؤوې، چې څنګه به د کلي کوچنيو هلکانو په جومات کښې وړاني کول اؤ د هغې تړۀ اؤ د کلي نورو مشرانو به پرې پښې دړبولې. هغې نېمت ته ؤوې، چې هغه وخت به جومات کښې توقې هغې ته لويه ګناه ښکارېدله اؤ بيا دغه ګناه کوونکو سره صف کښې د هغې ؤدرېدل متره شول. ډېر اوږد وخت نه وروستو جومات کښې نمونځ کول زرکې د پاره د نېمت تولو څخه لويه ورکړه وه اؤ چې کله به هم هغې ته نېمت ياد شولو، نو په دغه تږخ کښې به ئې ورته دعا کوله.

دولامُلا په ډرون برېد کښې ؤوژلے شو. هغۀ سره يؤ عرب هم ؤ. د يؤ څپر لاندې شپږ مړي ؤموندلے شول. شينتغانو د تولې نړۍ په تلويزنونو د خپل برياليتوب زوږ ؤکړو، خو دغه کور سره خوا کښې د خپلو دوؤ لونو، يؤ ځلمي ځوي اؤ د خپلې نږور غېږ کښې تي ته پروت نمسي سره شهيد شوي موستان بابا باندې په هره ژبه ګيتې پرته ده. چا هم دا ؤ نۀ وئېل، چې د هغۀ څۀ تور ؤ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپلو هېوادونو کښې د ځناورو د ژوند خوندي کوونکو هم د دُولا مُلا شا ته پټ کړي شوي شپږ مړي ؤ نۀ شمېرل. هغه خو په سوله، مينه اؤ امن مئېن پښتانۀ وو. دغه خو د امن په نوم وينه تويونکو ته وګړي نۀ ښکاري. دغه ساګانو د پاره خو د سپينې ماښې د وياند په خلۀ دغه خبره وي،

"We appologise for innocent inadvertent casulities and deaths"

اؤ مونږ چې د وياند سترګو ته ګورو، نو د هغۀ د ژبې وينا د پاره د هغۀ سترګو کښې هېڅ پېلام نۀ وي.

"دا خو د ټولنې د پوهې نيمګړتيا ده. اوس چې دوي تشې ښځې اؤ سړي پېژني، نو مونږ څۀ ؤکړو؟" هېلن ؤوې.

"سړو خو هسې هم د هر څۀ نه پښې تۀ کړې دي، اوس ښځو ته هم سلو کښې دري دېرش څوکۍ ورکړې شوې، صدر صېب اؤ د وزيرانو دې لښکر ته مونږ نۀ ښکارو؟"

"سياستمداران خو د يؤ بل ټړلو پرانستلو نه نۀ ؤزګارېږي، مونږ ته به څۀ پام ؤکړي؟ مونږ ته خو پېژند کښې يؤ د "ښځونک" ليکلو باندې څوک غوږ نۀ ګروي".

"اؤ کۀ مونږ له بل څۀ کار راکړے شي، نو".

"زۀ خو کله کله وېم، چې دېوال نه د ايشور انځور راکوز کړم، سمه پرې ؤګرځم اؤ بيا ئې پوټے پوټے ؤشلوم اؤ بيا ئې ؤسېزم اؤ بيا ئې هغه ايرې".

(کوشليا به نور هم ډېر څۀ وئيلي وو، خو کټ کښې پټ مخ پرتې زرکې ترې خبره واخستله)

(c) ketabton.com: The Digital Library

"داسې مۀ وايه! د خُدا ے هر نوم اؤ هر انځور ښکلے، پْياوړے، نازولے اؤ سُپېڅلے دے. مونږ ته هم گوره! مونږ هم ځانونه بې وسه گڼلي دي. بې وسه دووسان کېږي اؤ په خپله دووسۍ خو بې وسه زورَور ځان ته پړ کولے نۀ شي (هغه لږه غلې شي. اوس کټ کښې هغه ناسته ده) دا زمونږ نيمگړتيا ده، چې زمونږ مېرابان يؤ کور سره ځان تړلے وي. مونږ به دې ښار کښې څومره يو اؤ دې ټول ملک کښې به څومره يو اؤ دې ټوله نړۍ کښې به څومره يو؟ مونږ له د خپلې برخې اؤ پېژندگلو ژبه اؤ تْوان خُدا ے راکړي دي، خو مونږ خپله برخه نورو ته بخښلې ده. مونږ کښې هر يؤ نېنځک دے. زۀ چې مونږ وايم (هغه ؤويني، چې ټولې سترگې هغې ته په يؤ اېړ دي اؤ ټول غُوږونه هغې ته څک دي. د زړکې خبرې کله کله وي) نو سړي هم يادؤم، ښځې هم يادؤم اؤ مونږ هم يادؤم. هر سړي اؤ هره ښځه کښې دننه يؤ نېنځک پټ دے، څنگه چې په هر زوړ اؤ ځْوان کښې اؤ هره بوډۍ اؤ پېغله کښې دننه يؤ ماشوم پټ وي. دغه ماشوم ځېل کول غواړي، قېصه اؤرېدل غواړي، خندل غواړي، ژړل غواړي، نېنځکه غواړي، کُلابوڅے غواړي. دغسې سړے وي اؤ کۀ ښځه، هغۀ يا هغې کښې دننه يؤ نېنځک پټ وي. دغه نېنځک د وېرې نه زيږيږي. خُدا ے دې ؤبخښي اؤ خُدا ے دې ټول مړي ؤبخښي، مېرابان ستاسو ياد شي؟ (هغه يؤ ځل چاپېره د ټولو سترگو نه ځواب ؤغواړي. د مېرابان پېژندونکې سترگې په اوښکو ؤځلېږي اؤ د مېرابان د مړينې نه وْروستو دغه کور ته راتلونکې سترگې نۀ نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکړي اؤ نۀ ښه) هغۀ خپل دننه نيڼځک مړ کړے ؤ، نو مېرابان شوے ؤ. هغه څۀ نوم ؤ؟ (هغه لکه چې څۀ يادوي) هس! روشني. کۀ راني خپله دننه وېره وژلې نۀ وه، نو روشني سره به څۀ کېدل؟ (هغه بيا څو شپږو له غلې شي) زۀ خو وېم، چې دغه موږ به هغه وژلې وه. بيا دغه بل سړے چې (دا ځل هغه لږه ډېره غلې شوه اؤ ژړغونې هم شوه). ما دا وئېل، چې هر هغه سړي اؤ هره هغه ښځه اؤ هر هغه ښځونک کښې دننه يؤ نيڼځک دے، کوم چې د کُرکې د وېرې نه مينه وژني.....

کوم چې د ورانې د وېرې نه روغې پله ګام نۀ اخلي.....

کوم چې د بل زيان کښې ځان له ګټه لټوي.....

کوم چې د دعا په شا خپله ايرزړي پټوي.....

کوم چې خُپلو بې وسيو له د برخې اؤ نصيب نوم ورکوي اؤ".

هغه خبره په دغه ځاے پرېږدي. څوک هم څۀ نۀ وائي. ډېر وخت پورې دغه کوټه کښې د ساګانو ښکالو اؤرېدلې کېږي، نور څۀ نۀ. چپيا چې نوره هم اوږده شي، نو سميتا د زړکې خوا له راشي، هغه څملوي اؤ هغې سره خوا کښې کښېني. کوټه کښې اوس هم څوک خُلۀ نۀ پرانيزي. زړکه اسمان ته ګوري اؤ پخپله وېنا وروستۍ رده کېږدي،

"لارې کوڅې اؤ منډۍ پرېږده، جوماتونو کښې د بمونو چؤدنه اؤ ځانمرګي برېدونه، يؤ قبر کښې د شلګونو د ځاندرو برخې ښخې شي. د خاؤرې ګېډه نۀ مړېږي اؤ د ادم اؤ حوا نوغي باندې د زمکې تناب راؤنغښتلے شو. خپل ځان وګړي ته دومره ګران اؤ

(c) ketabton.com: The Digital Library

نژدې شو، چې د نورو د ژوند او سا ارزښت ئې سترګو کښې نه غړېږي. ترهه ګر او پوځي دواړو سره ټوپکونه دي، د دواړو د ټوپکونو مړدکي په تۆدو سينو کښې ځانونه يخوي. د دواړو په مړدکو اولس ژوبل کيږي او اولس وژل کيږي. وړ او پړ پکښې نشته. د مرګونو د خان اشر دے، نېنځکان پکښې مُري.

خُدا ے ته پړ مۀ وايې!

خپل د ننه نېنځک ؤلټوې!

د هغۀ مخ ؤوينې!

د هغۀ زړۀ ؤګورې!

د هغۀ پېژند ګلو ورکړې!

د هغۀ ځا ے ورکړې!

د هغۀ برخه ورکړې!

کۀ وژنې، نو هغه بۀ ؤوژنې، چې ستاسو زړونو نه ئې د ژوند مينه ترُورلې ده.....

کۀ مُړه کوې، نو هغه وېره مُړه کړې، چې ستاسو د هيلې نه ئې هڅه شوکولې ده.....

کۀ پښې رډُوې، نو په هغه انا ئې کېږدې، چې تاسو کښې ئې کُرکې له ځا ے ورکړے د ے.....

(ټوله کوټه غلې ده. زرکه اوس هم بره ګوري او د هغې سترګو نه رانۀ، سپين او سپېځلي ښاڅکي تُوئيږي. ټول ښځونک يوه شيبه زرکې ته او بيا يۀ بل ته سترګې ؤځغلوي)

وېره زما درشل له راغله. ما نه د ژوند مينه ترُورل غواړي.....

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما د هيلې نه هڅه شوکول غواړي.....
ما په انا د کُرکې وينزه کوي، خو زۀ نۀ وېرېږم، ځکه چې زۀ مينه د کُرکې نه برياليۍ گڼم.....
زۀ هيله د اندېښنې نه زورَوره گڼم.....
زۀ به مُرم، خو ويارېږم به. زما جنازه کښې به ډېر اولس وي. زما خپل به زما مړي ته ژاړي. زما مور اؤ زما پلار به هغه ډولۍ ته لاره کښې هرکلي د پاره ولاړ وي، کومه ډولۍ کښې چې به نُيازبينې پرښتې زما سا وړي اؤ حورې اؤ غلمان به جنجيان وي.
زۀ خُداے ته يؤ رنګ کښې هم سُپکې نۀ وېم.....
زۀ نۀ وېرېږم.....
زۀ نۀ وېرېږم.....“
د دې وينا په وخت ټول ښځونک هم په سلګيو وي اؤ د هغوي سميتا هم. د زرکې سترګو نه اوښکې بهيږي، خو هغه ژاړي نۀ. داسې ؤبريښي، لکه د مېرابان سا چې يؤ ځل بيا سميتا کښې ؤغونځيږي،
”خُداے هر چا د پاره خوږ، مينې نه ډک، نُيازبين، نازولے اؤ پالونکے دے.....
هغۀ وېرې له شتُون ورکړے نۀ دے.....
نه زرکې! تۀ به نۀ وېرېږې!
څوک به هم نۀ وېرېږئ!
چې کومه بلا زما په درشل زما ګلونو ته ګواښيږي، زۀ د هغې بلا انګڼ کښې هغه ماتؤم“.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دي ورځو کښې پاکستان هرې خوا نه ګېر ؤ. په يوه پوله ئې افغانستان سره شاتار ؤ. د دغه نړيوالو نُخښته کښې دۀ قبائيلي سيمه نمرودي لمبو ته ؤسپارله. بلې خوا نه هند سره هره خبره د تورې په سر شوه. بلوچستان کښې د خپلواکۍ اؤ ځانګړې پېژندګلو خوځښت وده ؤموندله. په سويلي سيمو کښې پخوا نه کرونده شوې سُپرغۍ د يوې چاؤدنې سره رادوځارې شوې اؤ ټول وطن باندې لکه د لمبو پورې شوې. ځۀ سُپرغۍ د اسلام اباد په شڼه قبا لکه د پېغور د تورکي پُرېوتلې اؤ تاريخ به دغه تورکي په ډېرو وينځلو هم نُمانځي نۀ کړے شي. په پوله د وُرانکارو خوځښت نړيوالو ځواکونو ته په نمرپرېوتيزو قبائيلي سيمو د ډُرون الوتکو د بُريدونو لاره سمه کړې اؤ وُرانکارو ته ئې په پوله دننه چاؤدنو اؤ ځانمرګو بُريدونو کولو کښې د وينې تويولو جواز ورکړے. دا وخت نړۍ کښې ټولو نه تود تنور پاکستان دے، چې هر څوک پکښې خپله پېړه پورې کوي. په يؤ پاکستان کښې دُرې واکمنۍ دي. يوه د ګېلاني، يوه د کياني اؤ يوه د چودهري. هر يؤ پېژني، چې بل به کوم ځائے نه رانيسم. د ېرش دوه د ېرش کلونه اګاهو د عبدالغفار خان غږ پښتون قام د پاره بانګ ؤ، خو پښتنو پيرنګي خېلو ته خپل غوُږونه اړولي وو. نن پښتنه خاؤره د ډُېورنډ د کرښې دواړه اړخونو نه دغه پښتنو له پېغور ورکوي اؤ هغوي ځان سُپينولو د پاره هېڅ ځواب نۀ لري. دلته خبرې ټولې شُپېلي کښې دي اؤ د باتۍ په بُوي هر چا ځان غلے کړے دے. اوبۀ چې هغه دويشت ديريشت کلونه اګاهو خړې کړې شوې دي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

نو اوسه پورې خرې دي. د قبائيلي سيمو راتلونکے يوازې اؤ يوازې پښتونخوا سره ګډون کښې خُوندي دے. اوس د قبائيلي سيمو اولس هم دغه خبره خپل زړۀ نه اؤرېدلې ده. د قبائيلي سيمو نه په سينټ کښې ناست هغه ډېر مشران اوس هم د قبائيلو بېل شتُون اؤ بېلې پېژندګلو د پاره غږ کوي اؤ دا ځکه چې د قبائيلو ژوند ښۀ کېدل به د هغوي د ملکۍ اؤ خانۍ د پاره خنډ شي. هغوي د قبائيل په نوم سينټ کښې کښيني، خو د قبائيلو د پاره د يوې خبرې کولو تُوان اؤ واک هم نۀ لري.

د خُدا ے کړۀ دي، چې کلي کښې نکورې څۀ خرې اوبۀ رنې کړې. مابتۍ د يوې اورېدې مودې نه په کټ پرته ده. څو ځله د نکورې زړۀ کښې تېر شول، چې هغه مابتۍ ته د خپل زړۀ غوټه راؤسپړي. د چم ګاونډ کومې ښځې چې هم د مابتۍ پوښتنې له راغلې دي، هغې ښځو ليدلي دي، چې د ځيرک پحقله د مابتۍ اند ېښنې اؤ خُواشيني اوس د هغې دننه لکه د وژونکي رنځ ځېله ژوره کړې ده. دغه ورځ ښکلې هم د مابتۍ پوښتنې له راغلې وه. د نکورې زړۀ کښې پرته خبره د هغې په ژبه نۀ راتلله، خو مابتۍ د هغې سترګو کښې دغه خبرې ليدلې.

"نکورې! زړۀ دې پُرې مۀ خُوره! ژبه ؤخوځوه!"

مابتۍ دې سره لږه موسکۍ هم شوه، چې نکوره وېنا د پاره زړۀ وره کړي. هغې په سرپيچک سر ترلے دے اؤ د ناستې تُوان نۀ لري. د هغې سترګې چاپېره تورې شوې دي اؤ شونډې ئې چؤدلې دي. عزت خان چې ښوونځي نه راشي، نو بيا کور کښې د زياتې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناستې نه څنډه کوي. هغه مابتۍ په دې رنځ پرته لیدلې نه شي.
هغه نه رنځپوهه ته غاړه ږدي او نه د ښار روغتون ته ځي. عزت
خان پخپله هم د هغې په رنځ پوهه دے، خو د دغه رنځ دارو د
هغه لاس کښې نه دي. دغه کور کښې داسې نیمګړتیا نشته،
چې څوک به پرې ګوته کیږدي. ششش
"ځیرک خان (د نکورې خلې نه په وړومبي ځل دغه نوم اورېدلو
سره په بې سا مابتۍ کښې خوځښت راغلو او د هغې مړاوې
رنځورې سترګې ژوندۍ شوې) کراچۍ کښې دے (نکوره نور هم
څه وئیل غواړي، خو لږه غلې شوه. هغه مابتۍ ته نه ګوري او
مابتۍ اوس د هغې نه سترګې نه وباسي) بابا د پرځندکاکا په
وینا او د ځیرک په خوښه هغه بوتلے و".
اوس نکوره غلې شوه. هغې وګڼل، لکه چې د هغې د سر نه یو
درونډ پېټے هغې پخپله کوز کړو (دغه پېټے کوزولو د پاره د
مابتۍ د تپوس په وخت موسکا اوږه ورکړې وه). مابتۍ کټ
کښې نېغه ناسته وه. د نکورې او د هغې سترګو نه اوښکې
څڅېدلې. ښکلې په کټ کښې نېغې ناستې مابتۍ ته اډانه شوې
ده. څوک څه هم نه وائي. د ژوند نهویشت کلونه مابتۍ د دغه
وړک زیرې لاره څارلو کښې تېر کړي وو. د هغې په څنو کښې د
عزت خان د زیرې نه ګڼ سپین وېښته دي. عزت خان چرې هم
هغې نه دا ګیله نه ده کړې، چې هغه خپل کور او وړو له ډېر وخت
نه ورکوي. هغه د هغې په خوي پوهه شوے و. څو ځله عزت خان
په هغې کښې د هغه دوکبیانې مابتۍ لټون ته زړه ښه کړو، کومه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوکبيانه چې به هغۀ په درينجقونو د خپلې خور خوا له په تللو هلته ليدله. هغه د عزت خان ږيره لږه لږه ټوکېدلې وه اؤ هغۀ د ښوونځي د سُور ګل توره ټوپۍ په سر کړې اؤ د ملېشې اغوستن اغوستي وو. عزت خان د سترګو ګوټونو کښې خپله دوکبيانه ځارله. يؤ ځل خو قمرو هغۀ ته اوبۀ نيولې وې اؤ هغه دغلته ناست نۀ ؤ. هغه خو دغه وخت د بکيانړې لاندې کټ کښې پروت ؤ اؤ د هغۀ دوکبيانه هغۀ ته په سينه پرته وه اؤ خپل اومه اننګي ئې د هغۀ مرۍ پسې مښل. هم دغه ورځ نه خو قمرو خپلې مور ته وئيلي وو،

"زما غيږه کۀ الله ډکه کړې هم نۀ ده، خو مابتۍ باندې زما د خپلې لور مينه ماتيږي. په سا ځۀ باور، خو ما وې، چې کۀ مابتۍ د بل کور په ځاے زمونږ د عزت شي؟"

دغه غوښتنه ځامورې ابۍ ريښتونې کړه اؤ د عزت خان د وادۀ نه وروستو هغې ؤمنل، چې هغې د مابتۍ ځاندره اؤ مخ کښې خپله قمرو بيا ؤليدله.

نکوره تلې وه اؤ ښکلې ډېر وخت پورې مابتۍ ته اډانه وه. عزت خان خپل مشر ځوے هم راؤغوښتلو اؤ پانوس هم راغلو. نکورې هغوي ته د ځيرک خان درک برڅېره کړو.

"د نيمشورخان پلار زمونږ پخواني کور کښې دے. هغه د ځيرک خان ځاے پيژني، خو ځيرک خان نۀ پيژني".

لکه نيمشورخان هم نکورې دغه خبره کښې ځان سره ملګرے کړے ؤ. هغه لکه د خپل سُخر په دربمه مياشت کلي ته راځي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

څو ځله هغهٔ نکوره کراچۍ ته د بوتللو خبره څرګنده کړه، خو نکورې غاړه ایښې نهٔ وه.

"سبا ولې؟ نمر لا په سر ولاړ دے. چې څومره زر ؤرسو، دومره زر به زما ځیرک خان راولیٔ".

میرلوس د مور خبره غورځولې نهٔ شي. هغهٔ پلار ته ؤکتل اؤ هم په هغه وخت هغه د پانوس خان سره غوټه تړلې د رڼاګانو پخوانی ښار ته روان شو، کوم چې اوس د بلاګانو ښار دے.

مړغیږنه مابتۍ ژوندۍ شوه. هغې د خپل کور نه دوړې ؤڅنډلې. هغه غواړي، چې د ځیرک خان هرکلے د خپل کور انګڼ کښې ؤکړي.

"هغهٔ کښې خو به اوس ډېر بدلون راغلے وي (مابتۍ په ځلقېدلو سترګو کمیلې ته ؤوې اؤ بیا ښکلې ته مخ واړوي) هغه به ما ؤپېژني؟"

د ځیرک د راتلو زیري سره مابتۍ ښکلې هم بخښلې ده.

مابتۍ ګرځنده کښې تار اچولے د پخلیځاے د برګې نه ځوړند کړے دے. دغه ځاے نه په خبرو کولو هغه د ویونکي په غږ پوهیږي. زیاتره برېښنا نهٔ وي، هغې اوس د پخلیځاے نه درېسوچے غځولے دے، چې ګرځنده په برېښنا موړ وي.

د سیاست لوبغاړي د نوې لوبې تؤدولو د پاره د سیلۍ څپو ته ناست وو اؤ اوس ئې بیا د پاکستان لاره نیولې ده. د تلوزیون په هر اړخ د اولس لوي شمېر خپلو لاربنودانو ته هرکلي وئېلو د پاره ښودلي کیږي. د بمونو چؤدنې اؤ ځانمرګي بریدونه ډېر شوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دي. راتلونکو ټاکنو د پاره هر چا ځان له لويه ځوکۍ خوښه کړې ده اؤ په دغه ځوکۍ ئې ځان نه چاپېره په وړو وړو ځوکيو نېنځکان کښېنولي دي. لوي نېنځک به د لوي بادار نېنځک شي، چې بادار شي اؤ واړۀ نېنځکان به ئې بادارګوټي شي. اؤ اولس......... هاهاها.

د پاکستان سياست چقوړه اؤ خوئېنده لاره ده. د دغه لارې لامبوزن اؤ لوبغاړي دغه چقوړو اؤ خوئېندو باندې د تللو چل اؤ توان لري. د افغانستان په خاؤره د امريکا اؤ شوروي اتحاد نخښته کښې چې د پښتونخوا په خاؤره څومره د ورانۍ، فساد اؤ وژنو بزغلې کرلے شوے ؤ،اؤ د کومې نخښتې غبر شوے ؤ، هغه نخښته د غرونو د څمڅونو نه لارو اؤ بازارونو ته راووتله.

د مرګ څپېره کۀ هر څومره کرکژنه اؤ بوربنوونکې ده، خو ژوندي د ژوند پرېښودلو ته غاړه نۀ ږدي. د ښار زوړ غلے شوے نۀ ؤ. اوس ټاميان هم راغلي دي. چرته چې وادۀ ښادي وي، هلته اوس د بدکانو سره سره ټاميان هم وي. ځنې ځايونو کښې خو ټاميانو د بدکانو نمړۍ ؤترړولې. دغه ځلمي وېښتۀ د فلميانو غوندې ؤتراشي، څټوکي ځوړند کړي، واړۀ تنګ اغوستن واغوندي، شونډې ؤخروي اؤ پردېو ښاديانو کښې نڅېږي.

نمر د نور کله نه ډېر روښانه اؤ ځلنده دے. د ښار هرې لار، هرې ګرځؤنې اؤ هر ګوټ پېر د شهيد د مزار ډول ځپل کړے دے. بېرغونه اؤ توغونه د سيلۍ سره رپېږي. د راتلونکې شپې نه بې پامه اولس د خپلې برخې نمرېو يؤ ځاے کولو د پاره هلوځلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کښېنې بوخت دے.

چغمتې د خپل پلار تهوپک اوږې ته ځوړند کړے دے. د موسکۍ د وژنې نه وروستو د چغمتې پلار ځلوېښت کلونه دغه ؤګرځولو اؤ بیا یوه ورځ پخپله هم د خُدا ے د کور په درشل ؤویشتلے شو. چغمتې د خپل پلار وینه د هغه چا په لاسونو هم وینې، چا چې د دهٔ د پلار د وېنا تر مخه د دهٔ مور وژلې ده اؤ د خپلو ماماګانو په لاسونو ئې هم وینې، چا چې د چغمتې پلار د دوي د خور وژونکے ګڼلو. بیا هم چغمتې لا پرېکړه کړې نهٔ ده، چې د خپل پلار د وینې د پاره د کوم رنګ وینه توي کړي.

"ځیرک خان دلته اوسېږي؟"

د ور په ډبولو د بېرته کېدلو نه وروستو د سماره په لیدلو نېمشورخان پوښتنې نه اګاهو لږ غلے شوے ؤ.

"دلته خو به دغه نوم څوک نهٔ اوسیږي".

"څوک دي؟ دننه ئې راوله!"

هېلن په سماره غږ ؤکړو اؤ سماره د هغې په خبره مېلمانهٔ دننه بوتلل. انګڼ کښېنې ناستې هېلن درې وارو ته ؤکتل،

"څوک غواړې اؤ څهٔ دي؟"

"دا (نېمشورخان پانوس ته ګوته ؤنیوله) د ځیرک خان ترهٔ دے اؤ دا (میرلوس ته ګوته ؤنیسي)، ځیرک خان د دهٔ ماما دے".

"دلته څوک ځیرک خان نهٔ اوسیږي".

"زما سُخر وئېل، چې دلته د هغهٔ نوم (هغه خبره کښېنې سا ؤخوري) زرکه دے".

(c) ketabton.com: The Digital Library

هېلن د خپل ځای نه نېغه پاځي. هغه دوي ته ؤګوري اؤ سترګې ئې په اوښکو ؤځلېږي. هغه دومره پېژني، چې هر وخت به زړکې مابتی یادوله. هغې ته ټولو خپلو کښې مابتی اؤ کمیله یاد وو اؤ چې کله به ورکه شوه، نو هم د هغوي خبرې به ئې کولې.

نېمشور، پانوس اؤ میرلوس ټیټې سترګې ولاړ وو. پانوس خو داسې ګڼل، لکه چې هغه په زمکه ولاړ نهٔ وي، ټوله زمکه د هغهٔ په سر پرته وي.

"زړکه بهر وتلې ده. مېرابان کله کله هغه ځان سره ؤباسي، ګنې پخپله خو هغه د دې ځلورو د پوالونو څخه وتل نهٔ غواړي".

"هغوي به کله راستنېږي؟" (میرلوس باندې پوهه نهٔ شوم، چې هغه د غلته نه زر وتل غواړي اؤ کهٔ د خپل ټولو نه زیات یاد شوي ماما لیدلو ته لېواله دے)

"چې کله د مېرابان زړهٔ ؤمنل".

"مونږ کهٔ ورپسې ؤځو، نو څنګه به ئې ؤپېژنو؟"

"زهٔ به درسره لاړه شم"

(دې نه نوره غوره خبره څهٔ کېدلې شوه، خو بیا هم دغه منلو کښې دوي څو شېبې واخستلې)

"دا خو به نوره غوره شي".

هېلن مخکښې شوه اؤ نېمشور، پانوس اؤ میرلوس هغې پسې شول. په لاره هغوي څو ګامونه د هېلن نه وروستو تلل اؤ هېلن به د زړکې په اړه هغوي سره خبرو کولو ته پښه نیولې کېدله.....

"زړکه اوس پورې د مابتی اؤ کمیلې نومونه اخلي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا ځل هغې ؤليدل، چې کور کښې د هغې بدرګه کېدلو ته دوي ولې غاړه ايښودلو کښې ځنډ وهلے ؤ. اوس چا هم څۀ نۀ وئېل. هېلن هم هغوي سره د ګامونو ښېلتون اؤ غلې بدرګه ؤساتله. هغه پوهه شوه، چې د خويونو دغه توپير چې د يوې لاروۍ سره دومره دے، نو د خپل کور زرکې سره تړون کښې به څومره زغم ؤ؟

د ښار زوړ غلے نۀ ؤ. دې زوړ کښې د سورليو کړينګا اؤ غرا، په ګرځنده د خبرو کوونکو غړونه، د اخستونکو اؤ خرڅوونکو وېنا، سندرې اؤ نور سم ډېر ګڼ غړونه.

ناڅاپه يؤ لوي ګړځ شو اؤ دغه ګړځ نور تول زوړونه ځان کښې ؤنغښتل. تک تور لوغړن لوګي خوارۀ شول اؤ دغه لوګي پخپل سر اخستې لمبې اوچتې شوې. د ګړځ د غړ ناستې سره اوس دغه زوړ د وېرې، ترهې اؤ څړيکې رنګ واخستلو. خبرې اوس چغې شوې وې. چاپېره غوښې خورې وې. دې غوښو کښې د وګړي اؤ د څاروي غوښه پېژندل ګران شوي وو.

څو شيبو کښې د پولسانو اؤ د امبولنسونو د راتلو غړونه واؤرېدلې شول. ژوبلو اؤ مړو ته اوړې ورکړې شوې. کله چې د ماسپخين په بانګ نمونځونو د پاره بلنه ورکړې کېدله، دغه وخت پورې هغه لارې بيا وينځلې کېدلې. د مړو پېژندګلو د پاره اولس يوه ګڼه ګونه راخستې وه. دغلته ننداره کوونکي هم ګڼ شمېر کښې وو. اوس هېلن سره نېمشور، پانوس اؤ مېرلوس اوړه په اوړه ګرځېدل. د زرکې اؤ مېرابان لټون منځ نه توپير وړے ؤ.

"دا مېرابان دے اؤ دا" (د هېلن مرۍ اؤ ژبه ؤنخښتل).

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مېراباں مخ پېژندلے کېدلو اؤ د زړکي مخ تهول سوزېدلے ؤ. زړکه د هغې د ښخونک اغوستن په رنګ پېژندلې شوې وه. پانوس به کلي ته ځېرک خان وړي، خو هغه زړۀ کښې کړي رېبي، چې ايا هغه لکه د پرځندکاکا په نېمشورخان خپل زړۀ ډاډه کولے شي؟

هېلن اوس د دغه کور د مشرتابۍ پېټے په سر اخستې ژوند کوي. هغې د رنګ اؤ ځهرې نه پيرنګۍ ښکاري. خپل مور پلار ورته نۀ ياد شي اؤ نۀ پېژني. دومره ورته ياد دي، چې هغه راتښتولې شوې وه، نو هلک ؤ. چې لويګاښې شوه، نو جينۍ. د هغې ناسته پاسته کښې به ښودنه کېدله اؤ نوره جينۍ کولو کښې پرې ډېر کړاؤ تېر شوے ؤ. د پېدرګل ښځه شنډه ده، خو هغه پرې بن نۀ راولي. هغه د مُلا څاښتونو، شنُه چيرړې کښې په سپين تار تړلو تعويزونو، زيارتونو کښې ځانګوګانو ځوړندولو، د باباګانو په نومونو منښتې ورکولو، د حکيمانو پوهيو اؤ د ډانکټرو ښونو اؤ دوايانو ته ناست دے. په هغۀ چې پخپله څۀ کول دي، ځومره خوځېدل دي، هغه کوي، نور کارونه د خُدا ے.

د ژوند سندرې اؤ ساندې نۀ غلې کيږي.....

يؤ غږ بل غږ خُوري.....

زېرے د سلګۍ ښکالو ته په خلۀ لاس ږدي.....

پاڼې اؤړي اؤ قلم نۀ ؤدريږي.....

نمرپرېواتۀ د پېغلې په نکريزو سُور شوے لاس ښکاري. مابتۍ خپل پړونے ځان پسې راکاږي، ميرلوس لاس نه نيولې کور ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځي. ادیرې نه لرې تلو باندې هغه ؤدرېږي او خپله مُلا باندې لاس ایښې د ځیرک خان قبر ته ګوري (میرلوس ورسره ؤدرېږي، خو مخ را ؤ نه ګرځوي).
هغه په قبر د بلې کړې شوې ډیوې تته تته رڼا ویني.
د خاؤرو لاندې مابتې ته نه ښکاري، چې د هغې ځیرک خان پروت دے او کۀ د نورو ګنهو ځاندرو راتهولې شوې، ژوبل ژوبل نوستلې برخې.
د ځیرک خان جنازه کښې ډېر اولس ؤ.....
د هغۀ خپلو او پردو ډېر ژړلي وو.....
خو د هغۀ مور او پلار هغه ډولۍ ته لاره کښې هرکلي د پاره اوس هم ولاړ دي، کومه ډولۍ کښې چې به نیازبینې پرښتې د هغۀ سا وړي او حورې او غلمان به جنجیان وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پخليځاے — كور/دېره كښې پخلي كولو د پاره كوټه/كوټګۍ

مُنا — كور/دېره كښې ناستې د پاره چوپال/څپر

كارږه — د لرګي پنځۀ داسې تختې چې هغه يؤ څپق نه لږې پلنې وي اؤ يوې ګوتې نه لږې نرۍ وي. دغه تختو كښې دوه ولاړې تختې اوږدې وي. يوه وړه تختۍ ټولو نه ښكته اوږدو تختيو سره كلكه كړې شوې وي اؤ يوه وړه تخته د پورته اړخ نه يؤ نيم/دوه لوېشتې ښكته كلكه كړې شوې وي. د اُوږدو تختيو بره اړخ نه مېخونو د پاره سُوري شوي وي اؤ پنځمه وړه تخته دغه سُوري كښې د ضرورت تر مخه ښكته بره كولې شي. دا د پرتوغاښ ښلو د پاره پكارولے كيږي

نڅول — د نڅا (ګډا) فعل

وړانګه — پلوشه/ كرن

توندي — تادي/زر زر

خپسه كښېناستل — په وران اړخ داسې اوده كېدل چې سا اخستلو كښې ستونزے وي (كله كله خوب كښې څوك ځان ويني، چې منډه وهي اؤ منډه وهلې نۀ شي، نو وائي، چې خپسه پرې ناسته ده). دلته د ناراستۍ د پاره پكارولے شوے دے

اوكر بې ځايه شول — وارخطا كېدل

تېر — غلطي

انځور — تصوير

ورنيے — هغه ځلورګوټيز څپوټكے چې كوچيني پكښې د سيزنۍ سره تړلے شي

شنشنيے — (دا شنشنيے دے، خو د كوچنيو په ژبه ليكلے شوے دے) داسې يؤ د لوبو كولو توكے چې غونډ منډ لوښي كښې دوه درې ګيټۍ/ كاڼي بند شوي وي اؤ په خوځولو د "شڼ شڼ" غږ كوي

ميرګاټے — ميرګاټي يؤ ډول د وړو جينكو لوبه ده، چې ځلورو ګيټكو/كاڼو اؤ يؤ ټوپ وهونكي پنډوس سره كيږي. د دې لوبې خپلې پؤړۍ وي، چې هغې كښې ايكي، دوكي، ايشارت وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

توضیحات

دوکبیانه	نوې/پېغلوټې اسپه
بمبته کول	د چا سپکاوے کول
تهوکے	ناګنډلے اغوستن/ناګنډلې جامې/ ربنت
لاسپیلے	دستانې
چاریګۍ	ګانړې کښې د ګوړې پُور په شګلنېدو راغونډولو دَ پاره پکارولے شي
ګاؤنړے	ګانړې کښې په کړې کښې پروت پُور لړلو د پاره پکارولے شي
پاراموخۍ	دا د الوچو یؤ نوغے دے
کوړمه	د یؤ سړي ښځه اؤ واړۀ
کښت	پټے
ځیرک	پوهه لرونکے (دلته د کردار نوم دے)
مُوتړاپنه	خوارینګړې ښځه / بې خونده ښځه
بیاسته	پړے / رسۍ
پلورنه	د یؤ ځیز بدل کښې بل ځیز په بدل اخستل
موړه	اوچت ځاے
پېلام	نخښه / علامت
سپاربښتنه	څۀ کار چا ته سپارل (خو چې زور پرې راؤړے شوے وي)
پرېکړه	فېصله
سْره بیزه	دا هم د یوې سْرې بیزې/چېلۍ قېصه ده، چې کوچنیو ته کیږي
چتے پتے د نانې ګنګنتې	CHATHEY PATHEY DA NAANI GANGANATHEY د کوچنیوالي د وختونو یوه قېصه، چې کورونو کښې کوچنیو ته کیږي.
ملازه	د چا ناز وړل
سپکل	سائیکل
وګړے	انسان / فرد
مېرمن	ښځه / کورودانه / تورسرې
تړون	رشته / ربط / خپلوي
ټولنه	معاشره
زوږ	شور / ګڼ غوږونه / اوچت غږ
دړې	ځلور سېره/ پنځۀ کیلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

توضیحات

پېرزو	په چا سود کول
سْتنوسْتر	داسې ملاسته چې څوک نېغ پراتۀ وي
ناېګڼه	دائي / په اجرت خدمت کوونکې ښځه
کهول	نسل
اړم	بوخت / مشغول
چیرړۍ	کپړې / رښت
اوبۀ ډب شوې	اوبۀ یؤ زور ځاے کښې راغونډېدل
څاښتي مال	د نمر ختلو نه وروستو وخت / اشراق
امبولنس	ایمبولېنس / روغنتون ته د ناروغو د وړلو ځانګړې لارۍ
کلی ورکول	واړۀ خپلو کښې دوڼې وائي اؤ چې یؤ له نۀ ورځي، نو هغه بل نه د دوڼې ځواب اخستلو د پاره کلی ؤغواړي اؤ هغه ورته بیا وائي، چې پلانکی کلی خْوره!/پلانکی کلی واخله!.
د نمر سترګه داغل	پخوا وهم باندې اډانه دا یوه عقیده وه، چې کۀ بارانونه به نۀ ؤدرېدل، نو د اور یؤ لرګے به واخستے شو اؤ انګڼ کښې د اوبو وړوکي غونډې ډنډ کښې به چې څنګه د نمر سترګه ښکاره کېدله، دغه لرګے کېښودے شو، دې ته به د نمر سترګه داغل وئیلے کېدل اؤ دا باور به ورسره تړلےشوے ؤ، چې ژړۍ به ؤدرېږي
پېنځه څیرې کول	لکه څنګه چې به پېنځه پاختېدل د مېلمه د راتګ پېلام ؤ، دغسې به چې کله ژړۍ اوږده شوه، نو ناوک ته به ملګرو وئیل، چې خپله پېنځه ؤشلوې/څیرې کړې اؤ دې سره به ئې هم د نمر سترګه داغلو باور تړلے ؤ (کله کله به ئې کار هم ؤکړو)
درې درې! د وریځ...	دا دلته د قېصې د خوند د پاره لیکلې شوې دي. دا ډول هېڅ باور پکار نۀ دے. مونږ باران ورېدل اؤ ؤدرېدل د ماحولیاتي اؤ موسمي اثراتو نتیجه ګڼو
کاندید	امیدوار / Candidate
نینګانې	د لرګي څلور داسې ډکي به واخستلے شول، چې دوه اړخونه به ئې هوار وو اؤ دوه اړخونه به ئې موړه. دا څلور واړه به په یؤ لاس کښې ؤ نیولےشول اؤ بیخي داسې کرښې به راکښلې شوې وې،

(c) ketabton.com: The Digital Library

څنګه چې د زمري لوبې د پاره په خاؤره راکښلې کیږي، دا څلور ډکي به د دغه کرښو منځ کښې ؤغورځولې شول. که څلور واړه هوار مخونه به بره راغلل، نو دې ته به ئې څلور لوښتې وئېل، که څلور واړه مورې به بره شوې، نو دې ته به ئې نهه نینګانې وئېل، که دوه به پاڅتر شوې اؤ دوه سمې، نو دې ته به ئې دوه ګوتې وئېل اؤ که درې به پاڅتر شوې اؤ یوه سمه، نو دې ته به ئې څپق وئېلو. (پاڅتر= مورړه ښکته راتلل). لوښت، دوه ګوتې اؤ څپق ښکاره دي، خو نینګانې به داسې ؤ، چې مسواکه ګوته اؤ متېه ګوته به ئې ؤغځول (څنګه چې لوښت د پاره قچه ګوته اؤ مسواکه ګوته غځیږي) اؤ هغې سره به ئې د څلورګوتېز لاره وهله. څوک چې به زر ؤرسېدلو، هغه به بریالےشو. دې کښې دوه دوه ملګري وي. ادې ته کرانچه هم وئیلې شي

میرګاټې میرګاټې د جینکو لوبه ده. څلور واړۀ کاڼې اؤ یؤ ټوپ وهونکے پنډوس پکښې پکارولے کیږي. د دې هم خپل پړاوونه وي (ایکې، دوکې، ایشارت.....) یؤ لاس په زمکه داسې ایښودلے کیږي، چې د متې ګوتې سر اؤ د شاغوتې ګوتې (منځ) په زمکه پروت وي اؤ مسواکه ګوته په شاغوتې ګوته اچولې شوې وي. په بل لاس پنډوس بره ویشتلے کیږي اؤ د هغۀ ټوپ سره د لوبې تر مخه کاڼې د بل لاس ګوتو نه روغه شوې کوټه کښې ننیستلې کیږي. که پنډوس دوېم ټوپ ؤوهي، نو د لوبغاړې دغه پېر ؤسوزي

پټپټونې پټپټونې کښې یؤ دواړه سترګو ته څنګل نیولے د دېوال چنې ته یا ؤنې ته مخ کړي اؤ نور ترې بېلو بېلو ځایونو کښې پټ شي. پټېدونکي چې کله ؤګڼي، چې اوس دېوال یا ؤنې ته شا کړے هغوي موندلے نۀ شي، نو "اپې" غږ ؤکړي. دا ورپسې ورشي. که څوک د وختہ ځان دغه ځاے ته ؤرسوي، نو هغه بریالے شي اؤ چې کوم ګېر شي، نو هغۀ ته "چوپ شوے" وائي اؤ بیا هغه غل شي، دېوال یا ؤنې ته شا کړي.....

(c) ketabton.com: The Digital Library

توضيحات

چپاتۍ — چپاتۍ داسې وي، چې د لاس دوه ګوتې (مسواکه او شاغوتۍ) غبرګې کړې شي او لېچه پرې ؤوهلې شي. دغه چپاتۍ په شمېر ورکولې شي

کوتره — کوتره داسې وي، چې خولۍ/ټوپۍ واخستلې شي. هغه لړه اوچته ؤويشتلې شي او د دغه خولۍ لاس ته راتللو پورې د غل سر له څپېړه ورکړې شي

ډينګان — د غل تلې کښې به کوتوال د خپل لاس څنګل کېښودله، پنځۀ واړه ګوتې به ئې يؤ ځاے کړې، او د دغه ګوتو په نېغو شوؤ سرونو به ئې د غل د څنګل او مټ منځ کښې ټک ورکړو.

شلغاتي — واړۀ دوه ډلې شي. هره يوه ډله د خپل مشر سره ؤځي او په دېوالونو او بليو باندې وړې وړې کرښې د بلې ډلې نه پټې راکاږي. دغه وړو وړو کرښو ته شلغاتي/شلغلاتي وئيلي کيږي. يوه ډله خپلو ملګرو سره غوږ شوه او بلې ډلې له به ئې د شلغاتو د شمېر بلنه ورکړه. داسې به دواړو ډلو پېر په پېر د يؤ بل شلغاتي ؤشمېرل او ډېر شلغاتي راکښونکې ډله به بريالۍ شوه

کوډګۍ — دا خو به وړې وړې خاؤرينې کوډګۍ خاؤرو يا ختو نه روغې شوې. واړۀ هلکان به سرې شول او وړې جلکۍ به ښځې شوې او دوي به دغه د کور د خپل مور پلار د ژوند پېښې کولې. دا په يؤ ډول د راتلونکي ژوند د کوږمې روزنې د پاره عملي ښوونځاے ؤ.

د ګوډا ګوډۍ وادۀ — دا لوبه به وړو جينکو کوله. نېنځکه به کلابوځي ته ودېدله او دا هم د راتلونکي ژوند د پاره زده کړه وه.

لالښنده — ستړے او خواشين

د اپيمانو باغ — وائي چې څو اپيميان وو. يؤ اپيمي پکښې ؤوې، چې دې مخامخ ډاکه کښې د شلتالانو باغ کرو. يؤ اپيمي ؤوې، چې هسې نۀ بيا ترې د ګلي کاکا ځوے شلتالان شوکوي. بل ؤوې، چې ګلي پکښې مونږ سره ګوډ کړے دے، چې ځوے به ئې شلتالان شوکوي. دربم راؤدانګل او ؤ ئې وې، زاره دې پکښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

	زمونږ شنه شي اؤ شلتالان دي د ګلي څوے شوکوي. راځئ چې ؤ ئې ډبوو. دوي ورغلل اؤ د ګلي څوے ئې ؤوهۀ.
اړنګ دوړنګ	دا هم یوه لوبه وه، چې پیر، باچا، وزیر اؤ غل به پکښې مېرلي کېدل. د (اکوبکوسرسیندکو) غوندې د دې هم یؤ منتر/وېنا وه، چې هغه به داسې وه[اړنګ - دوړنګ - سپارا - اتڼګ - انار - بګور - پیر - وزیر - باچا]
بدک	ښځونک / هېجړا
مېرابان	ګُرو (د یؤ څپر لاندې اوسېدونکي بدکان ځان له یؤ مېرابان ؤټاکي. مېرابان د دغه ښځونکو پاملرنه اؤ ساتنه پخپل سر واخلي. ښځونک د خپل مېرابان سره د خپل مور پلار نه زیاته مینه کوي) د دې مینې یؤ مخ داسې ښکاري، چې خپل مور پلار دغه ښځونکو نه څنډه ؤکړي، خو مېرابان ئې خپل کړي.
ګرځؤنه	چوک
سپیناوے	وضاحت
ارزښت	قیمت / قدر
ایرزړے	د وېرېدونکي زړۀ ښتن
سؤ اؤ سور کښې	سؤ کښې: څۀ ګټې ته ډېره ساه راښکل سور کښې: په څۀ ګټه د زړۀ سود کېدل
ځاندره	بدن
مېرګي	مېرګي چې انګرېزۍ کښې ورته Epilepsy وئېلې شي، یؤ داسې رنځ دے، چې په دې کښې د رنځور ککرۍ کښې یؤ رګ ؤنخښلي اؤ دغه رګ نخښتلو سره د هغه اعصابي نظام په ځاے ؤدرېږي. دغه رنځور خپل ځان اؤ خپل زور باندې نه پوهېږي. د دغه رنځ نه اوس د ژغورنې لارې راوتلې دي.
ټون شوے	نشه کښې خپل توان اؤ توازن بېلونکے
خرک	نخښه / پېلام
ترېدلي	وېرېدلي
پېژند	شناختي کارډ / Identity Card
ناویاته	زړۀ ته ډېر نژدې / اکلوتا

(c) ketabton.com: The Digital Library

توضيحات

ساپوهنه	نفسيات
جيغ	جام/د اوبو ښکلو لوښے/ ښينګړے
رغوے	د لاس تلے
لېږي! دوه دې خړي	دا هم يوه لوبه ده. دا لوبه راتلونکي کښې هم په خسنې پرېکړې ته يوه وده ورکوي. دې لوبه کښې دوه ډلې وي. د يوې ډلې نه يؤ ملګرے د خپل سر شا ته دواړه لاسونه پټ کړي اؤ د ښي لاس د ګوتو نه يوه نخښه روغه کړي اؤ هم په دغه وخت دۀ ته مخامخ ولاړ د دوېمې ډلې يؤ ملګرے هم خپلې شا ته نيولي لاس نه يوه نخښه روغه کړي. د منځګړي په غږ (لېږي: دواړه ډلو غړي چمتو شي اؤ دوه دې خړي: سره خپلې نخښې راؤپلي) د دواړه ډلو دغه ملګري خپل لاسونه ښکاره کړي. د تکړه پېلام لرونکې ډله بريالۍ شي (نخښې داسې وي: د لاس متې ګوته نېغه نيولې اؤ نورې ګوتې راغونډ ساتل د ټوپک، نورې ځلور ګوتې راغونډول اؤ مسواکه ګوته نېغ نيول د غشي اؤ نورې درې ګوتې راغونډ ساتل اؤ مسواکه اؤ شاغوتۍ ګوته نېغ نيول د قېنچۍ پېلام وي) غشي نه قېنچي اؤ قېنچۍ نه ټوپک تکړه وي اؤ ټوپک نه غشے تکړه وي
ځپوټکے	د رښت ځلور ګوټيزه ټوټه / دسترخوان
چړچقې	پړقې / خوشالي ځرګندول
برونه	هغه وړۀ چې تنور کښې ډوډۍ پخولو وخت کښې په پېړه دوړولي شي
ګا-ما-پا-دا	دا بهيرمي راګ دے. چې لوګري ساز د پاره غږولے شوے دے
لے	د ساز اهنګ ته وائي
تاپ	د دوکړۍ اهنګ
پاړرېژ	خزان
کلے ورکول	دا به دونه وئېلو کښې وئيلي کېدل، چې کله به يؤ دونه باندې نۀ پوهېدلو، نو بل به ترې ځواب اخستلو د پاره ؤوې، چې پلانکے کله واخله/خوره
ويرندک	ډېر وېرېدونکے

(c) ketabton.com: The Digital Library

توضیحات

مونډ	جرګه / ځېله
تور زړۀ	بدنیت
پړځمن	چې کلک نۀ وي/ خپلو روایتونو اؤ کلتور نه په شا تلونکے
مهاجر	خپل زېږون سیمه پرېښودل اؤ بلې سیمې کښې مېشته کېدونکے (دلته دا اصطلاح د هند هغه مهاجرو د پاره پکارولې شوې ده، کوم چې هند نه راغلي وو اؤ کراچۍ کښې مېشته شوي دي. زمونږ په اند دغه اوس مهاجر نۀ پاکستاني دي. په کراچۍ کښې د دوي زیاتره تریخوالے د پښتنو سره وي اؤ د دې په شا هغه پلیت سیاست دے، کوم چې پاکستان کښې د پښتون قام تېټ ساتلو د پاره خپل کړے شوے دے. لکه کراچۍ کښې چې په لکونو پښتانۀ اوسیږي اؤ هغوي ته د کراچۍ د پېژند نۀ ورکولې کیږي. باید ټول قامونه یؤ بل ته درناوے ؤلري. له بده مرغه مهاجر بللے کېدونکي هم د دغه پلیت سیاست کوونکو مٔلاتړ کوي.
چیره کېدل	د هغه ښځونک د پاره کوم چې خپل د سړي زور اوبۀ کول غواړي، و هغې د پاره په زړو وختونو کښې دغه لاره خپله کېدله (لکه څنګه چې قېصه کښې مېرابان پوسجیرشا چیره کړي). دې نه پرته د سړي د ښځونک کولو نورې لارې هم شته. د ببلګې په توګه په سوتلۍ باندې غېږ/خوټه دومره کلک تړل چې پټې ورله چیرۍ کړي. دغسې ځانګړې پوښۍ هم دي، چې هغه په سړي ؤخوړلې شي، نو د هغه بیا نۀ لکیږي اؤ نۀ د ورو د زېږولو توان لري.
بُوکه کېدل	د دواړو لاسونو څنګلونه اؤ د پښو کونډۍ په زمکه ایښودلو ته وائي. جنسي توګه باندې د یؤ غاړه ایښودونکي ټیټېدلو ته هم وائي.
پوهنتون	یونیورسټۍ (د زده کړې ټولو نه لوي ځاے)
هېواد	وطن / خاؤره
اکسلاټر	ایکسلرېټر (accelerator)
ایاتولا	حیات الله (د لیکوال نوم دے. د پښتو ژبې وئېندود (لهجه)

(c) ketabton.com: The Digital Library

کښې لیکلې شوې)

زیړه ساړي — زیړ رنګ ساړهي (اغوستن چې هندوانې ښځې ئې اغوندي او دغه سیمو کښې پاتې شوې مسلمانې تورسرې ئې هم د کلتور په برخه کېدلو اغوندي)

کشکړپ — ښکالو/ د خوځښت غړیز پېلام

شیوا — په هندو مذهب کښې دا نوم "اردهنارېشوارا" (اَرْدَنَارېشوارا) وئېلې کیږي. د دهٔ د ځاندرې ښې اړخ د سړي او کین اړخ د ښځو غوندې وي. "وید" کښې د وګړي درې خویونه وړاندې شوي دي او په "پُرنونو" کښې د موسیقۍ او نڅا درې اړخونو کښې یو "اپسرا" (ښځه)، یو "ګندروا" (سړے) او یو "کِنار" (منځګړے) دے. دغسې په "کاماسترا" کښې هم په دې لړ کښې خبرې شوې دي او دې کښې "پوم پْرکْتري" (سړي)، "سْتَري پْرکْتري" (ښځې) او "تیریتیا پْرکْتري" (منځګړي/ ښځونک) د پاره پکارولې شوې دے

مشرتابه — مشري (د کور/جوړښت/ټولنې واکونه لاس کښې اخستل)

برید — حمله کول

ډبوسکۍ — پېړه/ مونړ زیاتره هغه چا د پاره ډبوسکۍ/ ډبوسکےنوم پکارووو، چې هغه پېړ او پوست وي او بیا په ځانګړې توګه چې غمبوري ئې غټې وي

خوړده — خوړده خو ځانګړې خبره هغه وخت شي، کله چې څهٔ مالګه یا بل څهٔ د زیارت یا داسې بل مځوریز ځاے نه واخستلے شي/د خوړلو توکے

کنډم — نیمګړے/ نیمه خوا

په ګېډۍ لؤ — د غنمو رېبلو کښې داسې ؤشي، چې کهٔ کروندګر یا بل یؤ وګړے په پردي کښت کښې لؤ کوي، نو هغهٔ د پاره شمېر ؤټاکلے شي. په شمېر د زیاتې ګېډۍ بوس او دانې د لؤ کوونکي وي

پچموزه — ټوقه/ملنډه/ چا ته سپک کتل

شونډه شڼه کېدل — د څلمیتوب په پؤړۍ پښه ایښودل/ بریت ټوکېدل

(c) ketabton.com: The Digital Library

توضيحات

پنگه	خزانه / توښه
اغوستن	لباس / جامې / گنډلې رښت
عدوالرحمان	دا نوم دې قېصه کښې د دولامُلا لخوا مولانا عبدالرحمان د پاره پکارولې شوے دے. "عدو" دښمن ته وائي. يؤ مُلا پورې ترلې نۀ ده، هر څوک چې د چا نه کرکه کوي، نو هغه ئې د سپکاوي هڅه کوي، خو داسې سپکاوي نه ښنډه بايد وُشي، کوم چې د يؤ وگړي زړۀ توروي
تماس	اړيکه / رابطه
روزنه	پالنه / پرورش
گرځنده	موبائېل فون
(د گرځنده) تنې	د گرځنده (موبائېل) بټنې
بجازي	نا گنډلي ټوکي خرڅوونکے
توغ	درې گوټيز بېرغ
رنځپوهـ	طبيب / ډاکټر / روغتياپال
شتون	وجود (لرل) / پېژندگلو
توپير	فرق
سينگلې	جيغ / جام / د اوبو څښکلو لوښے
ډولځاے	چاپ / د زلف تراش ځاے

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کردارونو نومونه (وئېندود)

QAMRO	قمرو
KHKOLEY	ښکلې
NAAMOOS KHAN	ناموس خان
MEERGAATEY	ميرګاټې
MAABATAI	مابتۍ
QADOOS KHAN	قدوس خان
PAANOOS KHAN	پانوس خان
FIRDOS KHAN	فردوس خان
BALQEES	بلقيس
GOLAI	ګلۍ
NAMEYR GUL	نمېرګل
KHOOBAANA	خوبانه
JAALOOS KHAN	جالوس خان
CHAGHMAT	چغمټ
PEGHLA	پېغله
MARR SAPANA	مړخپنه
MASHKAI	مشکۍ
MATAWAR	متهور
ZAAMOORA ABAI	ځاموره ابۍ
KAMEELA	کميله
RAAPOGAI	راپوړۍ
MOONDAR	موندر
SAMDOORA	ثمدوره
ZEERAK KHAN	ځيرک خان
KAAKWAAN	کاکوان
MOOSKAI	موسکۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

توضیحات

خڑو	KHARROO
پوردلے	PORDALEY
ځیرکو	ZEERKO
پرځند کاکا	PARZAND KAKA
مہترے	METAREY
عبدالرحمان	ABDURRAHMAAN
مونپجره	MOONPAJARA
سپدگلے	SEDGULEY
رامانے	RAAMAANEY
عزت خان	EZAT KHAN
سپدامیر کاکا	SEDAAMEER KAKA
گلیشان	GULEESHAAN
میرزادگی	MEERZAADGAI
دولامُلا	DOOLA MOOLA
جمالے	JAMAALEY
غرباش کاکا	GHARBAASH KAKA
شپرون	SHEROON
بنډارے	BANDAAREY
گلباچاکاکا	GULBAACHAA KAKA
عبدالسبحان	ABDUSSUBHAAN
میراجان	MEERAAJAN
شیشړه	SHEESHARRA
نیمکی	NEEMAKAI
نکوره	NAKOORA
مدھوبالا	MADOOBAALA
مینه کماري	MEENAA KUMAARI
ثمینه پیرزاده	SAMEENA PEERZAADA
سمیتا پاټیل	SAMEETA PAATEL

(c) ketabton.com: The Digital Library

توضیحات

مېراباڼ	MERABAAN
مدهوش	MADOSH
مېتر خان	METAR KHAN
بهرام	BAHRAAM
زرکه	ZARKA
سمیتا	SAMEETA
تاجو	TAAJO
ګل پرداز خان	GULPARDAAZ KHAN
ګل پري	GUL PARI
میرلوس	MEERLOS
شېمین	SHEMEEN
روښني	ROSHNI
راني	RAANI
سرود خان	SAROOD KHAN
پوسجېرشا	POSJEERSHAA
هني	HONEY
آرا	AARA
کوشیلیا	KOSHELYA
منیربابا	MANEER BABA
پوجون بابا	POJOON BABA
کوستان استاذ	KOSTAAN OSTAAZ
تازه نور بابا	TAAZANOOR BABA
پایودین بابا	PAAYODEEN BABA
شکور استاذ	SHAKOOR OSTAAZ
سابق صېب	SAABIQ SEB
سپدولي بابا	SEBWALI BABA
صلاح الدین کاکا	SLAAHODEEN KAKA
عزیز کاکا	AZIZ KAKA

(c) ketabton.com: The Digital Library

توضیحات

هېلن	HELAN
نېنا	NENAA
نېمت	NEMAT
تېكارا	TEKAARAA
پېدرګل	PEDAR GUL
تېنتيس جان	TENTEES JAAN
اياتولا	AYATOLLA
باجوړ خان	BAAJAWARR KHAN
ګولې	GOLEY
پېروشا	PEROSHA
جامنور	JAAMNOOR
زېب النساء	ZEBUNNISAA
نيمشور خان	NEMSHOR KHAN
سماره	SAMAARA

(c) ketabton.com: The Digital Library

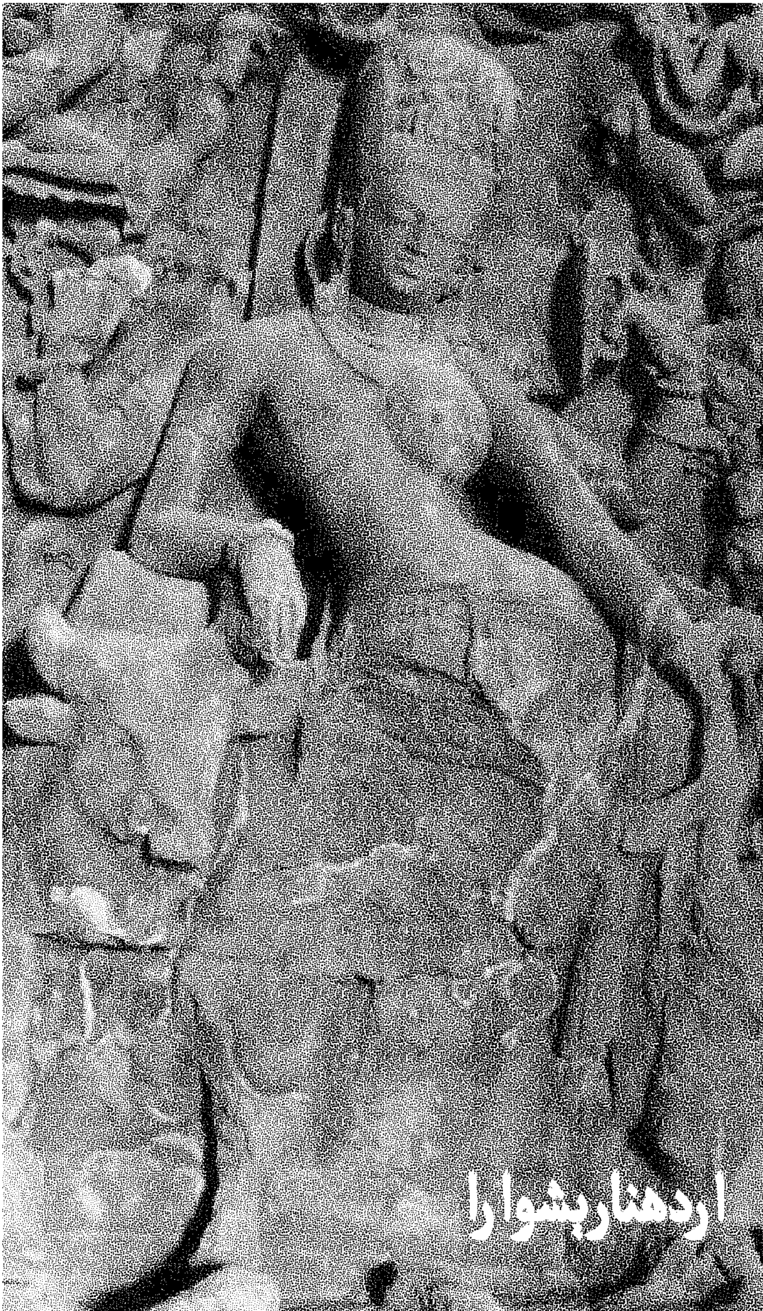

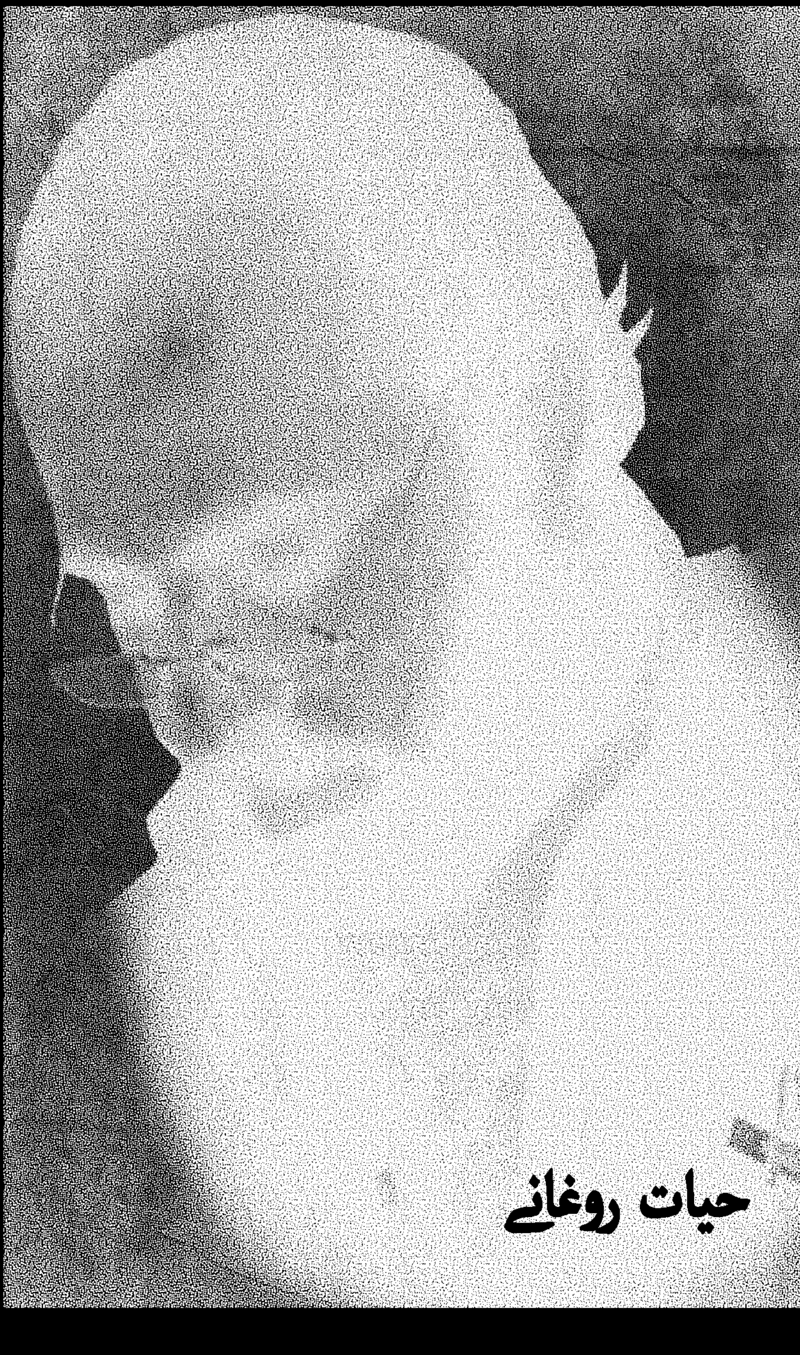
حیات روغانی

(c) ketabton.com: The Digital Library

"Hayat Roghani must be shut up with his "Waahiyaat" considered writings at once, because he has committed to born a lot before his time and now bringing some nonsense things from future to our times. The best solution I see for a compromised prosperity is to freeze all his creations and then melt it at appropriate time".

Ali Baba

هره ښځه اوُ هر سړي کښې دننه يوُ نېنځك
پټ دی. دغه نېنځك د وېرې نه زېږيږي.
زما درشل له وېره راغله. ما نه د ژوند مينه
تروړل غواړي..... زما هيلې نه هڅه شوکول
غواړي..... ما په انا د کرکې وينزه کوي. خو
زهٔ نهٔ وېرېږم.
زهٔ مينه د کرکې نه بريالی کنم.....
زهٔ هيله د انديښنې نه زوروره کنم.....
زهٔ به مرم. خو ويارېږم به. زما جنازه کښې به
ډېر اولس وي. زما خپل به زما په مړي ژاړي.
زما مور اوُ پلار به هغه ډولی ته لاره کښې
هرکلي د پاره ولاړ وي. کومه ډولی کښې
چې به نيازبينې پر ښتې زما ساه وړي اوُ
حورې اوُ غلمان به جنجيان وي.

http://www.facebook/roghanivision

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library